

САЖ
БА

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

III / 820 (73)
C 82 KK

КАТРИН СТОУЧУН

КРАДЕЩ НА СЪРЦА

ДОБРИТЕ ВИНАГИ УМИРАТ ПЪРВИ!

КАТРИН СТОУН КРАДЕЦ НА СЪРЦА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Катлийн Тейлър е сърдечен хирург. Патрик — неин наставник в професията и най-добър приятел, ще умре, освен ако не се намери донор на костен мозък. Неговият брат близък Джеси би могъл да му помогне. Но горчиво и болезнено предателство прекъсва връзката преди много години... За да спаси своя приятел, Катлийн предприема дълго и опасно пътуване...

ПРОЛОГ

Лос Анжелис

24 април

Преди осемнадесет години

Скъпа моя Кейтлин.

Днес навършваш шестнайсет години. Колко си голяма! И зряла. Но си все същото мило и невинно момиче по въпросите на любовта. Това е хубаво. Така и трябва да бъде.

Именно прекрасната ти невинност ме кара да ти пиша, вместо да произнеса изповедта за романтичната ми любов. Един ден ще ти разкажа всичко. Може би, когато си на четирийсет и шест, а аз — на осемдесет? Каква чудесна мечта е да прекараме заедно всички тези години. Но едва ли ще доживея до осемдесет. И двете го знаем. Сърцето ми отслабва с всеки изминат ден.

„А тази вечер изпитвам толкова силна необходимост да напиша тази изповед, сякаш...“ Маргарет Тейлър прогони тревожната мисъл пое си въздух, положи усилие да успокои треперещите си пръсти и продължи да пише.

Волята ми за живот не намалява, макар че сърцето ми губи сили. Ако решителността и любовта са достатъчно силни, винаги ще бъда с теб, моя скъпа Кейти. Винаги!

Изповедта ми е за баща ти. Казах ти, че се познавахме за съвсем кратко време и той не знае за теб. Но те подведох за чувствата ни един към друг. Обясних ти, че

не сме се обичали достатъчно, за да създадем семейство. Това, мила моя, е много далеч от истината.

Ти прие и истината, и лъжата и се питам дали не трябваше да оставя нещата така. Но колкото и да отслабва, в същото време сърцето ми става по-силно. Трябва да знаеш всичко, Кейти. Да разбереш какво е любовта.

Баща ти и аз се запознахме на борда на „Кралица Елизабет“ по време на пътуване от Саутхамптън до Ню Йорк. Той беше по-млад от мен и много красив. И баснословно богат, макар че това нямаше никакво значение за мен.

Звучи като приказка, нали? Красив аристократ и трийсет и четири годишна стара мома. Пепеляшка и принцът.

Животът на баща ти беше изпълнен с обич. Но тъй като беше от съсловието на привилегированите, той имаше много отговорности и не винаги можеше да избира свободно. Баща ти беше талантлив музикант, Кейтлин. На загоряване в балната зала той свиреше на пиано и пееше за мен. Щеше да сподели със света прекрасната си дарба, ако не се бе намесила съдбата.

Животът ми бе разбит от смъртта на леля ти, а неговият — от кончината на брат му. Трябваше да подкрепя емоционално родителите си и да поеме тежката отговорност за богатството им. Той бе наследил всичко. Изпълнил бе и друг семеен дълг. Оженил се бе за годеницата на брат си.

Да, баща ти беше женен. Този факт сигурно ще те потресе. Ти си толкова принципна. Аз също. И той. Постъпихме неправилно. Но в същото време не сбъркахме. Защото връзката ни ми даде теб, моя любов.

Да ти кажа ли, че по време на морско пътешествие правилата се променят? И онзи свят там е вълшебен? Любовта променя правилата, Кейтлин. За добро или за лошо, любовта променя всичко.

А ние наистина се обичахме.

Аз пътувах за Америка, за да започна нов живот, а той — по работа. Съпругата му не можеше да пътува с него. И най-лекото вълнение в океана би се отразило зле на състоянието ѝ.

Да, моя любов, тя беше бременна.

Имаше толкова много неща, които трябваше да бъдат обяснени — решението на младоженците да нямат веднага дете, гневът на съпруга, когато жена му не бе спазила това обещание и извиненията му, преди да замине. *„Сега нямам сили за тези признания. Може би когато стана на осемдесет...“* помисли си Маргарет.

Баща ти пътуваше в първа класа, а аз — във втора. Разрешавах ни достъп само до определени места на кораба и строго ни забранявах да се качваме на палубите, запазени за елита. По същия начин, на пътниците от първа класа не се препоръчваше да слизат долу при нас. Но никой не се осмели да спре баща ти.

Предполагам, че той търсеше уединение и се разхождаше, изпаднал в унес. А може би съдбата ни срещна на палубата до малката ми каюта в една лунна нощ.

Той беше много красив, а аз изглеждах обикновена. А вероятно тогава съм била хубава. Може би лунните лъчи ме бяха посипали с вълшебен, златист пращец. Но имах чувството, че съм красива и съм най-интересното същество, което той е срещал.

Наричаше ме Маги. От магия. Представяш ли си?

От самото начало знаехме, че дните, прекарани на кораба, ще бъдат единствените ни заедно. Привързаността към съпругата му скоро щеше да прерасне в любов и двамата нямаше да се разделят. Той щеше да ѝ остане верен. Долавям изненадата ти. Как е възможно такова предсказание, когато той ѝ изневери само два-три месеца след сватбата и няколко дни, след като бе разбрал, че е бременна?

Защото, мила моя Кейтлин, баща ти беше почтен човек. Прекрасен човек.

По време на морско пътешествие правилата се променят, мила моя. Но не се забравят. Той изпитваше голяма вина за незаконната ни любов. Но не можа да устои. Както и аз. Всъщност, бях безсрамна. Но ако мога отново да го любя, пак ще го направя. Отново и отново. Без да чувствам угризения.

Ти си като него, Кейти. Сериозна. Изпълнена с достойнство. Добросърдечна. И, разбира се, приличаш на него. Мислиш, че ти и аз си приличаме. Да, между нас има известна прилика и аз много я ценя. Но ти си поразително красива и изящна — наследство, завещано от него. Имаш неговите тъмносини очи, аристократичната му осанка и черните като нощно небе коси.

Не сме се виждали, нито разговаряли, откакто корабът хвърли котва в Ню Йорк. Баща ти настояваше да поддържа връзка, но аз не му позволих.

И ето защо, мила моя, той не знае за теб.

Ако знаеше, той много щеше да се измъчва. Но и да се радва. Маргарет затвори очи. Нуждаеше се от почивка и от вяра, че е постъпила правилно, като не му е казала истината. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за любовта им и за прекрасните ѝ мигове с дъщеря им. Животът ѝ беше скромен, но изпълнен с обич. *„Но има едно друго богатство, което желяех за теб, Кейти. Брат, на когото да се възхищаваш, да имаш доверие и да обичаш.“*

Маргарет знаеше, че желанието ѝ е неосъществимо, защото никога нямаше да може да обикне друг мъж. Тя отвори очи и се усмихна. В младостта ѝ нямаше мъже.

„И все пак, намерих него.“

Страдах от слабо сърце още от дете. Имах леки оплаквания, преди да те родя. Но ме спаси перлената огърлица, подарък от баща ти. Купи я от бутик „Кастил“ на кораба. Огърлицата беше символ на любовта ни. Това

нямаше нищо общо с истинската ѝ стойност, която беше огромна, както по-късно разбрах, когато я продадох на бижутер на Родео Драйв.

Издържахме се с тези пари дълго, след като ти се роди. Бяха толкова много, че дори си позволих наниз от изкуствени перли. Купих най-късия, жалко подобие на огърлицата, която баща ти ми бе подарил. Но онези изкуствени перли се превърнаха в скъп символ на любовта ни.

И днес, по случай шестнайсетия ти рожден ден, ти ги подарих. От мен и от *него*. Харесваш ги, нали, Кейти? Чувстваш колко са специални.

Ти си дете на прекрасна и силна любов. Това е наследството ти, Кейти, богатство, по-ценно от всички съкровища на света. Ще дойде време и ти ще се влюбиш страстно, скъпа моя, и когато се преобразиш от магията на любовта, ще разбереш, че както ти писах, любовта променя правилата и си заслужава, въпреки рисковете.

Не споменах как е името на баща ти. Това не е случаен пропуск, причинен от умората, която без да искам, ме обзема. Не е необходимо да знаеш името му, а само, че той би те обичал толкова много, колкото те обичам аз.

Не можеш да го намериш, Кейти. Моля те, не се опитвай да го правиш. Няма да разкриеш загадката. Корабът на любовта ни вече не съществува. Изгоря във водите край Хонконг.

Жива е само любовта. И ти, мое скъпо момиче, си доказателство за нея.

Какво ставаше? Трескавият въпрос бе придружен от смразяващ страх. Сърцето на Маргарет започна да бие учестено. Не ѝ достигаше въздух. Треперещата ѝ ръка посегна към шията, търсейки познатата утеха на любимите перли. Но те не бяха там. Маргарет докосна само изпотената си кожа и усети забързания си пулс.

Но после изведнъж почувства топлина и като по чудо ударите на сърцето ѝ станаха равномерни. Тя можеше да диша спокойно и леко.

Маргарет вдъхна уханието на люляк на ароматизираната свещ и в същия миг го видя.

Него. Тъмносините му очи блестяха от щастие, защото най-последно бе разбрал за дъщеря им.

„Танцувай с мен, скъпа Маги“, прошепна той.

„Да, да — отвърна тя, — ще танцуваме под луната. Валс, нежен като вълните на задрямалия океан. Но първо, трябва да довърша писмото до безценната ни дъщеря.“

Никога не забравяй, моя Кейтлин, че аз съм с теб, ние сме с теб и те обичаме. *Завинаги...*

1.

Уестуд, Калифорния

Неделя, 21 април

В днешно време

— Нуждая се от теб, Кейтлин.

Гласът беше плътен, приятен, мъжки.

Изумителен глас, който произнасяше изумителни думи.

— Кейтлин? — В тона му се прокрадна безпокойство. — Обажда се Патрик.

Ефирната паяжина на сънищата изчезна и реалността стана кристално ясна. Тя беше сама в леглото и държеше телефонната слушалка до ухото си.

— Патрик — повтори Кейтлин. — Бях заспала. Пациент ли има?

— Да. Млада жена, прободена с нож от любовника си. Може да умре на операционната маса. Но това със сигурност ще стане, ако не я оперираме.

Патрик замълча, за да чуе очаквания отговор: „Тръгвам.“

Но Кейтлин не каза нищо.

Дали отново не бе задрямала? Дали постоянно лишаваният ѝ от почивка организъм най-после не се бе разбунтувал?

Не. Беше нещо друго.

— Забравих за пътуването ти. Приятно...

— Не, Патрик, почакай.

Не ставаше дума за пътуването ѝ, а за онези обсебващи думи от миналото ѝ. „Тя може да умре на операционната маса, но това със сигурност ще стане, ако не я оперираме.“ Така си бяха говорили лекарите. Момичето, което държеше леденостудената ръка на майка си, не трябваше да ги чуе. Но тя ги чу и оттогава те отекваха в паметта ѝ.

Мрачното потвърждение, че смъртта е неизбежна, ако няма хирургична намеса, едва ли беше нещо необикновено. Самата доктор Кейтлин Тейлър го бе произнасяла много пъти. Но тази нощ мислите и

сънищата ѝ вече бяха започнали емоционалното си пътешествие към миналото...

— Тръгвам, Патрик.

— Кейтлин...

— Тръгвам.

Информацията за пациентката беше написана на таблото. Тя беше двайсет и шест годишна, с множество прободни рани. Хирурзите, които трябваше да я оперират, бяха Фолкнър и Тейлър.

— Добре че дойде, Кейтлин — каза дежурният болногледач. — Патрик се мие.

— Как е пациентката, Джонатан?

— Държи се. Едва-едва.

— На байпас ли е?

— На байпас? Защо?

— Не е ли прободена в сърцето?

— Не. Но има достатъчно проблеми и без това.

Дали Патрик не бе сбъркал? Едва ли. Сигурно би забелязал рана в сърцето. На информационното табло бе написано „разкъсване на черния дроб“. Патрик сигурно го бе прочел.

Тогава защо ѝ се бе обадил?

Кейтлин Микаела Тейлър беше сърдечен хирург.

Патрик знаеше и това.

Доктор Патрик Фолкнър. Чернокосият, синеок хирург травматолог беше мечтата на всяка жена. Кейтлин и Патрик бяха приятели. Нещо повече, присъствието му я изпълваше радост. И тогава, и сега. В онази отдавна отминала снежна нощ в Бостън, когато той я помоли да му стане сестра...

Патрик стоеше пред умивалника и усърдно търкаше ръцете си. Тъмносините му очи бяха вторачени в операционната зала, където подготвяха пациентката.

— Здравей — каза Кейтлин.

Той не отмести поглед.

— Здравей. Нямах възможност да ти благодаря, Кейтлин, нито да те убедя, че трябва да заминеш. Ако операцията продължи твърде дълго, ще кажа на Джонатан да повика Грег.

„Но защо не повика него, а мен?“, запита се тя и също започна да се мие.

Изведнъж мислите ѝ бяха прекъснати, когато видя ръцете на Патрик. Кожата му беше бяла като тебешир. Но може би това беше зрителна измама, дължаща се на златистите мехурчета на йодирания сапун.

Но лицето му също беше бледо.

— Патрик, защо си толкова блед?

— Може би е хранително отравяне.

— Трябва ли да оперираш?

Той стисна челюсти.

— Искаш да кажеш дали не е опасно за пациента? Нямах да оперирам, ако беше така. Би трябвало да го знаеш, Кейтлин.

— *Разбира се*, че го знам. Имах предвид *теб*. Дали не трябва да си вкъщи, в леглото?

— Нищо ми няма — едва-едва се усмихна Патрик. — Пък и заложих в полза на пациентката и на себе си, когато ти се обадох.

— Ти си специалист по сърца и травми, но това не означава, че всички са толкова способни. Аз съм сърдечен хирург, Патрик. От години...

— Не сме оперирали такъв случай, нали?

— Оперирали сме.

Някога имаше много такива случаи. Когато за пръв път оперираха заедно жертва на семейно насилие, Кейтлин беше изумена, че един съпруг може да направи такова нещо. Патрик я бе упрекнал в наивност. И бе добавил, че именно хората, които обичаш, могат да ти причинят най-силна болка.

— Да, беше преди няколко години, Кейтлин. Надявам се, че не си загубила способностите си.

Нейните способности? Винаги Патрик играеше главната роля в операциите. Пръстите му бяха сръчни и се движеха грациозно. Той беше водещата фигура в операциите и Кейтлин го следваше. И когато всеки тръгна по своя път, тя бе почувствала тръпки на паника.

Сега отново щяха да оперират заедно. В навечерието на личното ѝ пътуване в миналото.

„Ще ми трябват насоки, Патрик.“

— Черният ѝ дроб ли е главният проблем? — попита Кейтлин.

Патрик се намръщи.

— Според мен не. Но мнението ми не е важно. Може би хранителното отравяне замъглява преценката ми.

— Съмнявам се. Тогава се притесняваш за...

— Далака ѝ. Вярно, има множество разкъсвания вдясно. Оттам идват притесненията за черния дроб. Но има рана и вляво. Прилича на прободна. Всички, които я прегледаха в спешното отделение, обаче казаха, че пораженията на черния дроб са най-сериозни.

— Всички, с изключение на теб.

— Питам се дали не е имало още едно оръжие. Например щипка за лед.

— Тогава мислиш, че раната вляво е най-важната?

— Да.

„Тогава и аз мисля така.“ Но дали убедеността ѝ не беше безразсъдна? Лоялност на ученик към учителя му? Малката сестра, заслепена от възхищение към големия си и по-умен брат, макар че някакво хранително отравяне вероятно го бе направило не толкова проникателен, колкото обикновено?

Кейтлин не можеше да си позволи лукса да извърши преглед. Пациентката вече беше интубирана, упоена и свързана с мониторите, отчитащи жизнените ѝ функции. Пък и без това, когато я отвореха, щяха да видят само езеро от кръв. Трябваше да зложат на пръстите си, за да намерят разкъсванията и прободните рани. Но Кейтлин и Патрик познаваха структурата на човешкото тяло. Преценката им щеше да бъде вярна, основаваща се на дългогодишен опит.

Патрик смяташе, че разкъсването на далака е задвижило стрелките на неумолимия часовник на смъртта — заключение, с което лекарите от интензивното отделение не бяха съгласни.

Можеше ли да проверят и двете области? Можеха ли ръцете им бързо да се движат и вляво, и вдясно? Дали часовникът щеше да им позволи такова колебание?

Не. Защото в операционната зала настъпи суматоха.

— Ще я изпуснем — чу се гласът на анестезиолога по вътрешната радиоредба.

— Върви — каза Кейтлин. — Аз трябва да се дезинфекцирам още малко.

— Не. Пациентката ще извади голям късмет, ако се отърве само със следоперативна инфекция. Отиваме и двамата, Кейтлин. Веднага!

Тя се подчини на заповедта му. На ръцете ѝ щеше да има стерилни ръкавици. Нямахше опасност от зараза.

Двамата тръгнаха към умиращата жена.

— Патрик? Мисля, че първо трябва да видим далака.

— Тогава го направи, Кейтлин. Ти го прегледай.

2.

**Трета операционна зала
Болница „Мемориъл“, Уестуд
Неделя, 21 април**

Патрик грешеше. Кейтлин плъзна ръце по далака, търсейки рана.

Патрик бе сбъркал. Разбира се, той бе грешал и преди. Беше невъзможно винаги да си прав. Но този път неправилната му преценка щеше да измъчва и двамата. Дали, в края на краищата, хранителното отравяне наистина не бе замъглило мозъка му? Дали младата жена нямаше да умре заради някаква неопределена отрова, която бе помрачила способността му да прецени кой е пострадалият орган?

Не. Защото Кейтлин нямаше да позволи пациентката да умре. Щом свършеше с далака, тя щеше да прегледа черния дроб. Кейтлин бързо щеше да намери смъртоносното разкъсване и да...

— Тя има аритмия.

„Ами, погрижи се за това!“ Кейтлин успя да сдържи обезпокоителната мисъл. Анестезиологът щеше да се справи с аритмията, но само ако хаотичният ритъм на сърцето не беше сигнал, че всичко е свършило, предположенията им са се оказали погрешни и часовникът на живота е спрял завинаги.

И в същия миг Кейтлин намери прободната рана в далака там, където се бе забило нещо остро и тънко.

— *Намерих я*, — прошепна тя.

— Има ли шанс да те накарам да се откажеш от сърдечната хирургия, Кейтлин? Търся специалист травматолог.

— Не, благодаря. Случаят беше *твой*, Патрик. Ти направи чудо. Аз само ти оказах малка техническа помощ. И трябваше да намеря по-бързо източника на кървенето.

— Намери го навреме.

— Все едно. Не искам да се занимавам с травми. В тези операции има твърде много напрежение. Е, как си, Патрик? По-добре

ли се чувстваш?

— Много по-добре. Благодарение на теб.

Кейтлин наклони глава на една страна и се усмихна.

— Питам се как си след хранителното отравяне.

— А, оправих се. А сега, трябва да тръгваш за летището.

— Още е рано. Пък и нямам желание да се качвам на самолета. Отивам в Ню Йорк и ще нощувам в хотел в Манхатън. Имам време да дойда с теб да видим как е пациентката.

— Не е необходимо да идваш, Кейтлин.

Какво ставаше? Двамата бяха излезли заедно от операционната зала и Кейтлин мислеше, че ще отидат в интензивното отделение. Но Патрик я изпращаше да си върви, след като я бе отрупал с комплименти, за да не забележи, че я гони.

Защо? За да отиде сам в интензивното отделение и да се радва на успеха си, без да сподели с нея заслугата?

Това не беше Патрик Фолкнър, когото Кейтлин познаваше.

— Искам да я видя, Патрик. Отдавна не съм оперирала пациент, който вече е подготвен за операция, когато пристигам. Искам да видя как изглежда.

— Ами, иди. Аз първо ще се преоблека, И ако не се видим, благодаря ти още веднъж и ти желая приятно пътуване.

Това вече беше Патрик, когото тя познаваше. Кейтлин се усмихна.

— Благодаря. Ще се видим след седмица.

„Ще се видим.“ Думите отекваха в съзнанието ѝ, докато се качваше към интензивното отделение. Кейтлин отиваше да види пациентката, но всъщност трябваше да прегледа Патрик.

Той бе казал, че страда от хранително отравяне.

Патрик беше блед и преди четири седмици, когато пристигна в Лос Анджелис. Но здрав. И силен.

Нямаше нищо тревожно. Всичко можеше да се обясни лесно. Зимата по Източното крайбрежие беше студена. Пък и той прекарваше много време в операционната.

Но преди четири седмици Патрик не беше толкова блед. Нито преди четири дни. Днес кожата му беше прозрачно бяла като на смъртник.

Какво би могло да я преобрази толкова драстично?

Само едно — загуба на кръв. При това в големи количества.

— О, Патрик — прошепна Кейтлин, когато си спомни нещо обезпокоително от срещата им преди четири дни.

Бяха се видели пред асансьорите до отделението по радиология и се бяха качили заедно. Но Патрик никога не използваше асансьора. Той предпочиташе да върви по стълбите. Колкото и етажи да трябваше да изкачи.

И Патрик, и Кейтлин бяха в отлична физическа форма. Така и трябваше да бъде. Те бяха воители в ожесточената битка със смъртта.

Кейтлин хукна надолу по стълбите, към тъмния коридор, където Патрик сигурно стоеше, преструваше се, че е по-добре, решен да не ѝ позволи да разбере истината.

Но тя бе видяла, че кожата му *блести* в мрака.

И когато Кейтлин каза, че ще се видят идната седмица, изражението му бе станало изтерзано. Същето ѝ се бе свило.

Патрик се сбогуваше е нея.

Тя смяташе да влезе в мъжката съблекалня, без да потропа на вратата. Там щеше да бъде само Патрик. Единственият друг мъж в операционната тази вечер беше болногледачът Джонатан. Но той дежуреше на рецепцията.

Патрик не беше нито под душа, нито в съблекалнята. Не бе успял да стигне дотам. Беше се отпуснал на стол във фойето. Главата му беше наведена, а очите — затворени. Блед като смъртник. И неподвижен.

Може би спеше?

— Патрик?

Той се стресна, изправи рамене и леко се усмихна.

— Кейтлин.

— Искам да знам какво става, Патрик. И то веднага.

Сините му очи се открояваха на призрачно бялото лице.

— Нищо, по дяволите. Ти току-що спаси човешки живот и се надявам, че всеки момент ще тръгнеш за летището, а аз скоро ще се прибера, ще заспя и ще се оправя от хранителното...

— *Не е* хранително отравяне.

— Така ли?

— Не. Блед си, откакто дойде тук. И нямаш сили, нали? Не можеш да изкачиш дори един етаж. *Приличаш на смъртник, Патрик.*

— Винаги си била много наблюдателна.

— Не и този път. Трябваше да го забележа по-рано.

— Блед съм едва от днес. По-точно от снощи. Бях добре, когато те помолих да оперираш с мен. Обадих ти се, защото реших, че пациентката ще се нуждае и от двама ни. Оказа се, че не е така и... Добре, че те извиках — дрезгаво прошепна той.

— Ти губиш кръв, Патрик. По всяка вероятност е язва. Но ти упорито не обръщаш внимание на симптомите.

— Не е толкова лесно, Кейтлин. Не губя кръв.

— Тогава какво ти е?

— Не знам. Надявам се, че ще ми мине.

Кейтлин се изплаши. Патрик несъмнено бе ходил на изследвания, за да провери дали губи кръв и се бе отказал от други прегледи. Разбира се, Кейтлин знаеше защо. Повечето причини за остра анемия, когато няма загуба на кръв, бяха много сериозни.

Патрик се бе надявал, че неразположението му ще премине. Той бе пренебрегнал и отхвърлил симптомите — напълно нормална, човешка реакция. Колкото и да беше свършен в много отношения, и Патрик беше простосмъртен.

— Трябва да разберем какво ти има, Патрик. Още сега.

— Ще разбере, Кейтлин. Нямам друг избор. Сутринта, докато самолетът ти излита...

— Няма да ходя никъде!

— Разбира се, че ще отидеш.

— Нека да ти взема кръв за изследване. Моля те. Хематокритът ти трябва да е...

— Знаеш какъв е хематокритът ми. Достатъчно е да ме погледнеш, докторе. Двайсет и няколко, нали? И броят на тромбоцитите. — Леденостудените, бели пръсти на Патрик надигнаха крачола на панталона му. Прозрачната кожа беше осеяна с безброй тъмночервени точки. — Намалял е, нали? Не знаем само колко са левкоцитите ми.

Именно броят на левкоцитите щеше да определи диагнозата, от която и двамата се страхуваха.

— Нека да ти взема кръв за изследване, Патрик — тихо повтори Кейтлин и си помисли: „Позволи ми да бъда с теб, когато разбереш, че си болен от левкемия.“

Той не отговори веднага. Кейтлин долови дилемата му. Патрик не искаше да замесва Кейтлин. Но от друга страна, не искаше да бъде сам.

— При едно условие — каза той. — Ще се качиш на самолета, каквото и да стане.

3.

**Институт по сърдечни заболявания
Болница „Мемориъл“ Уестуд
Неделя, 21 април**

Зората придаваше розово-златист оттенък на всичко на земята. Патрик и Кейтлин посрещнаха деня в кабинета ѝ на осемнайсетия етаж на болницата с остъклени стени. Нямаха друг избор. Трябваше да видят показанията на компютърния анализ.

На монитора започнаха да се появяват резултатите от кръвната проба на Патрик. Златистите лъчи на зората осветиха екрана и важните цифри се разчитаха трудно. Но Кейтлин не искаше да спусне щорите, защото нямаше да може да понесе тъмнината.

Патрик стоеше до остъклената стена и гледаше навън. Силуетът му се очертаваше на фона на лилавото небе. Лицето му беше бяло като мрамор. Той стоеше неподвижно, досущ статуя на дърен воин, който оглежда опустошената си родна земя.

„За какво ли мисли? — запита се Кейтлин. — Дали си припомня изгревите в миналото? И предварително тъгува за онези, които няма да види?“

А може би се молеше на някаква висша сила да стане чудо и диагнозата да не е такава, от каквата и двамата се опасяваха. Или се бе примирил със съдбата си и само преговаряше за бавно прогресираща левкемия, която да му позволи да види още няколко изгрева...

На екрана първо се появи хематокритът. Двайсет и две, както бе прогнозировал Патрик, Критично ниска стойност. Кръвната картина би била отчайващо лоша за всяко човешко същество, а още повече за трийсет и осем годишен мъж.

Появиха се и други цифри. Размерите и формата на червените кръвни телца бяха нормални. Но Кейтлин посрещна информацията не с радост, а с разочарование. Тя се бе надявала, че докато бе живял на Източното крайбрежие, Патрик бе променил начина си на хранене толкова драстично, че организъмът му изпитва липса на основните

хранителни продукти. Но червените кръвни телца на Патрик не бяха лишени от нищо.

Строгата, аскетична диета не беше причината за увреждането на костния му мозък. Патрик вероятно страдаше от левкемия и клетките на костния му мозък бяха атакувани и унищожени от агресивни, ненаситни туморни клетки.

Курсорът примигна, очаквайки следващия и най-критичния резултат — броят на левкоцитите. Мигането стана по-бързо и нетърпеливо, също като ритъма на сърцето на Кейтлин.

И сетне започнаха да се появяват цифрите — потвърждение на онова, от което Кейтлин и Патрик се страхуваха. Седемдесет и две хиляди левкоцити бяха твърде много.

Десет пъти надхвърлящи патологичните случаи.

Смъртоносен брой.

Патрик още стоеше неподвижно до остъклената стена и наблюдаваше изгрева.

— Седемдесет и две хиляди — прошепна Кейтлин.

Силуетът на Патрик не помръдна и тя се запита дали е чул думите ѝ.

— Тромбоцитите ми ли? — Гласът му беше дрезгав, сякаш гърлото му беше пресъхнало като на скитник в неизбродна пустиня, който вече дори не си въобразява, че вижда оазис.

— Не, Патрик, Левкоцитите ти.

Кейтлин предположи, че костният му мозък може да е атакуван от ракови клетки, които не знаят милост. Генетичният им код беше безнадеждно объркан. Те предизвикваха хаос в организма. Патрик също го знаеше.

— А диференциалната кръвна картина, Кейтлин?

Тя се вторачи в екрана. Мигащият курсор я изнервяше.

— Всеки момент ще се появи...

По време на онези безкрайни минути доктор Фолкнър и доктор Тейлър споделяха едни и същи мрачни мисли — клетките бяха толкова деформирани и диагнозата толкова ужасна, че лаборантите вероятно търсеха мнението на колегите си от другите смени, защото искаха да бъдат абсолютно сигурни в преценката си, преди да вкарат в компютъра присъдата „смърт“. Вече бяха повикали доктор Стивън

Шеридан, който бе тръгнал за болницата, за да поеме лично този деликатен и обезпокоителен случай.

Разбира се, имаше и други сценарии, далеч не толкова трагични. Може би лаборантите бяха заети с други спешни изследвания и не бяха видели точно...

Най-после курсорът примигна и показа информацията.

— Броят на тромбоцитите ти рязко е спаднал и не се виждат ретикулоцити.

Ретикулоцитите се произвеждаха от костния мозък, разпространяваха се чрез кръвта и подменяха остарелите червени кръвни телца, които бяха умрели от естествена смърт. Обикновено тези млади клетки съставляваха един процент от всички червени кръвни клетки в кръвообращението. Но при пациент, страдащ от анемия, при положение че костният мозък функционира правилно, процентът на ретикулоцитите трябваше да бъде много по-висок.

Патрик обаче нямаше никакви ретикулоцити.

— Тогава съм болен от апластична анемия — измърмори той.

Реагирайки на прозрението, той най-после се обърна. Беше грациозен, елегантен и сякаш безпльтен. Досуц вампир. *„Не, сравнението е неуместно“*, помисли си Кейтлин. Костният му мозък изведнъж бе престанал да изпълнява мисията си да обновява кръвните клетки, която беше съществено важна за живота.

— Ако имам късмет, костният ми мозък може да е обвит в тумори — добави той, търсейки някаква надежда за бърз край.

Това, разбира се, беше вярно. Апластичната анемия можеше да бъде първична — увреждане на костния мозък — или вторична, дължаща се на рак или инфекция, при която всички нормални функции задължително спират.

Надеждата на Патрик и Кейтлин се основаваше на предположението, че апластичната анемия е първична. Кейтлин упорито се вкопчи в тази мисъл, която всъщност бе подкрепена и от информацията за анализа на кръвната проба на Патрик.

— Няма да е обвит в тумори, Патрик. Но в костния ти мозък има нещо. Може би някой екзотичен паразит, който си прихванал по време на пътешествията ти. — *„По-точно по време на милосърдните ти мисии в най-нуждаещите се от помощ точки на планетата, онези*

далечни места на кръвопролития и глад“, помисли си тя. — Вероятно малария? Или туберкулоза? Спомняш си случай 12–1963, нали?

Разбира се, че го помнеше. Публикуван в „Ню Ингленд Джърнъл ъв Медсин“ на 4 февруари, 1963 година, онзи клиничен случай, както и данните от последвалата аутопсия, бяха станали задължително четиво в много медицински факултети. Случаят беше показателен за неясния произход на болестта. Нещо по-важно, той служеше за предупреждение срещу специалното лечение, особено онова, което изключва традиционните, макар и болезнени, мерки.

Пациентката беше идентифицирана като „седемдесет и пет годишна вдовица, пътувала много в чужбина“. Въпреки несъответствията, според някои хора въпросната вдовица беше Елинор Рузвелт.

Също като Патрик, и тя имаше малък брой тромбоцити и нисък хематокрит, И специалното ѝ лечение се състоеше в аспирация на костен мозък вместо по-болезнена биопсия. Първият метод не разкри истинската причина за заболяването — туберкулоза на костния мозък, докато биопсията би показала това. В резултат на погрешната диагноза след няколко месеца болната бе починала.

— Няма да те лекуваме по специален начин, Патрик. Ще ти направим биопсия — каза Кейтлин и посегна към телефона.

— Кейтлин? Какво правиш?

— Обаждам се на Стивън Шеридан.

Патрик познаваше и харесваше завеждащия отделениято по хематология и онкология. Освен внушителните си научни постижения, Стивън беше човек, на когото можеше да се разчита — внимателен, отзивчив, честен и порядъчен.

Едва ли имаше по-добър лекар от него.

Но Патрик не се нуждаеше от лекар. Той вече имаше Кейтлин. Не му трябваше друг.

— Не му се обаждай.

— Защо?

— Ами, преди всичко, защото още е шест сутринта.

— Но Стивън сигурно е буден. — Кейтлин се намръщи за миг, после се усмихна. — Всъщност, мисля, че той вероятно вече е тук, за да види сина си, който е на три дни.

— Бебе на три дни, което още е в болница? Трябва да е болно.

— Здраво е. Роди се малко преждевременно, това е всичко. Е, имаше лек шум на сърцето.

— Още една причина да не безпокоим Стивън.

— Шумът ще утихне, Патрик. Малкият Дейвид Шеридан е много добре. Всъщност, днес ще си отиде вкъщи, така че...

Кейтлин започна да набира номера, но Патрик хвана ръката ѝ. Пръстите му бяха леденостудени, Той взе слушалката и я остави на вилката.

— Ще се обадя на Стивън между осем и девет часа. Той ще ми направи биопсия днес или утре, или когато графикът му позволи. А през това време ти трябва да се качиш на самолета, а после на кораба.

— Няма да ходя никъде.

— Ще отидеш. Споразумели сме се. Това пътуване е важно за теб. Много. Всъщност, убеден съм, че ще се срещнеш с някого.

— Аз? Тайна среща в океана?

Патрик не се усмихна.

— Да. Ти.

— Е, благодаря за романтичната идея. Но ще пътувам сама и лесно мога да анулирам резервацията си.

— Изслушай ме, Кейтлин. Искам да заминеш. Ако щеш, наречи го суеверие, но наистина се надявам, че ако отидеш, всичко ще бъде наред. Стивън ще открие хубава, старомодна апластична анемия, от която ще бъда на път да се излекувам, когато се върнеш.

„Ами ако остана? — запита се Кейтлин и видя зловещия отговор в леденостуденото му, бледо лице. — *Ако остана, костният ти мозък ще бъде толкова плътно обвит в тумори, че дори гениалният Стивън Шеридан няма да може да направи нищо.*“

— Добре — тихо каза тя. — Ще замина. — Но може ли поне да знам какво е намерил Стивън?

— Стига да обещаеш, че при никакви обстоятелства няма да се върнеш по-рано.

Кейтлин се намръщи и въздъхна.

— Добре. Обещавам. — После, защото знаеше, че на Патрик ще му бъде невъзможно да ѝ каже, че умира, особено по телефона, попита: — Ще позволиш ли на Стивън да ми каже какво е показала биопсията?

Патрик се усмихна замислено.

— Разбира се. Ще му разреша да ти каже всичко.

4.

**Полет 904 на „Юнайтед еърлайнс“
Лос Анджелис летище. „Д. Ф. Кенеди“
Неделя, 21 април**

Никога не забравяй, моя Кейтлин, че ние сме с теб и те обичаме. Завинаги...

Така завършваше писмото на майка ѝ, Маги не бе успяла да го довърши, защото бе починала. Споменът развълнува Кейтлин.

Зрението ѝ се замъгли. Тя ясно си спомняше онази нощ преди много години.

Какво бе сложило край на живота на майка ѝ? Непоносимата болка? Паниката, която я бе оставила без дъх? Или задушавашата мисъл, че смъртта е дошла?

Кей чу, че нещо тупна на пода. Звукът още отекваше и съзнанието ѝ.

Ужасена, тя бе изтичала до спалнята на майка си. Както винаги, вратата беше открената, защото нощем Кейтлин често отиваше на пръсти дотам и се ослушваше, докато чуеше, че майка ѝ диша.

В навечерието на шестнайсетия си рожден ден Кейтлин седеше на леглото си. Беше изпаднала в нещо като унес — усещане за преход, за разцъфтяване, за промяна от момиче в жена и от дете във възрастна. Ако не беше в онзи транс, тя щеше да провери как е майка ѝ секунди преди зловещото тупване да ѝ каже да спре да пише и...

Години по-късно Патрик щеше да отбележи, че Кейтлин е изключително наблюдателна. Ако за миг видеха нещо, повечето хора щяха да си спомнят съвсем малко детайли. Наложеше ли се, трябваше да ги възстановяват от дълбините на подсъзнанието им чрез хипноза или с помощта на медикаменти. Но при Кейтлин не беше необходима такава намеса. Тя си спомняше всичко до най-малката подробност.

В онази нощ Кейтлин се втурна в спалнята и видя майка си паднала на пода. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху нея, но тя видя и розовите листове за писма, разлятото мастило и свещта с аромат на люляк. Когато се върна вкъщи от болницата, Кейтлин разбра, че свещта не е била угасена от лекарите от „Бърза помощ“, а е горяла дълго, до смъртта на майка ѝ, до мига, в който сърцето на Маргарет Тейлър завинаги бе спряло да бие.

И после бе угаснала сама. Обляна в уханни, восъчни сълзи.

Кейтлин прочете писмото на майка си и изпита омраза към мъжа, който бе предизвикал фаталната изповед. Маргарет бе съзнавала колко усилия ще ѝ коства това. Емоционалните думи в писмото го доказваха. Но тя бе продължила да пише, излагайки на риск живота си в името на любовта, заради Кейтлин и заради него.

Години наред след смъртта на майка си Кейтлин продължаваше да изпитва гняв към баща си. Накрая, заради себе си и най-вече заради майка си, макар и с нежелание, тя се бе примирила. Той беше достоен за презрение. Едва ли някой би могъл да го оспори. Онзи мъж се бе възползвал от невинността на „Маги“ и я бе омаял и прелъстил с лъжите си.

Но Маргарет му бе повярвала и бе запазила спомена за „любовта“ му, която я бе топлила през целия ѝ живот. И защото бе направил майка ѝ щастлива, Кейтлин беше благодарна на мъжа на име Майкъл. Разбира се, това беше името му. Ето защо тя се казваше Кейтлин Микаела.

В писмото си Маргарет ѝ обещаваще прекрасно наследство като дете на любовта и на страстта. Маги бе създадена за любов. Всичко в нея беше женствено и прелестно.

А дъщеря ѝ? Вярно, лицето ѝ беше поразително красиво. Но за разлика от майка си Кейтлин беше нервна, избухлива, непреклонна, емоционална, съсредоточена, всеотдайна и силно мотивирана. Тези качества най-добре описваха Кейтлин.

Още на шестнайсет години тя бе решила, че никога няма да попадне в плен на безразсъдна любов. На никоя любов. Но в живота ѝ имаше страст — към увредените сърца, които се закле да спасява. И със силата си да иска, да поглъща и да консумира, страстта на Кейтлин към работата ѝ се равняваше на страстта на Маргарет към Майкъл.

След три дни Кейтлин щеше да навърши трийсет и четири години — възрастта, на която майка ѝ я бе заченала. Кейтлин щеше да празнува на борда на „Кралица Елизабет II“. Отначало мислеше да пътува от Саутхамптън до Ню Йорк, както бяха направили родителите ѝ, но предпочете маршрута Ню Йорк — Бермудски острови и обратно.

Тя нямаше да прави опити да върви по стъпките на майка си и да се впуска в романтични авантюри по време на пътуването, но не за да докаже колко много се различава от нея.

Кейтлин бе принудена да си вземе билет за луксозната класа. Бяха останали само най-хубавите каюти. Разделението между пътниците не беше така строго, както и онези години. Но колкото повече човек плащаше, толкова по-хубава беше каютата и заведението, в който се хранеше.

Кейтлин щеше да се храни в грила, най-луксозният ресторант на кораба, който се намираше на десетата палуба над вълните. Служителят в туристическата агенция ѝ каза, че хайверът, сладкишите и десертите с шоколад, малини и сироп били разкошни.

И с кого щеше да споделя отбраните блюда в тази прекрасна атмосфера? С любовта на живота си? С мъжа на мечтите ѝ?

Нямаше такъв мъж.

А другият, аристократът на име Майкъл? Сега той сигурно беше шейсетгодишен, все още красив и строен. Единственото доказателство за възрастта му щяха да бъдат сребристите нишки в черните му коси.

Вероятно пътуването по море се бе превърнало в любимото му занимание. Може би често се качваше на някой кораб — място, където няма правила и може да се влюби — за няколко дни — и после подмладен, да се върне към отговорностите, които го чакат на брега.

А може би съпругата му щеше да го придружава по време на пътуването. Меден месец, закъснял с трийсет и четири години. Вероятно онази изстрадала жена също искаше да почувства примамливостта на океана и дори фантазираше, че магията на лунните лъчи ще извърши чудеса и с най-изнуреното лице.

Може би щяха да пътуват с децата си — законните и незаконните като Кейтлин — и да се хранят в един и същ ресторант.

А може би корабът щеше да бъде пълен с деца, чиито майки им бяха разказвали такива чудесни истории за морски пътешествия, че изпитваха непреодолимо желание да посетят мястото, където са били

заченати. Те щяха да търсят отговори, надявайки се да разберат вълшебството, което бе оставило майките им омагьосани, а тях — без бащи.

Самолетът се приземи. Кейтлин се стресна и дясната ѝ ръка докосна шията ѝ, където мигновено намери утеха. Тя носеше наниза от изкуствени перли на Маргарет, който и за двете имаше неоценима стойност.

Но мислите ѝ съвсем не бяха спокойни. Не трябваше да предприема това пътуване сега, когато Патрик беше сериозно болен.

„Искам да заминеш, Кейтлин. Стига да обещаеш, че при никакви обстоятелства няма да се върнеш по-рано.“

Тя му бе обещала, защото бледото му като на смъртник лице беше адски сериозно, когато я помоли за това.

5.

Пристанището на Ню Йорк

Понеделник, 22 април

— Резултатите от изследването на костния му мозък още не са готови, Кейтлин. Едва днес, преди около час, направих биопсията.

Кейтлин се намръщи, докато се опитваше да долови по телефона нюансите в гласа на Стивън Шеридан. Връзката беше добра, но наоколо имаше много хора, които оживено разговаряха.

— Не можеш ли да ми кажеш нещо за самата процедура, Стивън? Как изглеждаше пробата?

— Не. Нищо.

— Но има ли *нещо*? Звучиш толкова...

— Разсеян? Да, предполагам. Съжалявам.

— Проблем ли има с Дейвид? Или с Кристин?

Стивън отговори веднага. Вече не беше разсеян.

— Не. Съпругата и синът ми са много добре. Благодарение на теб.

— Нищо не съм направила, Стивън. Бях само вестителят. — „Така както ти ще бъдеш само вестител, когато ми кажеш, че Патрик умира“, каза си тя. — Знаеш ли какво? Безумие е от моя страна да се качвам на този кораб. Ще хвана следващия самолет обратно за Лос Анджелис.

— *Не*, Кейтлин. По една случайност съм доста компетентен хематолог.

— Знам!

„*Но освен това си невероятно добър човек и имам чувството, че искаш да ме пощадиш*“, помисли си тя.

Или може би само си въобразяваше, че долавя в гласа на Стивън колебание и това беше погрешна представа, възникнала като протест срещу веселото оживление около нея. Не разбираха ли спътниците ѝ тежкото положение на Патрик? Как беше възможно да съществува

такова щастие, когато приятелят ѝ може би никога повече нямаше да се смее?

Радостта на пътниците вероятно изглеждаше като заговорник в мрачните ѝ мисли, но в същото време маловажен виновник в сравнение с умората ѝ — изтощение, причинено от сънищата, които бяха толкова мъчителни, че Кейтлин предпочиташе изобщо да не заспива.

Кошмарите я бяха пренесли на борда на фантомен кораб, пълен с призраци и вампири. Там беше и най-противното същество на нощта — Майкъл.

Той беше изискан и учтив и умееше да очарова, да примамва и да прелъстява. Черните му коси бяха лъскави, а сините очи блестяха, особено когато видеше своята Маги. Майкъл обичаше Маги. Той обсипваше шията ѝ с целувки, докато накрая я ухапа. Сетне погледна Кейтлин и се засмя, като видя ужаса на дъщеря си. Той се смееше, а кръвта на Маги се стичаше от ненаситната му уста.

Майкъл искаше Кейтлин да види и ръцете му — на музикант и на хирург. Още едно наследство от него. Той беше хирург и страстта му, както и на Кейтлин, бяха сърцата. И по-точно сърцето на Маги.

После той отвори с ръце гърдите на Маги, извади сърцето ѝ и го показа на Кейтлин. И отново започна да се смее. Сърцето на Маги трескаво пърхаше в ръцете му и по тъмночервената му повърхност Кейтлин видя слаб пламък, който потрепваше и се разгаряше с всеки удар, сякаш отчаяно молеше: „*Спаси ме, Кейтлин! Спаси ме!*“

Кейтлин подгони Майкъл по безкрайната лакирана палуба. Но тя не можеше да мери сили с принца вампир. Той се носеше във въздуха и с радост играеше на криеница с дъщеря си.

Накрая Майкъл се отегчи от играта. А може би разбра, че скоро слънцето ще се издигне над океана. Той всмукна за последен път от кръвта на Маги и доволен и *заситен*, запокити любимата си в океана с цвета на очите му.

А сетне Кейтлин започна да се дави. Тя се събуди, дишайки учестено, сякаш бе погълнала водата на целия океан.

Явно още не бе постигнала примирие с фантомния си баща. Предишните чувства се бяха събудили и обсебваха дните и нощите ѝ.

Ето защо, тя реши, че Стивън е коварен като дявол.

— Кейтлин? Не бива да се връщаш в Лос Анджелис, чу ли?

— Знам. Кога ще получиш резултатите от биопсията, Стивън?

— Утре следобед. Защо не ми се обадиш, когато пристигнеш на Бермудските острови?

— Това ще стане едва в сряда. В брошурата пише, че корабът има сателитна телефонна връзка с Щатите. Кога да се обадя утре следобед?

Двамата се споразумяха за два часа и после Стивън ѝ предаде съобщение от Патрик.

— Той иска пълен доклад, когато се върнеш. И най-малките подробности за кораба, за спътниците ти и за храната. Всичко.

— Добре. — Потискайки потреперването на гласа си, Кейтлин добави по-весело: — Поздрави го от мен.

И така, братко, корабът „Кралица Елизабет II“ е много елегантен, изискан, типично английски. Бяхме посрещнати от малка армия мъже и жени от обслужващия персонал, всички облечени в безупречно чисти и изгладени морскосини униформи.

Литографиите по стените на фоайето на втората палуба илюстрират историята на „Кюнард Лайн“. От тонколониите се разнася музика.

Каютата ми е до грила. Още преди да отворя вратата, към мен се приближи усмихнат млад мъж, който ме нарече „госпожице Тейлър“. Да, така се записах, Патрик. Като майка ми.

Младият мъж се казва Пол. Стюардът ми. Говори с шотландски акцент. Ще чисти два пъти дневно каютата ми и ще бъде денонощно на разположение, ако се нуждая от нещо.

Пол изглежда положително настроен и изпълнен с желание да удовлетвори всяка моя прищявка.

О, Патрик, де да можеше да осъществява всяко желание!

Каюта 2063 съвсем не прилича на стаичката без прозорци на Маги. Намира се на шестата палуба над океана и е просторна и светла. Има два големи прозореца.

Двата ми куфара бяха донесени много бързо. Още съм изненадана от лъскавите рокли, които съм си взела.

С изключение на редките дни, когато не оперираше, доктор Кейтлин Тейлър ходеше с току-що изпрано и изгладено хирургично

облекло, колосана бяла престилка и маратонки. Дългите ѝ, черни коси бяха завързани на опашка с пъстроцветно шалче.

Видът ѝ беше спортен и същевременно делови и изпращаше ясно послание до пациентите, че тя е готова да се бори за тях, използвайки знанията и уменията си. Според Аманда, най-добрата приятелка на Кейтлин и завеждащ психиатрията в болница „Мемориъл“ в Уестуд, най-много ѝ отиваше морскосиньото, както и тъмнозеленото, което не бе особено на мода. Но дрехите за морското пътешествие бяха друго нещо. С вещата помощ на Аманда, тя си купи няколко официални копирени рокли, някои от които общити с пайети. Вкусът и чувството за стил на Аманда бяха свършени.

— Добре дошли на борда.

Гласът на капитана, който се разнесе от радиоуредбата, прекъсна мислите на Кейтлин.

Тя предположи, че общуването между пътниците и капитана е абсолютно задължително. Вероятно дори се изискваше от закона в случай на коработрушение.

— Скоро ще напуснем пристанището. Заповядайте на тържеството по случай отплаването, което ще бъде на горната задна палуба. И нека ръмежът не ви безпокои. Отиваме към по-ясни небеса и нежни ветрове.

Кейтлин наблюдаваше тържеството от по-горната палуба.

Свиреше оркестър и двойките танцуваха, въпреки дъжда. Мокрите, но весели участници в забавата изпиха безброй литри пунш и изядоха купища ордъоври и когато оркестърът спря да свири, влажният въздух се изпълни със звуците на гайди.

Статуята на Свободата се извисяваше в сребрилата мъгла. Величественото ѝ зеленикаво тяло блестеше на фона на мрачното небе. Златистият ѝ факел пламтеше ярко.

Кейтлин остана на палубата, докато брегът се скри от погледа ѝ. Стана почти девет, но в грила сервираха вечеря до десет и половина. Тя имаше достатъчно време да се изкъпе и преоблече.

Кейтлин се прибра в каютата си и посегна към сребристия тоалет за коктейли, който си бе купила за първата вечер на пътуването, но после реши да си облече памучна рокля.

Хайверът и десертите я очакваха.

„Нуждая се не от храна, а от сън без призраци и демони...“, помисли тя.

Мъркането на моторите.

Лекото полюшване на вълните.

Тези два звука я накараха да се почувства сякаш в майчината утроба — безопасен и топъл свят.

Може би затова сънят ѝ донесе само кратки мигове на мъчение.

Океанът я люлееше, а бръмчащите мотори на кораба бяха сърцето на майка ѝ.

„Болно съм — шепнесе сърцето на Маргарет. — Увредено съм. Умирам.“

Моторите на „Кралица Елизабет II“ произвеждаха достатъчно мощ, за да осветят целия Саутхамптън.

Движейки се със скорост двайсет и осем възела и половина, огромният кораб поглъщаше триста и осемдесет тона гориво на ден.

Това бяха само някои от любопитните подробности за „Кралица Елизабет II“, които Кейтлин научи между два и четири часа сутринта.

Имаше и още.

Плаващият хотел за хиляда и седемстотин пътници и хиляда членове на екипажа беше висок тринайсет етажа, дълъг колкото три футболни игрища и широк колкото едно. На кораба имаше два басейна, десет луксозни магазина, банка, девет бара, дискотека, пет ресторанта и по изчисленията на Кейтлин, достатъчно спасителни лодки.

За едно обичайно петдневно пътуване на борда стоварваха петнайсет килограма хайвер, шестнайсет хиляди яйца, хиляда бутилки шампанско и четвърт тон омари.

Според програмата, двайсет и трети април беше Деня на Сейнт Джордж, покровителят на Англия. Специалният коктейл за празника се наричаше „Хавайско кану“, а кафето — „Нормандия“. Професор по астрономия щеше да изнесе лекция за чудесата на вселената, а карикатурист щеше да покаже изкуството си, докато арфист гальовно дърпа струните на инструмента си. На всеки кръгъл час имаше аеробика, в два следобед започваше турнир по стрелба, запознаване с компютри и така нататък...

До четири сутринта Кейтлин бе запомнила всяка дума от брошурата.

Тя не можеше да заспи, пък и не искаше да се върне към мъчителните кошмари, затова излезе от каютата си и се разходи по палубата. Не срещна никого — нито човешко същество, нито фантом. Но не намери и спокойствие.

Луната блестеше гневно. Вятърът беше силен и гонеше посребрените вълни, прилични на призраци.

Съжалявам, мамо. Корабът е прекрасен и величествен, достоен наследник на онзи, с който си пътувала. И всички са ужасно мили. Но тревогата ми за Патрик и обезпокоителните кошмари хвърлят сянка върху преживяването.

„Утре, щом разбера, че Патрик е добре, сенките ще се разсеят и ще видя великолепието на океана“, помисли Кейтлин.

Утре.

6.

„Кралица Елизабет II“

Вторник, 23 април

— Има известно забавяне, но те чувам силно и ясно, Стивън. А ти?

— Идеално.

— Добре. И така...

Кейтлин затаи дъх в очакване на отговора на Шеридан.

— Патрик страда от апластична анемия на костния мозък.

— Хубаво.

— И лошо, Кейтлин.

Дали, в края на краищата, апластичната анемия не беше вторична и причинена от нашествието на ракови клетки или на толкова екзотичен паразит, че още никой не бе успял да открие лек?

— Намери ли причината за апластичната анемия?

— Не. Но не мога да поддържам организма му. Ето защо се забавих с биопсията. Надявах се, че броят на тромбоцитите му ще се увеличи преди процедурата. Но всеки тромбоцит бе консумиран буквално за секунда. Същото стана и когато преляхме червени кръвни клетки.

— Трябва да са му преливали кръв и преди. — Това беше логичното заключение. Патрик вероятно бе станал свръхчувствителен следствие на масивни, спешни кръвопреливания.

— Той каза, че не са му преливали кръв — продължи Стивън. — Бил е в болница само веднъж, когато е бил петнайсетгодишен, и не си спомня да са му преливали кръв. Свръхчувствителността му може да е вродена. Вчера не споменах за това, Кейтлин, защото не бях сигурен колко е сериозно.

Състоянието на Патрик наистина беше сериозно. Ако червените му кръвни телца не можеше да бъдат подменяни и продължаваха да намаляват, той щеше да умре там, в болница „Мемориъл“, пред очите на един от най-добрите хематолози в света.

Във вените на Патрик можеше да прелеят литри кръв и тромбоцити, но това нямаше да помогне, докато имунната му система не ги приемаше... сякаш интравенозното хранване не беше начинът, който един вампир бе избрал, за да поддържа живота си.

„Не, Патрик не е вампир. Не мога да го оприлича на такова зловецозъдание. Патрик е човешко същество, прекрасно, добро и...“

— Трябва да му се присади костен мозък.

— Да, Кейтлин. При това, колкото е възможно по-скоро. Но намирането на донор ще бъде много трудно.

Тя се намръщи. Имунна система, която бързо отхвърля кръвта на непознати, би се объркала напълно и вероятно фатално от нашествието на чужд костен мозък.

После Кейтлин се усмихна. Нямаше да се наложи Патрик Фолкнър да разчита на кръвта на непознати.

— Разбира се, най-добрият му шанс би бил някой роднина. За съжаление родителите му са починали и той няма братя, сестри, братовчеди или други близки.

Но това *не беше* вярно. Патрик имаше брат *близнак*, Кейтлин знаеше това, а бе научила и нещо друго, че дори да ставаше въпрос за живот и смърт, Патрик нямаше да помоли за помощ брат си, с когото се бяха скарали и отчуждили.

— Какво смяташ да направиш, Стивън? — попита тя, докато в съзнанието ѝ се оформяше необичаен план.

— Вкарах в националния регистър за трансплантации всичко, което знам за имунологичния профил на Патрик. Досега не се е появил подходящ донор. Ще разширя издирването и ще изпратя запитвания до кръвните банки и отделенията по хематология.

— А ако не намериш подходящ донор?

— Тогава ще взема най-добрия, когото открия. Може да постигна нещо с агресивно имунопотискащо лечение. На всяка цена ще опитам.

— Костният мозък на Патрик може отново да започне да функционира самостоятелно, нали? Ако страда от първична апластична анемия.

— Разбира се. При положение, че броят на червените му кръвни клетки се запази дотогава. Но в случая не разполагаме с този лукс, Кейтлин.

Костният мозък на Патрик беше увреден. А сърцето му? Дали не бе толкова лишено от надежда, че дори отказваше да се спаси само?

Тя си представи заболялия орган. Несъмнено доскоро сърцето на Патрик е било здраво и бе пулсирало нормално, изпращайки послания на силното му тяло, че ще функционира безпроблемно десетилетия.

Но сега сърцето му беше леденостудено и безкръвно, досущ юмрук, стиснат от гняв. И трескавият му, учестен ритъм отмерваше ударите до смъртта.

— Как е той, Стивън?

Как ли се чувстваше Патрик сега, когато животът му бе на предела? Дали грациозните му ръце трепереха от немощ или от страх? Онези даровити ръце, които съдбата бе предопределила да спасят живота на толкова много хора? Дали бяха стиснати в юмруци от безсилие? Или от ярост?

— Нищо не казва, Кейтлин. Тихо и спокойно... умира.

„Не казва и нищо по въпроса за близнака си“, помисли тя, след като затвори. Ами, ако говореше с Патрик за това? Ако настоеше да се сдобрят с брат си?

Кейтлин нямаше представа какво е разрушило връзката помежду им. Само бе останала с убеждението, че разривът е непоправим и виновният е Патрик. Но каквото и да бе направил, цената със сигурност не трябваше да бъде животът му. Но той не бе казал на Стивън за брат си, сякаш смяташе, че провинението му заслужава това наказание.

Кейтлин можеше да помоли Патрик да се свърже с близнака си. Щеше да го направи не само заради него, но и заради себе си. Но Патрик сигурно щеше да отхвърли идеята. Кейтлин нямаше желание да проведе този разговор. А що се отнасяше до другата причина да говори с Патрик? Да му предложи утеха? Не, това не беше най-добрият начин да му помогне.

Кейтлин беше хирург и нямаше равна по вземането на решителни мерки. Стихията ѝ беше да спасява сърца. Но увредени и заболели, не разбити. Сега обаче трябваше да намери емоционалния път до сърцето на отчуждилият се близнак.

Но първо трябваше да направи нещо друго.

Някога и Кейтлин беше на прага на смъртта. Тогава я спаси едно умно и състрадателно момиче, което сега беше лекар, предлагащ

мъдри и утешителни съвети.

Не смъртта, а оцеляването беше специалността на Аманда. С помощта на напътствията ѝ пациентите смело побеждаваха страха и печелеха храбри победи, преодолявайки и най-опасните препятствия.

Да, Патрик трябваше да оцелее. Аманда му беше необходима. Всъщност на света нямаше човек, който не би се възползвал от съпричастността на доктор Аманда Прентис.

Патрик бе дал разрешение на Кейтлин да говори със Стивън и да научи подробности за заболяването му. Разбира се, всички в болницата щяха да ги научат. Беше невъзможно да се опазят подобни тайни.

Но, от друга страна, въпросът беше личен и Кейтлин нямаше право да споделя поверителна информация с най-добрия психиатър в Уестуд.

Не. Всъщност това ѝ беше строго забранено.

И в същия миг тя погледна към прозореца над леглото. Нещо или *някой* сякаш я принуди да го стори.

Кейтлин видя синьо като сапфир небе. Лазурен океан. Сребристорбяла мъгла на хоризонта. Блестящи отенъци на синьото. И още нещо. Тя съзря магията.

„Да, майко, ти имаше право. Тук правилата се променят. Отговорностите, които са в сила на брега, в океана лесно се забравят и без усилия се пренебрегват.“

Кейтлин се усмихна, докато се мъчеше да обгърне необхватната синя магия. *„Дай ме под съд, Патрик.“*

Тя взе слушалката и набра номера.

Аманда беше свободна в момента.

— Дано да си на борда на „Кралица Елизабет II“.

— Не се притеснявай, Аманда. Точно там съм, където трябва да бъда. На кораба има сателитна телефонна връзка.

— Да, личи. Има известно забавяне. Добре ли си, Кейтлин?

— Да. Искам да те помоля за една услуга. Трябва да видиш Патрик Фолкнър. Отдавна искам да се запознаете. Трябваше да бъда по-настоятелна.

Аманда не отговори веднага.

— Всъщност ние се познаваме.

— Така ли? Тогава ще бъде по-лесно. Патрик се нуждае от теб, Аманда.

— Нуждае се от мен?

— Току-що му поставиха диагноза апластична анемия. Първична е, но някаква вродена свръхчувствителност не позволява броят на червените му кръвни телца да остане постоянен. Търсим донор на костен мозък. А през това време Патрик трябва да разговаря с теб.

— Не с мен, Кейтлин, а с теб.

— Не. Разговорът трябва да бъде личен, Аманда, а не по телефона. Но защо не искаш да говориш с него?

„Защото си позволявам страховете ми да надделят. А не мога да допусна такава победа. Не и сега, когато Патрик може би се нуждае само от едно-единственото, което наистина мога да му предложа.“

— Аманда?

— Разбира се, че ще говоря с него, Кейтлин.

— Благодаря.

„А аз ще намеря Джеси Фолкнър, враждебно настроеният брат близнак и автор на еротични трилъри, мъжът, известен на хилядите си почитатели под псевдонима Грейдън Слейк“, зарече се Кейтлин.

7.

**Отделение по хематология
Болница „Мемориъл“ Уестуд
Вторник, 23 април**

Хванат в капан. Затворен в клетка.

Така ли се бе чувствал Джеси? Неспокоен. Разгневен. Измъчван от отчаяно желание да бъде свободен.

За Джеси мъчението бе продължило години. По-точно четири години, три месеца и осем дни. А за Патрик — само няколко часа. Но безкрайни.

Клетката на Джеси Фолкнър беше затворническата килия. Безмилостно пленничество, от което нямаше надежда за бягство. Всеки опит да го стори включваше огромен риск и гарантираше още години зад решетките.

А клетката на Патрик? Стаята, в която сега беше затворен, се намираще в болница „Мемориъл“ в Уестуд и Патрик можеше безпроблемно да избяга оттам, но щеше да бъде изложен на смъртна опасност.

Той бе станал изключително уязвимо същество. И най-малкото порязване можеше да предизвика фатален кръвоизлив. И кръвта щеше да престане да тече, едва когато умреше.

„Трябва да се измъкна оттук.“ Само това имаше значение. Думите непрекъснато отекваха в съзнанието му.

Щеше да умре, така както преди години едва не се удави.

На всяка цена трябваше да се измъкне от болницата.

Това беше съвсем лесно. Той не беше облечен в затворнически дрехи, а в пижама, пък и шкафчето с дрехите му беше срещу леглото.

Лесно. Без усилия. Ако не обръщаше внимание на световъртежа. Все по-силно му се виеше свят в резултат на загубата на кръв, която му бяха взели, за да направят диагностични изследвания, а после трудно можеха да спрат. На ръцете му имаше огромни синини, а дясното му бедро, където бяха правили биопсията, беше тъмно лилаво.

Патрик взе дрехите си, опитвайки се да не обръща внимание на световъртежа. Със същата решителност избягваше и да се погледне в огледалото.

Но той видя ръцете си. Пръстите му трепереха както никога дотогава.

Дали и пръстите на Джеси бяха треперили така в деня на освобождаването му от затвора? Призрачно бледи и трепереци в очакване на свободата.

Свободата. Думата предизвика силен световъртеж. Доктор Патрик Фолкнър може би щеше да избяга от луксозната си болнична стая. Но затворничеството му щеше да остане в него — заболелият му костен мозък, недостатъчният брой тромбоцити и червените кръвни клетки, които намаляваха с всеки изминал ден, тънещи в блажено неведение за последиците от гибелта им.

Кръвните му клетки не се влияеха от възрастта. Патрик бе убеден, че няма да умре от естествени причини.

Но за щастие, смъртта му щеше да бъде милостиво бърза. Мозъкът му щеше да се удави в прилив на кръв. Дори ако тромбоцитите му успееша да спрат смъртоносния поток, клетките му щяха да се задушат. Първо щяха да умрат не толкова важните органи, а последни — сърцето и мозъкът, за които всички други се бяха жертвали.

Патрик щеше да бъде в съзнание до края. Щеше да усеща ударите на сърцето си, които щяха да стават все по-бързи, докато органът се опитва да изтласква намаляващата кръв. Патрик щеше да почувства и задушаването на черния дроб, гладната смърт на далака и агонията на бъбреците.

Той щеше да избяга от луксозния си затвор. Но нямаше да намери свободата.

А Джеси? Дали бе намерил свободата, след като бе излежал присъдата и бе платил дълга си към обществото? Или и за него остатъкът от живота бележеше началото на смъртта?

Джеси, Всяка минута от затворничеството му тежеше и на Патрик. Макар да се опитваше да го мрази, Патрик бе обсебен от представата за малката му килия.

Джеси беше досущ див, но величествен звяр, който не можеше да бъде сломен. Затворът несъмнено не го беше прекършил. Джеси

Фолкнър бе прекарал годините там, обзет от безпокойство и кипяща ярост.

Дали бе изпитвал и други чувства? Разкажание? Угризения? Дали близнакът, с когото някога имаха толкова силна връзка и се разбираха без думи, бе долавял терзанията на Патрик?

Дали в момента усещаше, че костният мозък на Патрик умира? Щеше ли да почувства мига, в който сърцето на Патрик престанеше да бие? Щеше ли да го е грижа?

Или най-после Джеси щеше да бъде свободен.

Откакто поставиха диагнозата, сърцето на Патрик изпращаше трескави заповеди на съзнанието си да помоли Джеси да му дари костен мозък. Патрик дори настояваше — но само в съня си.

Да, в онези прекрасни сънища Джеси отговаряше. Да, разбира се, че ще ти дам костен мозък, Патрик, щом се нуждаеш от това. Ти си мой брат, близнак. Обичам...

Но сънят се превръщаше в кошмар. Двамата плаваха с яхта. Джеси отговори на молбата му за костен мозък с мрачен смях и изумен, гневен поглед. Сетне Патрик се озова във водата, а Джеси престана да се смее. Само се вторачи в него, доволен, че Патрик се дави.

После кошмарът стана още по-лош, защото, в края на краищата, Патрик не се удави. Той беше спасен. Тя го спаси. Но тя обичаше Джеси, не Патрик. Пръстите ѝ бяха отрупани с диаманти, подаръци от Джеси. Патрик бе заслепен от блясъка им.

„Искаме да живееш — каза тя. — Ето защо, Джеси ще ти даде костен мозък. Но само това. Не можеш да имаш мен, Патрик. Аз принадлежа на Джеси.“

Кошмарът не избледня дори от ярката светлина на южнокалифорнийското слънце, докато Патрик се готвеше да избяга.

И тогава видя отражението си в огледалото в болничната стая. Зловещият интерес го накара да се вторачи.

Образът му бе поразителна смесица от контрасти. Кожата му беше бледа като на смъртник, а сините очи — ярки, блестящи, ясни и студени. Патрик приличаше на ранен древен воин в битка, в която единствените оръжия бяха мускулестата плът и непреклонната воля.

Той наистина беше боец. Но в различна война. В съвременния конфликт между живота и смъртта. Лекарите бяха генералите в този

ожесточен сблъсък. Врагът беше тленността, а жертвата или плячката — обикновеният войник или пациентът.

Доскоро Патрик беше генерал, а сега бе станал войник. Но тялото му представяше доказателства, че диагнозата е поставена отдавна. Мускулите му изглеждаха силни и корави, но тази илюзия за здраве и жизненост беше погрешна.

Образът в огледалото разкриваше истинската си същност — тяло, готово за аутопсия и вече толкова немощно, че копнее да легне в пръстта.

„Намери Джеси! Помоли го.“

Безмълвните заповеди — отчаяни призиви на клетките, които вече се задушаваха от недостиг на кислород се въртяха като вихрушка в съзнанието и замъгляваха зрението му.

Да намери Джеси? Да го помоли да спаси живота му?

Изведнъж зрението на Патрик се избистри, престана да му се вие свят и истината се избистри с кристална яснота.

Да помоли Джеси?

Не. Патрик предпочиташе да умре.

Така и щеше да стане.

На вратата предпазливо се потропа. Звукът беше толкова тих, че Патрик се запита дали не е плод на въображението му.

Може би Смъртта бе дошла да го вземе. Но Тя сигурно беше по-настойчива от лекарите и медицинските сестри, които се приближаваха до вратата му.

Онзи, който стоеше пред стаята му, чакаше разрешение да влезе. Ако Патрик не отговореше, посетителят несъмнено щеше да си отиде. Тогава чий глас каза „Влез“?

Патрик знаеше, че това е гласът на демона, който бе намерил убежище в костния му мозък.

Сатанинският инквизитор искаше Патрик да страда още повече, макар и по начини, които нямаха нищо общо със задушаващите се клетки, и да жадува за нещо по-съществено в живота от молекулите на кислорода във въздуха.

Тя застана пред него.

Ангелът с медночервеникавите коси от кошмара му.

Жената със теменуженосините очи от сънищата му.

„Искаме да живееш — казваше му тя в онези сънища, — но не можеш да ме имаш, Патрик. Аз принадлежа на Джеси.“

Това, разбира се, беше метафора, въображаема представа, дължаща се на болестта.

Аманда Прентис не принадлежеше на Джеси.

Тя дори не го познаваше.

— Здравей, Аманда.

— Здравей, О, ти...

— Обличам се. — Патрик грабна ризата си и покри голите си гърди.

— Напускаш болницата?

— Да. Научила си за апластичната ми анемия, нали?

— Кейтлин ми каза. Предпочиташе да ти се обади от кораба, но сателитната връзка е бавна и е някак неудобно...

— По-неудобно от това?

— Не е задължително да е неудобно. — *„Трябва да го накарам да говори за страховете си“*, помисли си Аманда. — Може само... да поговорим.

Тихо произнесените ѝ думи предизвикаха изумителна реакция — неочакван и силен гняв, съвсем нехарактерен за Патрик. Но тонът му беше леденостуден.

— Имаш предвид като лекар с пациент? Състрадателен психиатър към умиращ хирург?

— Ядосан си.

— Да — призна той, опитвайки се да овладее гнева си. — Но обикновено е така, нали? Беше отдавна, но паметта ми е силна. Доколкото си спомням, доктор Кюблер-Рос определя пет фази на танатогенезата — гняв, отрицание и изолация, депресия, пазарене и примирение със смъртта. Нали така? Правилно ли съм запомнил?

— Да. Но, Патрик...

— Запознат съм с този въпрос, но не съм специалист. Съгласен съм дори, че напътствията на професионалист може да ми помогнат да преодоля втората фаза, преди да е станало късно. Но аз съм взел решение и в качеството си на пациент имам правото да го направя. Ще прекарам още време с гнева си. Всъщност, може да се отдам на гнева си до горчивия край. Освен ако...

— Какво?

„Освен ако не се разголиш пред мен, казано метафорично. Може да се редуваме да показваме неподправени и ясни емоции. Нещо като психологически покер.“

Мисълта беше жестока — сарказъм, който се простираше далеч отвъд присмеха за избраната от нея професия, Патрик бе видял реакцията на Аманда към голите му гърди. Страх, силен като гнева му.

Що за чудовище се пробуждаше у него?

— Нищо. Искам да напуснеш стаята ми, Аманда.

„Веднага, докато още контролирам злия демон, обсебил костите ми. Той иска да бъде пуснат на свобода, Аманда. Да демонстрира увереността си по прекия път към фазата на примирението със смъртта. Методът е съвсем прост. Ще ти кажа нещо толкова жестоко, че единственият ти възможен отговор ще бъде: Приемам, че умираш, Патрик. И се радвам. Дълбоко съм грешала относно мнението си за теб.“

Наистина ли демонът беше толкова безкористен и мислеше само за нея?

Или искаше да обиди Аманда и да я накаже, че толкова късно се е появила в живота на Патрик?

— Патрик, моля те, позволи ми да...

— Вървете си, доктор Прентис. Моля ви. Вървете си.

Аманда изпълни желанието му безмълвно.

Преди да се обърне, теменуженосините ѝ очи блеснаха. „Това не си ти, Патрик. Знам, че не си.“

„Тогава кой?“, запита се той, когато вратата безшумно се затвори след нея.

И в същия миг Патрик разбра отговора — самоличността на своенравния и жесток демон.

Патрик предположи, че в това има зловеща логика. С приближаването на смъртта, се утвърждаваше нещо зло, дълбоко скрито в душата му. Това зло несъмнено щеше да докаже родството с близнака му.

Кое беше чудовището, предизвикало такъв гняв у него? И такава жестокост?

Джеси, разбира се.

Джеси.

8.

Библиотеката на „Кралица Елизабет II“

Вторник, 23 април

— Мога ли да ви помогна? — попита библиотекарката.

— Да, благодаря. Имате ли романите на Грейдън Слейк? Не ги открих по лавиците.

Кейтлин търсеше името на издателя. После щеше да проведе още един телефонен разговор. А може би няколко. Нямаше да е лесно да го убеди да ѝ каже телефонния номер на един от най-четените и най-потайни писатели, особено след като Кейтлин трябваше да бъде изключително дискретна какво казва.

Но тя щеше да намери номера. Невписването в указателя на личните телефонни номера беше на мода сред известните личности, които живееха в Лос Анджелис. Кейтлин много пъти бе издирвала такива номера, когато ѝ беше необходимо съгласието на роднини, за да оперира техен близък, който е в безсъзнание... или за да уведоми някое семейство за смъртта на близък.

Тя умееше да убеждава телефонните компании, „Услуги“, частните охранителни фирми и дори полицията в Лос Анджелис да нарушават правилата.

Правилата не важаха, когато въпросът беше на живот и смърт.

Както и по време на морско пътешествие.

— Имаме романите му — отговори библиотекарката. — Но щом ги няма на лавиците, боя се, че са ги взели. Това не е изненада. Той е изключително популярен. Очаквам и „Синя луна“.

— „Синя луна“?

— Най-новият му роман.

— А случайно да знаете кой е издателят му?

— Не, но мога лесно да разбера. — Библиотекарката се обърна към компютъра на бюрото си и започна да натиска клавишите, като продължи да говори: — Американските или британските издатели ви интересуват?

— Американските.

Библиотекарката се намръщи.

— Изглежда не разполагам с името им. Всичките ни екземпляри са публикувани в Англия. Но във видеотеката ни има „Снежният лъв“ и тъй като децата на борда са малко, касетата сигурно е на лавицата.

Жената поведе Кейтлин към видеозалата.

— Аха — усмихна се тя, когато извади единствената останала касета. — Името на издателя може да е някъде в надписите.

— Да — измънка Кейтлин, изумена, че Грейдън Слейк е автор на една от най-популярните книги за деца. — Той е написал „Снежният лъв“?

— Малко шокиращо, нали? Трилърите му едва ли са подходящи за деца. Но „Снежният лъв“ е... О, сигурно сте го гледали.

— Не.

— Тогава ви очаква приятна изненада. Говоря сериозно. Но не искам да ви карам да гледате целия филм, ако не желаете. Вижте само надписите.

— Ще го гледам. Всъщност отдавна искам да го сторя.

„От онзи ден преди три години, когато ми се обадиха по телефона с отчаяна молба...“, помисли си Кейтлин.

— Спирачките отказали и автобусът излязъл от шосето и паднал в пропастта. За щастие, повечето деца не са пострадали. Мислехме, че и с него всичко ще е наред, но се оказа, че не е така.

— В какъв смисъл? — хладнокръвно попита Кейтлин, надявайки се да успокои разтревожения, млад лекар от патологията, който работеше в малка и зле оборудвана болница наблизо и затова бе потърсил съдействие и помощ от „Мемориъл“.

— Проблемът е сърцето му. Ето защо ви се обаждам. Има наранявания в областта на гърдите. Счупени ребра. Може би фрактура на гръдната кост. Кръвното му налягане спада, а дишането се учестява. На рентгеновата снимка се вижда сянка с формата на бутилка.

— Тогава перикардът се е напълнил с кръв.

— Така изглежда.

— Започнахте ли да я изтегляте?

— Никой тук не смее да направи перикардиоцентеза, особено на дете. Освен това в момента състоянието му е стабилно. Но смятаме, че

трябва да бъде прегледан. Ще го направите ли, доктор Тейлър?

— Сигурен ли сте, че е безопасно да го транспортирате? Ако не може, ще ви дам указания по телефона как да направите перикардиоцентеза.

— Безопасно е. Засега. Да кажа ли на персонала, че ще го приемете?

Историята беше скалъпена. Но Кейтлин не се съмняваше, че пациентът е в беда и младият лекар, който ѝ се обади, се чуди какво да направи.

— Да. Ще го приема.

— Чудесно! — облекчено въздъхна той. — Веднага ще уредя прехвърлянето. Но бихте ли изчакали още малко? Доктор Джонсън, шефът, иска да ви каже някои неща за семейството на момчето.

Кейтлин чу радостните възгласи на младия лекар, който събщи на колегите си, че критично болният им малък пациент ще бъде откаран в „Мемориъл“.

— Ще го вземат! Доктор Тейлър. Да, сериозно.

Докато чакаше шефът да се обади, тя се разтревожи за новия си пациент. Не беше необходимо да губи време, за да чуе предупрежденията на родителите, които варираха от деликатното здравословно състояние на майката или бащата до подмятането, че единият или и двамата вече са се свързали с адвокат.

Кейтлин имаше лошо предчувствие.

— Високо оценяваме готовността ви да поемете грижата за малкия Тими — каза Джонсън. — Става дума за Тими Аскуит, доктор Тейлър. Синът на Робърт и внукът на Тимъти.

— Робърт? Тимъти?

— Робърт Аскуит. Тимъти Аскуит.

— Съжалявам. Имената не ми говорят нищо.

— Сериозно? Тогава се радвам още повече, че се обадихме на вас.

Това означаваше, че пръстите ѝ няма да треперят, докато оперира.

Робърт и Тимъти Аскуит сигурно бяха хирурзи. Лечението на членовете на семействата на колеги винаги беше трудно, а оперирането на децата на други хирурзи можеше да бъде кошмарно, особено ако родителите се намесеха. Но и Кейтлин можеше да бъде настояща. Тя

беше непреклонна, когато състоянието на пациента не ѝ позволяваше да рискува.

Тя щеше учтиво, но твърдо да уведоми Робърт и Тимъти Аскуит, че трябва да чакат извън операционната зала. Като всички останали. Каквито е да бяха.

Но кои бяха те? Тя живееше в Лос Анджелис от около година и не познаваше всички лекари, само най-известните.

— Хирурзи ли са? — попита тя.

— Какво? Не. Те притежават киностудията „Джемстоун Пикчърс“, звукозаписното студио „Джемстоун Рекърдс“ и телевизия Глоубал Нюз. Робърт е един от най-влиятелните хора в Холивуд. А баща му Тимъти е още по-могъщ.

„Е, и какво от това?“, помисли Кейтлин.

— Робърт и Фей, родителите на Тими, са изключително мили — побърза да я увери доктор Джонсън. — И много разумни, като се има предвид какво се е случило със сина им. Проблемът, доктор Тейлър, може да е Тимъти. Човек, постигнал такъв успех, не може да не е взискателен и придирчив.

— Има ли изисквания?

— Ами... да. Той и съпругата му ще пристигнат от Лондон. Тимъти се обади от частния си самолет. Уведоми ме учтиво, но с тон, нетърпящ възражение, че трябва да намерим за внука му най-добрия хирург в Лос Анджелис. И аз смятам, че това сте вие, доктор Тейлър.

Кейтлин се запита на колко други „най-добри“ хирурзи се бяха обадили, преди да се свържат с нея и колко от тях бяха отговорили, че е невъзможно да вместят в натоварения си график Тими Аскуит. Заради властния му дядо. Заради онова, което Тимъти Аскуит можеше да направи, ако се случеше най-лошото и внукът му умреше.

Лекарите в „Мемориъл“ взеха решение, че ще бъде най-добре да поставят Тимъти Аскуит пред свършен факт, особено ако съдбата бе отредила внукът на медийния магнат да умре.

Кейтлин не участва в дискусията. Решението ѝ се основаваше единствено на онова, което беше най-доброто за задъхващото се, посиняло момченце, чието кръвно налягане непрекъснато спадаше. Няколко минути, след като го видя, тя вкара игла в гърдите му и започна да изтегля кръвта, която бе на път да блокира сърцето.

След няколко часа Тими беше подготвен за операция. Кейтлин току-що бе казала на родителите за намерението си да го оперира и ги уверяваше, че може да прекарат няколко минути със сина си, когато пристигнаха Тимъти и Лилит Аскуит.

— Може ли и ние да го видим?

Гласът беше мъжки, с британски акцент, но не и заповеднически. Тимъти Аскуит явно не обичаше да демонстрира богатството и властта си. След като се запознаха, Кейтлин реши, че загрижеността му за детето е искрена. Той беше типичен британец от старото поколение, официален и сдържан.

Това, разбира се, не означаваше, че Тимъти Аскуит не изпитва чувства. Тревогата му беше очевидна. Той дори беше отчаян. И как не? Въпреки огромното си богатство и влияние, Тимъти Аскуит не можеше да спаси живота на Тими.

Само Кейтлин можеше да го направи.

„Той не иска аз да оперирам“, помисли си тя, когато видя изражението, изписано на аристократичното му лице. Реакцията ѝ беше бърза, разпалена и позната — свръхчувствителност, дължаща се на дългогодишния опит. Доктор Кейтлин Тейлър не отговаряше на обичайната представа за сърдечен хирург. Тя беше млада. При това жена.

„Съжалявам, господин Аскуит, но няма друг избор. Внукът ви незабавно трябва да бъде опериран и аз може би съм единственият хирург в Лос Анджелис, който е готов да си навлече гнева ви, ако се случи нещо лошо. Ще направя всичко, на което съм способна, за да спася Тими.“

Ами ако това не беше достатъчно? Ако малкият Тими не оцелееше?

— Имате ли въпроси към мен, господин Аскуит? Защото трябва да влизам в операционната.

— Не, доктор Тейлър — тихо отговори милионерът. — Нямам въпроси.

Тимъти Аскуит нямаше въпроси и в онази априлска нощ отговорите бяха в умелите ръце на доктор Кейтлин Тейлър.

След два дни малкият ѝ пациент отново се задъха. Но този път не от прилив на кръв в перикарда, а от ентузиазъм.

— „Снежният лъв“ е най-хубавият филм на всички времена! Не се случва нищо *лошо*. Никой не умира, като в „Бамби“. И е важен, защото научаваш нещо. Чувала ли си за белите лъвове?

— Не. Разкажи ми.

— Добре. В целия свят има само *двайсет* бели лъва. Ето защо, те трябва да бъдат защитени. И ето как са станали бели. Всеки лъв има два гена, които определят цвета, И за да стане бял, трябва да има и двата. Но два жълти лъва може да имат бяло бебе, ако всеки от тях притежава ген за бял цвят. Малко е сложно, но така става.

— Много добре си го разбрал, Тими. И го обясняваш точно.

Кейтлин се изуми, защото току-що бе чула от устата на петгодишно дете съвсем точно описание на сложния механизъм на автосоматичната рецесивна генетика.

— Това е част от филма.

— Звучи чудесно.

— Да, така е. Но макар че „Снежният лъв“ не е тъжен, а весел, пак те кара да плачеш. Дори дядо плака. Въпреки че е чел книгата.

— Книгата?

Тими кимна енергично, после гордо обясни:

— Аз му я дадох. Помолих го да ми я прочете, защото ми е любимата. И после говорихме какъв страхотен филм би станал.

— Идеята за филма е била твоя, така ли?

Тими поклати глава.

— Не. На дядо. Татко се колебаеше, но дядо настоя. И филмът *наистина* е хубав.

Кейтлин нямаше представа дали милионерът се интересува от изключителния успех на новия му филм. Но знаеше, че Тимъти Аскуит несъмнено е загрижен за здравето на любимия си внук.

— Ако мога да направя нещо за вас, доктор Тейлър, каквото и да е, моля ви, кажете ми. Разбира се, нищо не може да се сравни с онова, което направихте за нас. Всички го съзнаваме, но...

— Благодаря, господин Аскуит. — Робърт, Фей и Лилит я наричаха Кейтлин и тя също се обръщаше към тях на малките им имена. Но когато разговаряха с господин Тимъти Аскуит, използваша фамилните си имена. Кейтлин не можеше да си представи да го нарича другояче. — Щастлива съм, че всичко е наред. Не ми е необходимо нищо повече.

„Но сигурно има нещо, от което болницата се нуждае.“ Тимъти Аскуит постави въпроса пред директора на „Мемориъл“.

Болницата разполагаше с модерна техника, но непрекъснато се появяваха нови изобретения.

Тимъти Аскуит не се задоволи да купи само апаратура. Той реши да построи цяло крило за сърдечна хирургия.

Тимъти Аскуит предпочете дарението му да остане анонимно. Кейтлин също отказа да гравират името ѝ на бронзова плака.

Крилото щеше да се нарича само Институт по сърдечни заболявания и щеше да бъде най-модерно оборудваното болнично заведение в света.

Семейства Аскуит се върнаха в домовете си в Лос Анджелис и в Лондон. Кризата премина. Но наследството им остана. Мнението на Кейтлин се смяташе от съществено при всяка хирургична намеса в Института. Тя получи красива коледна картичка от Робърт и Фей. След поздравленията и пожеланията имаше радостна вест — те очакваха още едно бебе, което трябваше да се роди по Нова година.

След месец я потърсиха, докато Кейтлин беше в операционната зала. Тя не се изненада, че Лилит Аскуит е в Лос Анджелис. Сигурно бе дошла да види новороденото си внуче.

Изненадващото беше, че Лилит ѝ се обажда.

— Остави ли съобщение? — попита Кейтлин.

— Да. Дълго — отговори секретарката ѝ. — Иска да те види. Нямам представа защо. Беше невероятно учтива. С онзи прелестен британски акцент. Имах чувството, че говоря с кралска особа. Както и да е, отначало искаше да те покани на закуска, обяд или вечеря. Но после оттегли поканите си, сякаш бяха твърде нахални.

„Типично за Лилит — помисли си Кейтлин. — *Нежеланието на една дама да се натрапва.*“ А Лилит Аскуит *наистина* беше дама.

Тя идеално допълваше съпруга си. Тя беше изключително изтънчена и строго елегантна. Но Лилит съвсем не беше декоративен придатък. Духовната ѝ сила и достойнството на кралица я правеха идеална съпруга за Тимъти Аскуит. Както и очевидната обич помежду им.

Кейтлин ѝ се обади и долови напрежение в гласа ѝ, затова предложи да се срещнат веднага.

Лилит Аскуит изглеждаше уморена и *болнава на вид*.

— Много мило от твоя страна, че дойде, Кейтлин, макар че си на повикване.

— За мен е удоволствие да те видя. Само съжалявам, че не можахме да се срещнем някъде по-далеч от болницата. Какво има, Лилит? Нещо с бебето ли?

— Не. Той е в отлично състояние. И Фей, и Робърт са добре. И Тимъти. Боя се, че става дума за мен, Кейтлин. Аз имам проблем.

Кейтлин не се изненада от откровението, но я изуми нотката на извинение в тона на Лилит.

— Ще ми кажеш ли какво ти е?

— Да. Ти ще си първата. Дори Тимъти не знае, макар да усеща, че нещо не е наред. Разболях се през декември, докато бяхме в Хонконг. Върнахме се в Лондон и лекарят ми откри нещо съвсем различно от грипа. Но беше Коледа и приближаваше бебето да се роди. С нетърпение очаквахме пътуването до Лос Анджелис. Казах на Тимъти, че ми няма нищо. Убедена съм, че не ми повярва. След всичките тези години, прекарани заедно, се познаваме отлично. Но той не настоя. Чака да му кажа истината.

— И каква е истината?

— Рак. На лявата ми гърда.

— О, Лилит!

— Предполагам, че в днешно време има надежда да се излекуваш от рак.

— Да, разбира се. Но колкото по-скоро започнеш лечението, толкова по-добри са перспективите.

„Бъди егоист, Лилит Аскуит! Нито ден повече не отлагай грижата за себе си“, помисли си Кейтлин.

— Знам, че бебето се роди скоро, но трябва незабавно да кажеш на семейството си.

— Ще им кажа. Поне на Тимъти. Веднага щом уредя всичко. Реших, че бих желала да ме лекуват тук, в Щатите.

— В „Мемориъл“? Имаме прекрасен онколог, Стивън Шеридан.

— Сигурна съм. Но мисля, че на Източното крайбрежие ще е най-добре.

„Да, така е най-добре за всички — съгласи се наум Кейтлин. — Далеч от клюките, които несъмнено ще се появят, когато се разбере

за заболяването ти. Далеч и от внуците, които може да се разтревожат за баба си.“

Кейтлин ѝ предложи болница „Слоун-Кетъринг“. Стивън Шеридан се обади на колега от известния институт по ракови заболявания.

Десет дни, преди Кейтлин да се качи на борда на „Кралица Елизабет II“, Лилит ѝ се обади, че е добре и е здрава след двегодишното лечение.

Но в петък вечерта, преди да замине, когато се върна от операционната зала, Кейтлин видя, че има съобщение.

Робърт Аскуит искаше да му се обади. Довечера или на другия ден. Не било свързано със заболяване. Но това вероятно беше учтива лъжа за пред родителите му.

Беше единайсет вечерта.

Гласът на Робърт мигновено потвърди опасенията на Кейтлин.

— Сигурно съм много досаден. Ще поискам още една услуга за семейство Аскуит.

Кейтлин се усмихна.

— Казвай.

— Необходим ни е консултант. Всъщност, двама. Сърдечен хирург и психиатър. С баща ми ще правим филм. Сценарият е почти готов и мисля, че е страхотен. Само искаме да бъдем сигурни, че медицинската терминология е правилна. Разбира се, ще ти бъде платено.

— Не е необходимо.

— Налага се. „Джемстоун“ е член на сдружението на сценаристите. Задължени сме да ти платим, при това щедро.

— При всички случаи, ще се радвам да прочета сценария. Искаш ли да намеря и психиатър?

— Да, бих желал, ако няма да те затрудни.

— Ще бъде лесно.

— Чудесно. Благодаря ти. Филмът ще бъде сензационен, Кейтлин. Звучи нескромно, но е самата истина. Аз съм само изпълнителят. Идеята за „Крадец“ е на татко. Също като „Снежният лъв“.

— „Крадец“?

— Да, „Крадец на сърца“. Страхотно заглавие, нали? Филмът ще бъде комбинация между „Първичен инстинкт“ и „Мълчанието на агнетата“.

Кейтлин не беше гледала тези два филма, но знаеше, че тематиката им е свързана с еротиката и насилието.

— Ще бъде ли „Крадец на сърца“ толкова... брутален?

— Ще бъде издържан. Насилието и сексът ще са само внушение. Смятам, че така ще бъде по-завладяващ и емоционално наситен. А, между другото, сърдечният хирург е *жена*, но не е убийца. Всъщност, тя е главният положителен герой.

„Ако мога да направя нещо за вас, доктор Тейлър, каквото и да е...“

Докато Кейтлин слизаше по стълбите към втората палуба, предложението отекваше в съзнанието ѝ. Думите бяха произнесени многократно — последния път, когато тя се обади да му благодари за необикновения подарък.

Тимъти Аскуит непрекъснато повтаряше, че никога няма да може да ѝ се отблагодари — да се намеси, както бе направила Кейтлин, когато е въпрос на живот и смърт.

„*Но сега можете да го сторите, господин Аскуит.*“

Тя бе забравила за приема на капитана на кораба. Но под вратата на каютата ѝ бе пъхната покана. Вече беше шест вечерта. А в Лондон беше много по-късно. Кейтлин реши да се обади на Тимъти Аскуит на другия ден.

Може би щеше да е добре все пак да отиде на приема.

Тържеството сигурно щеше да бъде грандиозно. Мъже в смокинги и жени в лъскави тоалети, които се усмихват, танцуват, пият шампанско... Очарователна вечер, в която можеше да срещне непознат.

Не, това нямаше да стане. Не и с нея. Но щеше да отиде заради Маргарет.

9.

Брентууд, Калифорния

Вторник 23 април

Патрик се намръщи, когато видя домашния телефон и адреса на доктор Аманда Прентис в служебния указател на болница „Мемориъл“. И най-поверителната информация можеше да попадне в неподходящи ръце. Подобна мярка за сигурност не вълнуваше лекари като Патрик. Хирурзите травматолози рядко ставаха мишена на мании.

Но Аманда беше психиатър. Толкова ли безстрашна беше? Или нехайна? Или бе напълно уверена в способността си да успокои и най-обърканото съзнание?

Разбира се, имаше и други обяснения за очевидната ѝ липса на предпазливост. Вероятно домът ѝ бе превърнат в крепост и достъпът там беше невъзможен дори за най-отчаяния лунатик. Може би имаше сложна алармена система и поне няколко кучета. И в истински холивудски стил, Аманда вероятно имаше дори телохранители.

„Предполагам, че ще разбере“, помисли си Патрик и се намръщи още повече. Наистина ли щеше да отиде в дома на Аманда? Само няколко часа, след като бе напуснал болницата, въпреки лекарската забрана? Да, щеше да го направи. Защото не искаше всичко да свърши така.

Не с гняв, нито с жестокост.

Но какво по-точно щеше да свърши? *Взаимоотношенията* му с Аманда? Включително срамният и недопустим епизод в болничната му стая, той я бе виждал три пъти. „*Три незабравими пъти*“, поправи се Патрик, докато отслабналата му ръка посягаше към ключовете за колата.

Всичко започна преди седмица, в онази нощ във вторник, след като бе пристигнал в Лос Анджелис...

Беше почти полунощ. Патрик се прибираше вкъщи. Трябваше само да се отбие в спешното отделение.

— Има ли новопостъпили пациенти? — попита той.

— Не — отговори Триш, дежурната сестра.

— Добре. Тогава си тръгвам. Между другото, има ли някъде наблизо отворен магазин, Триш?

Тя погледна закачливо чаровния завеждащ на травматологията.

— За хранителни стоки ли, доктор Фолкнър?

— Да.

— Да не сте открили, че в жилището ви има кухня?

Патрик се усмихна.

— Нещо такова.

— Ех, мъже. Да, има отворен магазин. Казва се „Ариел“ и работи денонощно. Намира се само на три пресечки оттук.

— Вероятно е толкова малък, че не съм го забелязал.

Всъщност „Ариел“ беше голям магазин с аранжирана в синьо-зелено витрина. Патрик го бе виждал, защото всеки ден минаваше оттам, но явно го бе взел за музей на модерното изкуство.

Убеждението, че това е галерия, остана, дори когато Патрик видя отблизо магазина и влезе. Осветлението беше ярко, а подът от лакирано дърво. Вътре се разнасяха различни ухания — на рози, на кафе и на току-що изпечени кроасани. Чуваше се и музика. Чайковски.

„Ариел“ беше наслада за сетивата.

Магазинът имаше много клиенти, но в този късен час повечето посетители бяха лекари от „Мемориъл“. Патрик разбра това по болничните им дрехи. Но знаеше имената само на неколцина от тях.

Но те го познаваха. В последния брой на месечния вестник на болницата имаше статия за него. И в случай че някой не си направеше труда да я прочете, снимката му украсяваше многобройните павилиони и информационни табла в „Мемориъл“.

Досущ като кампания на ФБР за издирван престъпник.

Доктор Патрик Фолкнър наистина беше изключително търсен и радушно посрещан. Доста усилия им струваше да го привлекат от Манхатън в „Мемориъл“. Патрик беше сигурен, че решителната му приятелка и „сестра“ е играла ключова роля в плана. Но Кейтлин отричаше да има нещо общо с това. Тя беше щастлива, че общите усилия най-после се бяха увенчали с успех. Патрик също беше

доволен, че отиде в „Мемориъл“. Но тайно броеше дните до появата на следващия вестник, когато снимките му щяха да бъдат заменени с по-скорошни вести.

Патрик тръгна към секцията за кафе.

В отсрещния край имаше само една жена, която разглеждаше чайовете. Тя стоеше неподвижно и съсредоточено се бе вторачила в пакетчетата.

Той проследи погледа ѝ. Вниманието ѝ, изглежда, не беше фокусирано върху самите чайове, а върху цените им.

Но тя не приличаше на жена, която би се притеснявала за цените. Синият ѝ костюм беше елегантен и очевидно ушит по поръчка. На ушите ѝ висяха златни обеци, а на шията — верижка. Беше обута в скъпи обувки.

Патрик я огледа заинтригувано. Тя излъчваше смелост и емоционалност, но в същото време имаше крехък и уязвим вид.

Неочакваната среща го развълнува.

Червеникавозлатистите ѝ коси бяха вдигнати на кок.

Беше висока. Раменете ѝ бяха изправени, а осанката — идеална, като на манекен.

А може би наистина беше манекен. Или актриса.

И сигурно не искаше да я разпознаят.

Но жена, която търси уединение, не би се облякла толкова изискано, за да отиде до магазина. И би разпуснала косите си, за да не видят лицето ѝ.

Патрик още не беше видял лицето ѝ.

„Погледни ме. Не се крий“, опита се да ѝ внуши той.

Но тя се бе съсредоточила върху чайовете.

Устните ѝ обаче се движеха. И леко поклащаше глава.

„Погледни ме!“

Патрик видя като на забавен каданс реакцията ѝ на безмълвната молба на сърцето му. В този великолепен миг животът му премина пред очите му — калейдоскоп от образи, в който незначителното му минало и болката от него изчезнаха безследно.

Косите ѝ блеснаха, докато се обръщаше, и Патрик най-сетне видя очите ѝ — теменуженосини, учудени, ясни и чисти като безоблачно небе. Прекрасните ѝ устни радостно промълвиха „Здравей“.

И после светът без предупреждение се промени. Очите ѝ помръкнаха и в замъглената им сивота Патрик видя нещо, което много приличаше на страх.

Страх.

— Доктор Фолкнър? Вие ли сте?

Учтивостта накара Патрик да се обърне по посока на гласа, да се усмихне и да отговори.

— Здравей, Джан.

— Здравейте — отговори лаборантът от рентгеновото отделение, доволен, че лекарят е запомнил името му. — Страхотен магазин, нали?

— Да — разсеяно отвърна Патрик. — Така е.

Той се надяваше, че жената няма да си тръгне. Но когато се обърна, след като разговорът приключи, тя бе изчезнала.

Остана само споменът за учудването... и страха ѝ.

През следващата седмица Патрик непрекъснато мислеше за нея и няколко пъти отиде в „Ариел“, надявайки се да я види отново. Но напразно.

Вероятно тя пазаруваше само във вторник, в полунощ. В такъв случай, той щеше да бъде там. Довечера.

Както винаги, преди да си тръгне, Патрик се отби в спешното отделение.

— Аха, ето ви — поздрави го Триш.

Той погледна пейджъра си. Нямаше съобщение.

— Търсили ли сте ме?

— Не аз. Доктор Прентис иска да ви види.

Името беше познато. Но Патрик се бе съсредоточил в настоящия момент. Наистина ли бе забравил за уговорка с колега? Толкова ли разсеян беше? Да, вярно че беше много зает. И обезпокоен. Кожата му беше неестествено бледа. Пък и мислеше за *онази жена*.

— Аз ли поисках да се срещнем тук?

— Не — отговори Триш. — Тя иска да ви види. Казах ѝ, че винаги се отбивате тук, като си тръгвате, и ви очаквам всеки момент. Това беше преди малко.

— Кога?

— Преди два часа.

— Защо не се обади на пейджъра ми, Триш?

— Аманда ми каза да не го правя. Нямала нищо против да чака.

Къде е тя?

— В стаята за персонала.

Питър угрижено забърза нагам.

Доктор Аманда Прентис. Той си спомни, че тя е приятелка на Кейтлин. Жената, с която Кейтлин искаше да го запознае.

„Психиатър? Не, благодаря, Кейтлин.“

„Не се опитвам да ви сватосвам, Патрик! Нямаш нужда от ничия помощ в това отношение. Пък и Аманда... Ами, трябва да се запознаеш с нея. Тя е толкова различна.“

И сега Патрик щеше да се запознае с приятелката на Кейтлин.
„Съжалявам, Кейтлин, но съм сигурен, че няма да ми хареса.“

Но той вече я бе харесал — като лекар, който бе помислил, че Патрик е с пациент, и не желае да се натрапва. Всъщност той беше в библиотеката на болницата и правеше проучвания на компютъра, потискайки нервността си, докато станеше време да отиде да потърси онази жена.

Но се оказа, че *тя* го е намерила. И едва ли го бе издирвала. Дори да не бе видяла месечния брой на вестника със снимката му, психиатърката с червеникавозлатистите коси несъмнено бе чула името му, когато Джан го бе поздравил в „Ариел“.

Тя стоеше с гръб към него и четеше съобщенията на информационното табло.

— Аманда.

Въздействието на гласа му беше мигновено. Слабото ѝ, стройно тяло се вцепени.

После тя се обърна и решително се вторачи в очите му.

— Здравей, Патрик.

— Най-последно се запознахме.

— Да. Онази нощ в „Ариел“ аз... — Гласът ѝ постепенно заглъхна. Аманда не можеше или не искаше да обясни защо бе избягала.

Нито защо искаше да избяга и сега. Сигурно след миг щеше да си тръгне. Кейтлин искаше да се запознаят и Аманда бе изпълнила желанието.

Но Патрик бе застанал на пътя ѝ. Не, той нямаше да ѝ попречи да избяга. Тя беше свободна да си тръгне.

Само нежността в сините му очи ѝ казваше колко много иска да остане.

— Какво правеше онази нощ? — попита той.

„Опитвах се да кажа нещо и да се приближа до теб, вместо да отмина. Но не можах.“

— Какво съм правила?

— Сякаш разглеждаше цените на чая. Толкова ли много са се повишили?

— Не, Но бяха озадачаващи.

— В какъв смисъл?

— На етикетите на лавиците са написани цените за унция, за петстотин грама и за пликче чай.

— Не знаех това. Винаги съм мислил, че е по-евтино да купуваш от най-големите пакети. Но щом цените са раздробени и опитните клиенти им обръщат внимание, сигурно не е така.

— Често, но не задължително.

„Тогава наистина проверяваш цените? И пресмяташ наум? И когато видиш грешка, уведомяваш управителя, за да не се подведат и други клиенти?“, помисли си Патрик.

Той знаеше, че отговорите на всичките му въпроси са положителни.

А отговорите на въпросите, които се носеха във въздуха? Усецаш ли магията между нас, Аманда?

Вълшебният миг внезапно бе прекъснат, когато се появи задъханата Триш.

— Аманда! Слава Богу, че още си тук.

— Какво има, Триш?

— Трябваш им в травматологията. *Веднага!*

Патрик придружи Аманда. Пациент психопат, приет в травматологията можеше да е ранен или да буйства. Или и двете.

Травматологията беше наблизко. Двамата мълчаха. Адреналинът бушуваше в кръвта им, докато се опитваха да прояснят мислите си. След няколко минути трябваше да се съсредоточат върху случая — кръвопролитие, безумие или и двете. Доктор Прентис и доктор Фолкнър трябваше да потиснат шока и ужаса си и да се концентрират върху онова, което трябваше да се направи.

Имаше кръв, но проблемът не беше психически. Оказа се, че става дума за бременна пациентка. Тя беше в спешното отделение, защото раждането бе започнало и дори бързото пренасяне в родилното отделение би било твърде рисковано.

Беше много по-безопасно да дотича екип от акушери. И завеждащият на отделението по акушерство бе направил точно това. Макар че раждането изобщо не беше безопасно. Нито за майката, нито за детето. Бебето се бе обърнало с краката напред — най-опасният начин да излезеш на белия свят.

Интелигентните, теменуженосини очи на Аманда не се откъснаха от пациентката, докато тънките ѝ пръсти се плъзнаха в хирургичните ръкавици с грациозността на дама, която поднася следобеден чай.

Дама, разполагаща с много свободно време.

Омъжена дама.

Патрик видя диамантения пръстен на ръката ѝ.

Трябваше да се досети. Кейтлин трябваше да му каже.

Аманда беше омъжена. Може би бракът ѝ беше нещастен. Но все пак беше омъжена. Сега думата „съпруга“ можеше да бъде добавена към списъка от определения, които описваха Аманда Прентис. Съпруга. Ангел. Психиатър. Акушерка.

Боец. Тук, в травматологията, Аманда контролираше положението. Може би душата ѝ се раздираше от личен конфликт — жена, изпитваща влечение към мъж, който не ѝ е съпруг. Красива жена, чието единствено желание е да се скрие. Но в професионално отношение тя не прояви абсолютно никакво колебание. Аманда беше спокойна и компетентна.

— Сюзан ще дойде колкото може по-бързо — каза Триш.

— Къде е анестезиологът?

— Цезарово сечение ли искаш да правиш?

— Може да се наложи. Бих искала анестезиологът да е тук.

— И аз — тихо каза Триш. — Повиках спешно подкрепления, но...

— Добре — рече Аманда и решително се отправи към пациентката.

Акушерът, който бе изпръскан с кръв и пребледнял от безпокойство, с благодарност ѝ отстъпи мястото си пред родилката.

Патрик знаеше, че е късно да обърнат бебето. Смъртта щеше да настъпи със сигурност, ако някой се опиташе да го върне в майчината утроба.

Жребият бе хвърлен и борбата на живот и смърт започна. Трябваше да се бърза и да се действа внимателно. Времето беше от критично значение. Матката се свиваше, изхвърляйки съдържанието си и напомняйки на бебето, че е време да излезе. За детето, раждащо се с главата напред, силните мускули на матката бяха желани съюзници. Но ако главата се покажеше последна, мускулите можеше да се стегнат около тънкия врат и да задушат детето в стремежа си да го изхвърлят навън.

Бебето трябваше да се извади бързо. И внимателно. Всяко погрешно преценено и нетърпеливо дърпане можеше да увреди необратимо крехките органи на детето.

И Аманда правеше точно това — действаше бързо и решително, но внимателно.

Очите ѝ бяха затворени. Червеникавите ѝ клепки не потрепваха. Движеха се само опитните ѝ пръсти.

Неочаквано очите ѝ се отвориха, сякаш образите под склопените клепачи бяха по-ужасни от картината пред нея. Патрик видя, че теменуженосините ѝ очи блестят от ярост.

Ярост. Но защо? Дали се ядосваше, че въпреки усилията ѝ, крехкият живот ще умре? Гневът от победите на смъртта беше нещо, което Патрик разбираше. Безпомощността пред безмилостните прищевки на съдбата предизвикваше гняв и отчаяние във всички лекари.

Но ярост? Реакцията на Аманда изглеждаше необикновена. Но и случаят беше необикновен. Смъртта се подиграваше, злорадстваше и демонстрираше необикновената си сила да убива, преди животът да е започнал.

Но момиченцето излезе на белия свят не мъртво, а с рев.

А може би пееше, заявявайки, че е сила, с която трябва да се съобразяват, също като жената, спасила живота ѝ.

Ангел, съпруга, психиатър, акушерка и боец.

— Защо не поемете случая? — обърна се Аманда към притеснения и объркан акушер, после излезе, без да каже нито дума на майката, чийто живот също бе спасила.

Докато вървеше, тя махна престилката, ръкавиците и маската си и ги хвърли в коша до вратата на отделението по травматология.

Аманда все така се движеше грациозно, но крайниците ѝ бяха натежали от ярост.

Патрик я последва.

Беше загрижен за нея.

Най-малкото действаше от името на Кейтлин, която би постъпила по същия начин при подобни обстоятелства.

— Аманда?

Тя се стресна и се обърна. Явно се смути.

— Патрик...

— Кажи ми какво има — настоя той, надявайки се да я хване неподготвена. — Ще изкажа едно прибързано предположение. Имаш опит в акушерството.

Патрик се надяваше на усмивка. Но Аманда не се усмихна. Очите ѝ бяха помръкнали. Лицето ѝ беше навъсено. Само червеникаворусите ѝ коси блестяха.

— Това беше предишната ми професия.

— И поради някаква причина вече не я практикуваш.

„Не съм в състояние да я практикувам. Не можех да се контролирам.“

И сега не можеше да се контролира. Аманда знаеше това и трябваше да замълчи. Но тя си позволи да заговори.

— Какво ще стане с онова бебе? Какви шансове има?

— *Всички* шансове, Аманда. Благодарение на теб. — Патрик знаеше, че тя не иска похвали. Всъщност ласкателствата щяха да предизвикат още по-силно смущение у нея. Аманда бе направила достатъчно.

— Момиченцето е абсолютно здраво, Аманда. Ще се справи отлично. Благодарение на теб. Целият живот е пред нея.

— Страхотен живот, няма що.

— Какви ги говориш?

— Каквото и да казват политиците, в тази страна, в този град и в *тази болница* за бременните се полагат отлични грижи, независимо кои са и колко пари имат. Престъпление е, че майката на момиченцето не е потърсила медицински грижи, Патрик. Ако го беше направила, щеше да се разбере, че плодът е обърнат с краката напред и бебето

щеше да бъде извадено с Цезарово сечение. И тогава нямаше да има никаква опасност за детето.

— Но ти мислиш, че истинските опасности за момиченцето тепърва започват.

— Да.

Патрик я погледна загрижено.

„Ставам луда, когато се заговори за това, Патрик. Патологичен случай. И трябва да ти кажа още неща, за да те убедя в това.“

— Знаеш ли какво ми се искаше да направя, докато държах момиченцето?

— Да не я пускаш.

— Да — прошепна тя.

„Виждаш ли колко съм ненормална?“

Но Патрик Фолкнър не съзираше безумие в това желание.

— И аз изпитвам същото, когато някое дете е ранено, защото не са му сложили предпазен колан в колата или защото едва проходил малчуган се разхожда по уличното платно или пада в басейн. Изглежда, за да помогна наистина, трябва да правя много повече неща, отколкото само да оперирам.

— Но никога не си мислил сериозно да отвлечеш пациент, нали?

— Кой знае? Но съм се намесвал, когато съм имал неоспоримо доказателство за нехайство. — Патрик се намръщи. — Не че намесата ми винаги е давала резултата, на който съм се надявал.

— Децата са били връщани на семействата им, които ги малтретират.

— Да. Не вярвам в свещеността на кръвта, както, изглежда, правят в нашите съдилища — усмихна се той. — Ти и аз можем да сторим само това, Аманда.

— Като се имат предвид ограниченията на закона.

— И ограниченията на емоциите и разума ни.

„Но когато става въпрос за новородени, Патрик, емоциите ми не познават граници. А що се отнася до разума...“

Всъщност нещо — чувство, разум или инстинкт за самосъхранение — я бе възпирал. Накрая, когато вече не издържаше, тя се отказа от акушерството и стана психиатър — специалност, за която притежаваше вродена способност и придобита дарба.

— Аманда?

Тя бе преодоляла много страхове. Но дали наистина беше така? Поне ги държеше обуздани... стига да контролираше *живота* си.

Но не и с този мъж. Не и сега.

Този *мъж*.

— Трябва да тръгвам.

— Да те закарам ли?

— О, не! Благодаря.

„Може ли да те прегърна, Аманда? Да те утеша?“

Не. Патрик Фолкнър не ухажваше жени, които имаха сериозен приятел, още по-малко омъжените. Мислите бяха на *другия* близък.

— Съпругът ти ли ще дойде да те вземе?

— Съпругът ми... О, не. Той ще бъде в чужбина до началото на май. Много пътува. — Аманда се усмихна насила. — Чувствам се чудесно, Патрик.

— Трепериш.

— Ще се преоблека и ще се прибера вкъщи. По-добре да побързам.

— Добре. Беше ми приятно, че се запознахме, Аманда. Най-последно.

— Да. Ами... лека нощ, Патрик.

— Лека нощ, Аманда.

Всичко би трябвало да свърши дотук.

Но Аманда бе дошла в болничната стая, за да му помогне, а той се бе държал жестоко с нея.

И сега трябваше да се видят още веднъж. За последен път.

„Съжалявам, Аманда. Не съм на себе си. Или може би не е така. Вероятно тъмната ми половина винаги е живяла в мен и когато съм в безизходно положение и умирам, ставам като близка ми. Но дори смъртта не е оправдание. Нищо не може да ме оправдае.“

Патрик щеше да я види още веднъж, за последен път, да ѝ се извини и после...

Сбогом, Аманда.

10.

Пасифик Палисейдс

Вторник, 23 април

Пролетното слънце блестеше в очите му.

Имаше ли смисъл от това посещение? Каква беше целта му? Да накара Аманда да прояви загриженост към него? Защо? За да съжалява искрено за смъртта му, когато Патрик умре? И истински да страда?

Ако не беше толкова глупаво, това би било ужасно жестоко.

Патрик умираше. И всъщност тази погрешна мисия щеше да бъде фатална.

Слънцето го заслепяваше.

Патрик можеше да удари внезапно спирачки. Разтърсването щеше да бъде достатъчно. Кръвта свободно щеше да потече към бъбреците и мозъка му и да причини смърт.

А може би беше по-добре да спре и да напише бележка. „Съжалявам, Аманда. Сбогом.“

Но той не спря. Погледна гневно заслепяващото го слънце, продължи да кара и накрая бе възнаграден със завой на пътя, който го отведе под сенките на дървета и далеч от блясъка.

Номерата на къщите го предупредиха, че е близо до дома на Аманда. И в следващия миг го видя — бледорозова едноетажна къща, сгушена сред букет от тропически храсти.

Не го посрещнаха нито добермани, нито телохранители, А съпругът на Аманда? Тя бе казала, че той ще е в чужбина до началото на май. Домът ѝ беше достъпен. Завесите на прозорците бяха дръпнати и човек можеше да надникне вътре.

Сребристосинята лепенка на стъклото на единия прозорец показваше, че в жилището е инсталирана алармена система.

Аманда беше навън, на брега на океана. Патрик видя червеникаворусите ѝ коси, които блестяха на слънцето.

Около къщата криволичеше калдъръмена алея. Във въздуха се разнасяше ухание на рози и жасмин.

Аманда седеше на тревата. Беше се вторачила в нещо, което бе сложено на коленете ѝ.

— Здравей — тихо каза той, защото не искаше да я стресне.

Но тя се сепна, обърна се изненадано и грациозно се изправи. Книгата, която беше разтворена на коленете ѝ, падна на земята. Пухкавото, сиво котенце обаче остана вкопчено в гърдите ѝ.

— Патрик!

— Здравей — повтори го.

Аманда беше толкова крехка, уплашена и преобразена. Косите ѝ бяха разпуснати. Широка, дълга до глезените рокля беше семпла — тъмночервена, на яркосини цветя. Не беше с обувки на високи токове, а боса.

Първоначалната преценка на Патрик се оказа правилна. Аманда Прентис беше актриса. Професията на психиатър беше само роля, която бе избрала да играе. Пред очите му стоеше истинската Аманда.

Тя беше още по-красива. Особено без пръстена с диаманти.

Патрик се вторачи в ръцете ѝ.

— Не си омъжена, нали?

— Защо си дошъл?

— Не си омъжена, нали?

— Не. Аз...

— А някога била ли си омъжена? — настоя той, макар че не беше необходимо да чуе отговора ѝ, защото вече го знаеше. Ако пръстенът с диаманти беше скъп спомен, Аманда нямаше да го сваля от пръста си и щеше да го носи постоянно. Но венчалният пръстен беше само помощно средство, като дрехите, ушити по поръчка, приборите на кокоси и скъпите обувки.

— Не. — Тя го погледна в очите. — Нося пръстена заради пациентите ми.

— За да държиш на разстояние мъжете и да отблъскваш всички непохватни опити за ухажване?

— Да.

Това беше вярно, но само донякъде. Аманда носеше пръстена и заради жените пациентки. Те намираха утеха в мисълта, че психиатърката, която им предлага такива мъдри съвети, знае какво говори, преодолела е страховете си и е способна да живее като жена във всяко отношение.

Всъщност Аманда Прентис беше измамник. Диамантите ѝ бяха истински и свършени. Но самата тя не беше такава. Въпреки това, искрящият пръстен и уверенията ѝ помагаша на пациентите. И в компетентността ѝ нямаше нищо фалшиво. Тя знаеше подходящите думи и методи — пълният арсенал срещу страха.

— И за да отблъскваш непохватните опити за ухажване и от страна на колегите ти, нали? — Гласът му беше нежен, но бледото лице — непроницаемо.

— Не, Патрик. *Съжалявам.*

Той чу извинението и видя отчаянието ѝ.

— Това беше моята реплика. Дойдох да се извиня.

— Не е необходимо! Разбирам те.

— Колкото и да е достойно за презрение, държането ми може би е разбираемо. Но въпреки всичко, няма оправдание за него. Това не е истинската ми същност, Аманда. Поне се надявам, че не е, по дяволите!

— Не е.

„И аз не съм каквато бях, Патрик. Сега съм жена, която се чувства най-безопасно и най-щастлива в широка рокля. Невинаги беше така. Навремето...“

— Как се казва? — Патрик посочи пухкавото, сиво котенце, което се бе сгушило на гърдите ѝ. Всъщност той проявяваше скромнен интерес към дребното същество, но се надяваше, че ще отклони вниманието на Аманда от внезапно обзелите я тъжни мисли.

И успя. Тя погледна котенцето и се усмихна.

— Смоуки. Гледахме залеза.

— И четяхте? — Патрик погледна книгата на тревата. Заглавието беше познато. „Синя луна“. — Чела ли си другите му книги?

„Почитателка ли си на Грейдън Слейк? Опияняваш ли се от изисканата еротика в романите на близка ми? От жестокостта и насилието?“

— Да. Чела съм ги.

Всъщност Аманда ги бе препрочитала няколко пъти. Имаше откъси, които я *принуждаваха* да ги чете. Грейдън Слейк пишеше за интимности, които тя никога нямаше да изпита. За жени, които безстрашно и с готовност докосват мъжете... И за мъже, които приемат ласките им като безценни дарове.

— Не смяташ ли, че романите му са обезпокоителни?

— Не. Доброто винаги побеждава злото.

— Харесва ли ти „Синя луна“?

— Първият параграф е зашеметяващ. Със Смоуки стигнахме само дотам.

— Смоуки не е ли страстен читател?

— Не. Макар че много му харесва да спи върху страниците. Нали, Смоуки?

— Двамата сте добри приятели.

Аманда наклони глава на една страна и замислено отговори:

— Ще станем. Отскоро сме заедно.

„По-точно от две седмици, Патрик. От онази нощ, в която ме гледа как акуширах при раждането на момиченцето и слуша, когато ти разказвах за лудостта си. Слушаше и ме утешаваше. Държеше на мен. Още миг, и можех да протегна ръце към теб, Патрик. С готовност. А може би и без страх?“

Не. Никога.

В онази нощ небето плачеше — пороен дъжд, който намокри дрехите ѝ. Затова ли трепереше, Аманда? От хладните капки? А в колата? И там ли валеше? Защо тогава се бяха замъглили очите ти?

Тя бе стигнала до „Ариел“. Но не можа отново да застане пред лавиците с чай и да си спомня. Аманда остана в колата си.

„КОТЕТАТА СЕ НУЖДАЯТ ОТ ДОМ.“ Тя видя думите, написани с печатни букви върху малка картонена кутия. Наистина ли вътре имаше мъничко същество, което се бе свило, уплашено от мрака и объркано от барабаненето на дъжда? Не можеше ли изоставеното бебе да избяга, макар че драскаше с нокти, за да се измъкне на свобода?

Аманда видя котенцето в кутията. Животинчето беше олицетворение на ужаса. И тя бе изпитвала такъв ужас. Чудовищата на мрака. Загадъчните шумове, отекващи като гръмотевици. Безуспешните опити за бягство.

Някога и Аманда беше затворена, беше се свила и трепереше като котенцето, очаквайки да бъде спасена...

— Струва ми се, че Смоуки е много щастлив. — „Защото е с теб“, помисли Патрик. — Мърка, нали?

— Да. — Аманда погали котето, което се събуди и с любопитство се вторачи в Патрик. — Мисля, че иска да го вземеш и да го подържиш.

— Така ли искаш, Смоуки?

„Защо искаш да оставиш Аманда?“

Патрик не възрази да вземе сивото котенце, защото по този начин щеше да докосне Аманда. Той усети топлината на тялото ѝ.

Може би, в края на краищата, Смоуки не искаше да се отдели от Аманда. Или щом се озова в ръцете на Патрик, усети вледеняващ студ, по-характерен за труп, отколкото за живо същество. А вероятно беше зареден с енергия, която трябваше да изразходва.

Каквато и да беше причината, Смоуки започна да се върти и извива.

Патрик нямаше намерение да го държи насила. Той се наведе да го пусне на тревата и ноктите на котето инстинктивно се забиха в плътта му.

Драскотините бяха повърхностни и нямаше да имат никакви последици, ако тромбоцитите не напускаха Патрик.

— О, Патрик. Много съжалявам.

— Ти не си виновна. Нито Смоуки.

„И тази реплика е моя, Аманда. Съжалявам, че умирам. В края на краищата, се оказа, че не си омъжена. Но така и няма да разберем дали между нас може да има нещо.“

Кръвта течеше. Приличаше на тъмночервен пясък в пясъчен часовник, който показва как времето изтича.

Аманда протегна ръце към раната, но после ги отпусна до тялото си.

— Трябва ти превръзка. Сигурно имам бинт и марля в къщата.

— Не. Всичко е наред. По-добре да тръгвам.

Сбогом, Аманда.

11.

Прием на капитана на „Кралица Елизабет II“

Вторник, 23 април

Танцуващите мъже и жени се носеха плавно, досущ като кънкъори, по дансинга.

Шампанското се лееше и сребърните купи бяха пълни със сочни ягоди.

Балът беше в разгара си, когато Кейтлин пристигна. Косите ѝ бяха прибрани на кок в стила на Аманда. Беше си облякла смарагдовозелена рокля с бродерия от рози. На шията си носеше изкуствената, но безценна огърлица на Маргарет, а на ушите ѝ висяха скъпи, но без сантиментална стойност, истински перли.

Мъжете я гледаха с възхищение. Но Кейтлин се чувстваше не на място. Тя реши да прекара вечерта, точно както Патрик ѝ бе наредил — да наблюдава, за да може после да му разкаже всичко с най-малки подробности. Кейтлин намери идеална позиция — тапицирано в златист бродат кресло в уединен ъгъл.

Но самотата ѝ неколkokратно бе нарушена от стюарда, който сякаш чувстваше специално задължение да пълни чашата ѝ с шампанско.

За човек, който рядко пие алкохол, шампанското беше леко зашеметяващо. И когато този човек беше лишен от дълбок сън заради кошмари за призраци и дяволи, ефектът беше още по-силен... и изненадващо приятен.

Зрението на Кейтлин се замъгли. Танцуващите се превърнаха в движещи се, пастелни дъги, обвити в лилава мъгла. Мислите ѝ се пренесоха в миналото. Тя си представи майка си — най-ярката дъга от всички, която танцува в обятията на любимия си. Майкъл. Силен, чернокос, елегантен и изискан. Прекрасен. Почтен. Мъж, който обича силно и завинаги, а не кръвожадният фантом от кошмарите ѝ.

Кейтлин се закле, че той никога повече няма бъде ужасният образ от сънищата ѝ. Надяваше се и искаше да бъде така. Отсега

нататък Майкъл щеше да бъде само принцът от приказките на Маги.

После мислите ѝ се насочиха към една по-скорошна нощ на романтика и шампанско — празникът на Свети Валентин, когато Кейтлин бе научила тайната на Патрик...

От десетилетия през февруари в Бостън не бе валил толкова много сняг. Кейтлин караше втората година от специализацията си по хирургия.

Наставник ѝ беше Патрик Фолкнър. Той беше великолепен. И богат. Но това нямаше значение за нея. Най-важното беше компетентността му на хирург, която беше изумителна, и всеотдайността му към пациентите.

В продължение на осемнайсет месеца Кейтлин и Патрик често оперираха заедно. Съвпаденията в графиците им бяха вълнуващи за нея. Патрик беше най-добрият. И ако имаше нещо против да наблюдава млад, макар и изключително добре подготвен теоретично специализант, той с нищо не го показва. Патрик не изчезваше по време на почивките, за да побъбри с колеги, а оставаше с Кейтлин и я придружаваше до библиотеката, където четяха заедно, или до кафенето. И непрекъснато разговаряха, сякаш Кейтлин все пак го интересуваше.

Може би Патрик се чувстваше в безопасност с нея. Тя не любопитстваше, за да разбере нещо за личния му живот.

Но Кейтлин забелязваше безпокойството в привидно спокойните му тъмносини очи. Имаше и обаждания късно през нощта, след които Патрик беше разсеян и напрегнат. А наскоро златният венчален пръстен изчезна от ръката му.

И после Патрик стана по-спокоен. Отпусна се. Сякаш изпитваше облекчение.

Но в онзи петък през февруари той съвсем не беше спокоен, а изглеждаше ядосан.

— Искам услуга, Кейтлин. Да прегледаш един пациент.

— Разбира се, Патрик.

Двамата непрекъснато искаха един от друг такива услуги. В това нямаше нищо необичайно и Патрик винаги се усмихваше и я питаше за мнението ѝ.

Но сега той не се усмихваше. Очите му изглеждаха по-тъмни от всякога, мускулите на лицето му бяха напрегнати, а в гласа му се долавяше нотка на извинение.

— Сложен ли е случаят? — попита Кейтлин.

— Много.

— Какво е...

— Главното оплакване ли? Всъщност тя твърди, че са две. Бучка на гърдата и болки в таза. Но не ми трябваш като консултант, Кейтлин, а като придружител.

Без да добави нищо повече, Патрик я заведе в кабинета за прегледи.

— Това е доктор Кейтлин Тейлър, Гейбриела. Кейтлин, това е Гейбриела Сейнтджон.

В ситуацията нямаше нищо обикновено. Нито в Гейбриела Сейнтджон. Тя беше поразително красива, несъмнено ядосана и гола. Гейбриела бързо смъкна надолу нощницата си. Но нищо, дори гневът ѝ, не можеше да помрачи красотата ѝ и беше съвсем ясно, че тя няма намерение да го сдържа.

— Какво прави тя тук, Патрик?

— Доктор Тейлър ще асистира при прегледа.

— Ще асистира? Откога започна да се нуждаеш от помощ, когато ме преглеждаш, Патрик?

Кейтлин предположи, че ядосаната красавица не е съпругата на Патрик. Но може би Гейбриела беше причината той вече да не носи венчалния си пръстен. В такъв случай, ако Гейбриела Сейнтджон бе разбила брака му, тогава и взаимоотношенията между Патрик и нея бяха охладнели.

— Не я искам тук, Патрик.

— Тя ще остане, Гейбриела, иначе няма да има преглед.

— Това е *небрежно отношение* към пациент. Ужасно съм притеснена, че съм болна и имам рак, а ти отказваш да ми помогнеш. Питам се какво ли би казал завеждащият хирургията за такова нехайство.

— Ще каже, че идеята е страхотна. Ако открия нещо обезпокоително, колкото и да е незначително, доктор Тейлър ще те прегледа отново и също ще каже мнението си. Не можеш да искаш повече.

— Колкото и да е незначително? Мислиш, че няма да откриеш нищо, нали, Патрик? Смяташ, че ми няма нищо.

— Не съм казал това, Гейбриела. Никога не бих го казал.

— Заблуждаваш се, Патрик. Мислиш, че се интересувам от теб. И те желая? Това е безумие. Истинска лудост. — Гейбриела се обърна към Кейтлин и с аристократично толерантен тон обясни: — Сгодена съм и ще се омъжвам, доктор Тейлър. — Тя показа пръстена си с великолепен диамант. — Името му е Кайл Феърфакс, Сигурно сте чували за него. Всеки познава гениалния главен прокурор на Бостън. Наесен Кайл ще се кандидатира за сенатор. Искам да бъда с него и да му помагам. Но не желая да го разсейвам с тревоги за здравето ми. Обичам го твърде много. Щатът се нуждае от него, доктор Тейлър. *Страната* се нуждае от Кайл. И ако разбере, че съм болна, ами, тогава...

Смела реч на безкористна саможертва в името на доброто на обществото. Бъдещата госпожа Феърфакс щеше да бъде страхотна сенаторска съпруга. Кейтлин беше убедена в това, както и че Гейбриела Сейнтджон не е болна и го знае много добре.

— Дойдох тук, за да бъда окуражена, доктор Тейлър. Или да чуя горчивата истина от устата на човек, на когото мислех, че мога да вярвам. — Гейбриела отново насочи погледа си към Патрик и толерантността ѝ изчезна. — Длъжник си ми, Патрик, Дължиш ми *много повече*. Но ти не си по-добър от него, нали? *Жесток си като...*

— Достатъчно, Гейбриела. А сега, защо не разкажеш на доктор Тейлър за бучката, която мислиш, че си открила?

— *Копеле*. Махай се оттук! И вие, доктор Тейлър. В момента съм твърде разстроена, за да ме преглеждат. Само почакай, когато Кайл чуе какво се е случило. Тази болница се издържа от парите на данъкоплатците и отношението към мен е брутална гавра с общественото доверие.

Беше ли направила Кейтлин услуга на Патрик? Дали присъствието ѝ бе смекчило гнева на Гейбриела? Едва ли. Но Кейтлин бе разбрала какво иска Гейбриела — ръцете на Патрик върху голата ѝ плът. Въображаемата бучка в гърдата и фантомната болка в таза бяха измислени, за да почувства допира му върху интимните си части.

Кейтлин току-що бе станала свидетел на изумителна дързост. Гейбриела бе сторила нещо безсрамно и непристойно. Тя беше

убедена, че въпреки очевидно бурното им минало и годежа ѝ, Патрик все още иска да я докосва.

Коя беше Гейбриела Сейнтджон?

Кейтлин се съмняваше дали някога ще разбере. Тя и Патрик излязоха от кабинета за прегледи. Той мълчеше. Явно беше ядосан.

Тя не искаше Патрик да се нервира. Това се отразяваше зле на артериите му, на кръвоносните съдове в мозъка и на стомаха му.

Кейтлин също прояви изумителна дързост и попита:

— Готов ли си да чуеш мнението ми, доктор Фолкнър? Напълно съм съгласна с диагнозата ти — наистина много сложен случай.

Патрик спря и се обърна към нея, но не се усмихна. Напротив, беше напълно сериозен.

— Имаш ли планове за тази вечер, Кейтлин?

Тя смяташе да прекара нощта на празника на Свети Валентин в спешното отделение.

— Не, Нямам планове.

— Добре. Тогава ела да пийнеш с мен.

— Да пийна?

— Да. Нека да отгатна. Ти пиеш рядко и малко. Аз също. Но тази вечер мисля да се напия. И бих искал да дойдеш с мен.

— За да шофирам?

Най-после Кейтлин бе възнаградена със сексапилната му усмивка.

— Не. За да пиеш. Никой от нас няма да шофира.

Той я заведе в моден бар на пристанището. Маршрутът, който избра, минаваше покрай книжарница на Чатам Роуд. Патрик спря за миг пред витрината и набързо огледа заглавията, сетне продължиха към бара.

Той поръча бутилка „Дом Периньон“.

— Празнувате, нали? — попита сервитьорката.

— Разбира се — отговори Патрик. — Защо не?

— Имам предвид, че празнувате нещо друго, а не Свети Валентин. Вие сте брат и сестра, нали?

Не им го казваха за пръв път. Кейтлин предполагаше, че малко си приличат. И двамата имаха черни коси и сини очи и бяха сериозни и емоционални. Но ако човек се вгледаше отблизо...

— Да — спокойно отговори Патрик. — Защо не?

Отговорът му изпрати две красноречиви послания на сервитьорката. Първо, че той и Кейтлин не са брат и сестра. И второ, че това не е нейна работа. Тя отиде да изпълни поръчката им.

— Аз ще наляя, благодаря — каза Патрик, когато сервитьорката донесе шампанското.

Той напълни кристалните чаши. Движенията му бяха грациозни. Ръцете му не потрепваха.

— Не е настъпил краят на света, нали? — попита Патрик. — Винаги съм искал да имам по-малка сестра. И коя би била по-подходяща от теб?

Той беше абсолютно сериозен и трезв. Щастието, което Кейтлин изпитваше, се смеси с нещо друго — загадъчна радост от учудващата покана на този забележителен мъж.

— Кейтлин? Не искам да измествам някого. Ако действително имаш по-голям брат...

— Нямам.

„И кой би бил по-подходящ от теб?“

— Е, ще прием ли?

— Да — отговори Кейтлин и двамата вдигнаха наздравица.

После Патрик поиска да научи всичко за нея.

Докато пиеха шампанско и гледаха как снегът се сипе над пристанището в Бостън, Кейтлин му разказа за Маги, Стори ѝ се важно Патрик да знае историята на майка ѝ. Искаше ѝ се и Маргарет да бе знаела за него.

Той се вторачи през прозореца и се замисли, после каза:

— Той е мой брат близък.

— Кой, Патрик?

— Не се ли сещаш? — усмихна се той.

— Грейдън Слейк?

— Да — потвърди Патрик. — Толкова ли очевидно беше?

— Всъщност, не. — Но Кейтлин бе забелязала, че очите му блеснаха, когато бе видял „Плаващи пясъци“, бестселърът на Грейдън Слейк на витрината на книжарницата на Чатам Роуд. — Помислих, че си ти.

— Помислила си, че в свободното си време пиша романи? Господи, страхотен поддръжник си ми, няма що.

„Нали по-малките сестри трябва да бъдат точно такива? Да се възхищават на по-големите си братя. Да ги поддържат. И да вярват, че са способни на свръчовешки подвизи.“

— Защо да не пишеш романи?

— Не, Кейтлин. Не мога. Но Джеси може. Ние сме братя близнаци. Джеси се е родил петнайсет минути преди мен. Не си говорим, откакто бяхме деветнайсетгодишни.

— Заради Гейбриела ли? — Кейтлин предположи, че Гейбриела Сейнтджон може да е предизвикала война между братята.

— Тя нанесе последния, фатален удар. Но Джеси и аз се бяхме отчуждили четири години преди това. Може би никога не сме се познавали достатъчно добре.

— Но ти явно не си мислел така.

— Не. Мислех, че сме най-добрите приятели. Но се оказа, че греша.

— Сигурен ли си, Патрик?

— Абсолютно.

— А сега? И двамата сте възрастни и...

— Няма връщане назад.

— Говориш така, сякаш той е умрял.

— Да, ние сме мъртви един за друг. Това е нашата тайна, Кейтлин.

— Разбира се, че няма да кажа на никого, Патрик. Но...

— Няма връщане назад. Взаимоотношенията с брат ми отдавна приключиха.

Патрик никога повече не бе споменал за брат си. Но Кейтлин се питаше защо отчуждението им е било изпълнено с такава горчивина, че няма надежда да се сдобрят.

Гейбриела била нанесла последния, фатален удар. Но Патрик бе казал, че с брат му са започнали да се отчуждават четири години преди това. Тогава и двамата са били петнайсетгодишни. Момчета, които са ставали мъже. Може би за пръв път се бяха сравнили по начини, в които Патрик несъмнено имаше предимство.

Арената на състезанието сигурно не е била ученето. И двамата очевидно бяха изключително умни. Но Джеси вероятно е бил непохватен зубрач с очила във възраст, когато уменията за общуване и атлетичната фигура са от първостепенно значение.

А може би Джеси не е искал да се състезава и се е криел в черупката си, докато е станал на деветнайсет години. Бил е привлечен от магнит, на чиято сила не е могъл да устои — прелестната Гейбриела, която, разбира се, е била влюбена в Патрик.

„Длъжник си ми, Патрик!“, бе заявила тя.

Защо ли? Дали Патрик не я беше зарязал, надявайки се, че щом изчезне от погледа ѝ, тя ще изпита влечение към Джеси? Дали Патрик не се бе опитал да се помири с брат си, жертвайки любовта си?

Ала в любовта нещата не стоят така. Дори деветнайсетгодишният Патрик сигурно бе осъзнал това. Но в отчаянието си да се сдобри с Джеси, той може би е бил готов на всичко.

Дали Гейбриела се бе подиграла с влюбения Джеси? Разбира се, че е било така. Гневът ѝ към Патрик можеше да се изтълкува като наказание и за двамата близнаци.

А как ли бе реагирал мекушавият, влюбен и непохватен Джеси на неочакваната ожесточеност от наранената ѝ гордост?

„Ти не си по-добър от него — разгневено бе казала Гейбриела. — Жесток си като...“

Джеси.

— Желаете ли още шампанско, госпожице?

— О, не, благодаря — отвърна тихо Кейтлин, върнала се в реалността. — Всъщност, трябва да тръгвам.

Стюардът се усмихна многозначително, сякаш беше сигурен, че тя има романтична, любовна среща под луната.

Но Кейтлин нямаше любовна среща, а мисия. Тя щеше да гледа „Снежният лъв“, надявайки се да разбере как е най-добре да подходи към загадъчния брат.

Кейтлин щеше да му даде възможност да направи добро.

Но дали Джеси щеше да се възползва от предоставения му шанс?

Или сърцето му беше студено и тъмно като обратната страна на луната?

12.

„Кралица Елизабет II“

Петнайсет морски възела от Бермудските острови

Сряда, 24 април

— Обажда се доктор Кейтлин Тейлър. Търся господин Аскуит.

— Доктор Тейлър? — разтревожено попита секретарката на Тимъти Аскуит. — Проблем ли има? Нещо спешно ли е?

— Не. Въпросът е личен. Искам услуга.

— О, боя се, че господин Аскуит е на съвещание. Да му предам ли да ви се обади?

— Всъщност ще бъде по-лесно аз да се свържа с него. Да уговорим ли някакъв час? Ако е възможно, още днес. Ще отнема само минута-две от времето му.

— Да. Разбира се. Бихте ли почакали?

— Добре.

Кейтлин затаи дъх. Трябваше да говори с Джеси Фолкнър, колкото е възможно по-скоро, докато беше уверена, че може да го убеди да помогне на брат си. Но дали не се заблуждаваше? Дали лишеното ѝ от сън съзнание не си въобразяваше твърде много?

Тя не бе спала цяла нощ. Дори не се бе опитала. Но въпреки безсънието, не се чувстваше измъчена, а спокойна, и изпитваше не умора, а прилив на енергия. Кейтлин бе завладяна от дълбокия, син океан, от магията, от неизчерпаемата сила и от дръзките му правила.

— Доктор Тейлър? Услуга? Най-последно!

— О, господин Аскуит. Много ви благодаря, че отговорихте на обаждането ми.

— Няма защо, И каквато и услуга да искате, смятайте, че всичко е уредено. Но ще ми кажете подробностите, след като ви честитя рождения ден.

— Не мога да повярвам...

Но, разбира се, Тимъти Аскуит знаеше, че Кейтлин има рожден ден. В онази нощ, когато Тими оцеля, една от сестрите сподели с Фей

Аскуит, че за Кейтлин няма по-добър начин да прекара рождения си ден от този да спаси живота на някой пациент. И Фей явно бе казала на Робърт, на Лилит и на Тимъти Аскуит.

— Какво не можете да повярвате?

— Ами, запомнили сте кога имам рожден ден.

— Как бих могъл да забравя датата, на която спасихте живота на внука ми? Не искам да ви притеснявам, доктор Тейлър. Но вие знаете колко много съм ви благодарен. Всички сме ви благодарни и винаги ще бъдем. Ето защо, ще ви направя каквато услуга пожелаете.

— Трябва да говоря с Грейдън Слейк.

— Вече сте прочели „Крадец на сърца“? Мислех, че сценарият още не е завършен.

— Не, не съм го чела. Но трябва да говоря с него. Боя се обаче, че не мога да ви кажа защо.

— Е, тогава няма да ви питам. Естел ще ви каже номерата на телефона и на факса му. Ако самият той не отговори до четвъртото позвъняване, операторите ще ви кажат координатите му. Те знаят къде е във всеки момент.

— Защо?

— И аз съм си задавал същия въпрос. Вероятно предпочита такъв контакт с външния свят, защото домът му е отдалечен от населени места и е уединен.

Кейтлин си представи студена и мрачна къща, досущ обратната страна на луната. Айсберг в северната част на Атлантическия океан. Глетчер в Берингово море.

— Къде живее?

Тимъти Аскуит се засмя.

— Останахте с убеждението, че къщата му е мрачна, нали? Но всъщност съвсем не е такава, а е истински рай. Той живее в Мауи, в уединена, но екзотична част на острова.

— Били ли сте там?

— Да. Лилит, Робърт и аз ходихме при него, за да обсъдим „Крадец на сърца“.

„А сега аз трябва да отида там, за да обсъдим не кражбата, а спасяването на едно сърце“, помисли си Кейтлин.

Решението ѝ да разговаря лично с Джеси Фолкнър беше импулсивно, но непоколебимо. Тя смяташе, че може да го убеди да

спаси живота на Патрик. Книгата „Снежният лъв“ беше посветена на застрашените от изчезване видове. И Кейтлин мислеше да му каже, че брат му също е застрашен от смърт, затова трябва да му помогне.

— А знаете ли дали в момента е в Мауи?

— Да, ще остане на острова, докато сценарият бъде одобрен.

— Тогава ще трябва да отида там, за да говоря с него лично.

— Явно това е важно за вас.

— Да. Много. Ще ми кажете ли адреса му?

— Разбира се, но само ако обещаете, че ще бъдете изключително внимателна.

Внимателна? С Джеси Фолкнър?

— Пътят до къщата му е много коварен — добави Тимъти Аскуит. — Шосето е тясно и има множество завойи и стръмни скали. Задължително е да пътувате през деня. Всъщност, защо не се срещнете в Капалуа? Той ще ви закара. Едва ли ще има нещо против. Ние постъпихме така. Ако ви е неудобно да му кажете, аз ще му се обадя.

— Не. Благодаря. Ще внимавам. Обещавам. И ще бъде най-добре той да не знае за посещението ми.

— Мисля, че трябва да му кажа.

В гласа на Тимъти Аскуит прозвуча нотка на категоричност, присъща на човек, който управлява империя и не е свикнал да го предизвикват.

Кейтлин не отговори. Но в мълчанието ѝ отекваха думите: *„Ако мога да направя нещо за вас, доктор Тейлър, каквото и да е, моля ви, кажете ми“*

Тимъти Аскуит беше джентълмен и удържа на обещанието си.

— Добре, доктор Тейлър. Няма да му кажа нищо.

— Благодаря.

„Сега сме квит, господин Аскуит. Въобразяемият ви дълг към мен е изплатен. Въпросът отново е на живот и смърт. И двата пъти на рождения ми ден.“

Когато „Кралица Елизабет II“ се приближи до брега на остров Ирландия, Кейтлин бе готова да слезе. Тя се бе обадила, за да си запази места за полетите от Бермудските острови до Мауи, беше се изкъпала и облякла и бе приготвила багажа си.

Кейтлин написа бележка на стюарда Пол и му остави голям бакшиш. Обясни, че са ѝ се обадили спешно и му благодари за

грижите. После напусна каютата си.

Тя взе факса, изпратен от Естел. Там бяха невписаните в указателя телефонни номера на Грейдън Слейк и подробни указания как да стигне до дома му. Сетне плати сметката си, която беше внушителна — множество телефонни разговори по дванайсет долара и петдесет цента на минута, както и подаръци за Аманда и Патрик.

Накрая Кейтлин се отби при лекаря на кораба.

— Аз съм хирург и ще сляза — обясни тя. — Знам, че е необичайно да слизам по средата на пътуването, но възникна нещо спешно. Ето сметката ми и копие на разрешителното ми да практикувам медицина.

Той прегледа двата документа.

— Какво мога да направя за вас, доктор Тейлър?

— Мой приятел, колега хирург, се нуждае от трансплантация на костен мозък. Намерихме потенциален донор. Но той може да откаже. Ето защо, смятам да отида при него, надявайки се да го убедя. Бих искала веднага да му взема кръв. Човекът е нещо като отшелник и домът му е далеч от населени места. Ще се опитам да го накарам да отидем до най-близката болница, но...

— Не е сигурно, нали? — усмихна се лекарят.

— Да. Ето защо ми трябва набор за взимане на кръв. — Кейтлин изведнъж млъкна, защото лекарят се намръщи. Тя протегна ръце, за да му покаже, че няма убождания от игли. — Не съм наркоман. Казвам ви истината, но ако искате потвърждение, обадете се на доктор Стивън Шеридан в Лос Анджелис.

— Не бих казал, че сте наркоман, доктор Тейлър. Само се опитвам да преценя какво мога да ви дам. Разполагам с всичко, от което се нуждаете. Ще ви покажа склада. Можете да си вземете каквото е необходимо.

— Надявам се, че ще ми позволите да платя.

— След като „Кюнард Лайн“ печели толкова много пари от телефонни разговори, мисля, че мога да ви предложа безплатно няколко игли и спринцовки.

След двайсет минути Кейтлин застана на пристанището и махна за сбогом на „Кралица Елизабет II“. Тя бе взела със себе си мъничко от магията на океана. За Патрик. Но по-голяма част от вълшебство щеше да остане при Маги и Майкъл.

„Ти танцуваше с него, мамо. Видях те. Беше проблясваща като дъга... И вечно ще танцуваш със своя Майкъл.“

И после Кейтлин се отправи към Ню Йорк. По време на престоя в Хонолулу тя си купи „Синя луна“ от Грейдън Слейк.

Кейтлин разтвори романа, когато самолетът излетя... и загуби представа за всичко, с изключение на изумителните думи и изключително силните чувства, които те предизвикваха.

13.

Мауи

Сряда, 24 април

Кейтлин не спря да чете, дори когато самолетът започна да се клатушка толкова силно, че повечето пътници оставиха книгите и списанията, вкопчиха се в облегалките за ръце и стиснаха зъби.

„Синя луна“ беше мрачна. Чувствена. Еротична. Опасна.

Но дали човекът, който я бе написал, можеше да се сравнява с красивия си и умен брат близък? Наистина ли беше непохватен и физически непривлекателен мъж с развнтено въображение?

Възможно ли беше тези страсти да са плод на въображението?

Кейтлин почувства страстта, копнежа и потребността от близост, бликащи от страниците на романа. Грейдън Слейк я накара да изпита всички тези емоции и да *пожелае* да ги изживее.

Той беше вълшебник на екстаза, писател, който бе създал най-зрелищната проза — любовната фантазия.

Книгата представляваше задъхано пътешествие в най-интимните кътчета на съзнанието на убийците и в детайлите на секса.

Не любов, а секс.

На шестстотинте страници на „Синя луна“ нито веднъж не ставаше дума за *любов*. Нито в лиричната проза, нито в диалога между главните герои, докато преследваха убиеца, или в предизвикателните думи, които си шепнеха в леглото.

Главният герой беше бивш полицаи, който разбираше твърде добре желанията на убиеца. Той беше опасен и на моменти ставаше жесток. Всъщност между него и злосторника нямаше почти никаква разлика.

Но от друга страна, без да се колебае, той с готовност рискуваше живота си, за да спаси жената, която „харесва“.

Докато четеше романа, Кейтлин непрекъснато мислеше за близка Фолкнър, когото не познаваше.

Тя бе решила, че Джеси съвсем не е красив и умен като брат си и е физически непривлекателен и необщителен. Но в душата му явно тлееше страст, на която даваше отдушник в романите си.

Страстта на Джес Фолкнър беше тиха, но ожесточена, сериозна и силна. Същата, каквато Кейтлин изпитваше, когато спасяваше болни сърца. Всъщност Джеси много повече приличаше на нея, отколкото на Патрик.

„Синя луна“ загатваше за още прилики между Кейтлин и Джеси. И двамата бяха самотни същества, които обаче притежаваха изумителната способност да си представят чудесата на любовта.

Но може би Кейтлин грешеше в преценката си.

Е, довечера щеше да разбере що за човек е Джеси.

Полетът от Хонолулу се забави заради бурята и късно следобед самолетът най-после кацна в Мауи, където вече се здрачаваше. Шосето бе станало опасно.

Кейтлин бе обещала на Тимъти Аскуит, че ще внимава. Това означаваше, че няма да пътува, след като се стъмни. Разбира се, за Кейтлин тесният планински път в скалите беше рискован по всяко време на денонощието. Тя рядко шофираше. Апартаментът ѝ се намираше срещу болницата, а „Ариел“ — през три пресечки.

Но мисията ѝ не търпеше отлагане. Кейтлин бе отишла твърде далеч и беше важно да завърши пътуването си тази вечер, докато още имаше рожден ден и магията на океана не бе изчезнала.

Ръцете ѝ бяха толкова силно вкопчени във волана, че заплашваха да се схванат. Очите ѝ пареха от непрестанното виране в дъжда. Но тя продължи да кара, докато стигна до Капалуа, Пайнапъл Хил и още по-нататък.

По хлъзгавото стръмно шосе нямаше други превозни средства.

Фаровете на колата ѝ пронизваха мрака пред нея, докато най-сетне Кейтлин зави по частния път към дома на Джеси Фолкнър.

В лишеното ѝ от сън съзнание започнаха да се появяват обезпокоителни картини от „дома“ му. Вероятно беше нещо като средновековен замък с влажни подземия. Или нещо по-скоро в стил Франкенщайн. А може би зловеща хижа, подходяща за самия граф Дракула, с ковчези във всяка стая.

Тимъти Аскуит би я предупредил, че ще види ексцентрична архитектура. Но той бе посетил къщата през деня. А дори най-

зловещият готически замък би изглеждал приказен на ярката дневна светлина. Тимъти Аскуит сигурно нямаше представа за драстичната промяна, настъпваща с падането на мрака и плющенето на дъжда.

Какво ли пишеше Грейдън Слейк в момента? Дали описваше най-потресаващия ужас или най-буйната страст?

Изведнъж светът се промени и стана светъл. Блеснаха ослепително ярки прожектори.

Кейтлин видя масивна порта. На колоната вляво имаше домофон. Имаше ли и камери? Дали Джеси Фолкнър изучаваше лицето ѝ?

Да, Кейтлин имаше чувството, че той я наблюдава.

Тя усещаше как Джеси Фолкнър я преценява и не я одобрява. Той виждаше тъмните кръгове около очите ѝ, изопнатата кожа на лицето ѝ и побелелите ръце, вкопчени във волана.

Щеше ли да се смили над нея и без да задава въпроси, да я пусне да влезе в имението му? Или щеше да се наложи Кейтлин да обяснява по домофона защо е дошла?

Отговорът дойде бързо. Любопитството на Джеси явно бе разпалено. Или може би инквизицията очи в очи му допаднаше повече. В подземие. Където всички натрапници бяха изтезавани, докато признаят всичко.

Каквато и да беше причината, желязната порта се отвори и затвори със зловещ трясък, след като Кейтлин влезе.

Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Обзе я първичен страх, макар че в онова, което видя, нямаше нищо страшно. Светът отново се промени. Ярките прожектори отстъпиха място на златистата светлина на лампи, разположени сред море от разлюлени от вятъра палми. Пътят лъкатушеше през градина, където цъфтяха тропически цветя и храсти във всевъзможни багри.

Кейтлин най-после видя къщата на Джеси Фолкнър. Не беше средновековен замък. Нито уединена цитадела на луд учен или мрачното жилище на принц вампир.

Дългата бяла сграда приличаше на наниз от перли сред дъга от цветя.

Кейтлин спря колата пред зелените стълби, водещи към входа на къщата, успя да откопчи пръсти от волана, угаси двигателя и фаровете и отвори вратата.

После излезе на дъжда.

И в същия миг го видя.

Силует без лице. Фигурата беше слаба, стройна, елегантна, властна, с магнетично излъчване.

Но вероятно на лицето му имаше белези и беше толкова обезобразено, че никоя жена не би пожелала този мъж дори в най-тъмната нощ.

Той започна да слиза по стъпалата и се показа на светлината. Лампата освети първо косите му — черни, гъсти и лъскави. После озари лицето му.

Нямаше белези. Класическите му черти бяха като изваяни от скулптор. Безупречни. Поразително красиви...

Неочаквано Кейтлин се запита дали белезите не са в сърцето му, причинени от остриетата на огорчението и обидата. Мигът отмина бързо и тя отново се вторачи в Джеси Фолкнър.

Той съвсем не беше мекушав и физически непривлекателен, както си го бе представяла, а чувствено красив, сексапилен и опасен.

Досуц като главните герои в романите си.

И може би изобщо нямаше въображение, а лиричните откъси бяха спомени от многобройните му еротични преживявания.

За Джеси Фолкнър сексът очевидно беше инстинктивен и *жизнено необходим* като дишането.

Кейтлин усети присъствието на обезпокоително провокативен мъж. Той вървеше към нея с енергичната походка на хищник. Най-сетне тя видя очите му. Те искряха с тъмнозелен блясък, който предупреждаваше и същевременно обещаващо. Този човек беше опасен и жесток.

Джеси Фолкнър спря на разстояние от нея. Не се усмихна, но заговори. Думите му бяха тихи и странно загрижени.

— Влезте. Не стойте на дъжда.

И той беше мокър като Кейтлин, но преди да се погрижи за себе си, даде хавлия на нея.

— И така, коя сте вие?

— Не знаете ли?

— Трябва ли да знам?

Джеси Фолкнър съвсем не се изненада, като я видя, затова Кейтлин предположи, че в края на краищата, Тимъти Аскуит не е удържал на обещанието си и го е предупредил за посещението ѝ.

— Тимъти Аскуит не ви ли каза, че ще дойда?

— Не спомена нито дума за това. А разговаряхме само преди около два часа.

— Помолих го да не ви казва.

— И той се съгласи? Това не е характерно за него. Двамата трябва да сте много близки.

— Какво? О, не. Всъщност, познавам добре съпругата и сина му и...

— Добре. Някак сте успели да го убедите да скрие от мен факта, че ще дойдете. Въпросът е защо?

„Защото исках да те изненадам. Да бъда сигурна, че няма да избягаш, за да не се върнеш към горчивите спомени от миналото.“

Но мисълта беше глупава. Този човек очевидно не можеше да бъде изненадан от нищо. Нито щеше да избяга.

„Защото искам да ти предложа шанс да станеш изумителен като брат си. Да спасиш сърцето му.“

Но Джеси също беше изумителен, макар и по различен начин от Патрик. Джеси Фолкнър беше жесток и опасен.

Той не чакаше Кейтлин да му предложи възможност да помогне на близнака си.

Джеси не искаше нищо от нея. Каквито и потребности да изпитваше, той можеше да притежава всяка жена, когато пожелаеше. Може би и в момента в леглото го чакаше нетърпелива и неспокойна красавица, с която Джеси споделяше страстта си.

Той също беше неспокоен. Кейтлин забеляза това, както и завидния му самоконтрол.

— Защо? — тихо повтори Джеси.

Никой не можеше да излъже този човек. Поне Кейтлин не беше в състояние да го стори. Джеси щеше да прозре лъжата и изгарящите му зелени очи щяха да изпепелят душата ѝ.

„Защото се нуждаеш от кръвта ти.“ Изведнъж вероятността да му вземе кръв ѝ се стори не само дръзка, но и невъзможна.

Увереността, вдъхната от магията на океана, бе изчезнала. Кейтлин се нуждаеше от време, за да се съвземе и да подготви съвсем нов сценарий — алтернативен подход към този човек, който драстично се различаваше от представата ѝ.

Тя трябваше да спечели време. Но не излъга.

— Тимъти ме помоли да прочета сценария ви.

— И сте дошли да го обсъдите с мен? Посред нощ? Въпреки бушуващата буря? Звучи сериозно.

В зелените му очи блесна любопитство. Джеси Фолкнър й се подиграваше, но не беше заблуден. Кейтлин забеляза в него лека, но зловеща промяна, когато видя, че на лицето му се изписа не насмешка, а презрение.

— Да — потвърди тя. — Сериозно е.

„Близнакът ти умира и аз трябва да те убедя да го спасиш.“

Магията на океана се връщаше. А може би това беше силата на страстта на Кейтлин към застрашените сърца. „Спасявам сърца. Ето коя съм.“

Изведнъж й стана студено и тя потрепери.

— Но преди да разговаряме, трябва да се изкъпете с гореща вода и да се преоблечете.

— Да. Добре.

— И може би да се наспите? Не може ли обсъждането ни да почака до утре?

Предложението беше добро дошло за нея, защото Кейтлин щеше да има време да се съвземе и да подреди мислите си.

— Чудесно. В колко часа?

— Когато се събудите.

— Да ви се обадя ли, преди да тръгна?

— Откъде да тръгнете?

— От Капалуа. Ще си взема стая в хотела там.

За миг в очите му блесна учудване. Сетне погледът му стана изпитателен, сякаш отново я преценяваше, и готовността й да мине още веднъж по коварното шосе, въпреки умората и бурята го накара да се усъмни в мнението си за нея.

— Не — заяви Джеси. — Ще пренощувате тук, в крилото за гости, където бяха отседнали Тимъти и Лилиан.

„Лилит“, помисли Кейтлин, но не го поправи.

— Благодаря.

Той се усмихна и добави:

— Искам да ви задам един последен въпрос.

— Да?

— Имате ли име?

14.

Мауи

Четвъртък, 25 април

Кейтлин спа добре и точно преди зазоряване се събуди бодро и освежена. Небето беше като черно кадифе с бродерия от сребристи звезди. Бурята бе отминала.

Беше пристигнала уморена и мокра до кости, но днес бе възвърнала силите си и щеше да бъде олицетворение на компетентността.

Джеси не ѝ бе показал къщата си, но Кейтлин бе видяла, че от мраморното фоайе се простират две крила — едно за собственика и другото — за гости. Постройката беше леко извита и имаше формата на полумесец. Вътрешната извивка беше остъклена и гледаше към уединен двор и към океана.

Кейтлин се изкъпа и излезе от стаята си.

Може би искаше да потърси нещо, което да ѝ помогне да разбере каква е истинската същност на Джеси Фолкнър. Разследването ѝ бе мотивирано от благородното желание да осигури успех на мисията си да помогне да Патрик.

Кейтлин разбра, че Джеси има безупречен вкус и цени природата. Обзавеждането на дома му беше елегантно и същевременно скромно, измислено така, че да допълни, а не да засенчи естествената красота на това място.

Крилото за гости се състоеше от три апартамента и библиотека, където имаше книги на всевъзможни теми — от древните цивилизации до съвременното законодателство. Секцията, посветена на медицината, беше особено внушителна. Кейтлин предположи, че един автор на романи за насилие трябва да е запознат с различните начини, по които могат да умират човешките същества.

В единия ъгъл на библиотеката бяха изложени романите на Грейдън Слейк. Осемнайсетте му трилъра бяха подредени по годините на публикуването им. От всяко заглавие имаше екземпляри в твърди и

в меки корици и преводи на чужди езици, вариращи от китайски до гръцки. Сценариите на филмите, заснети по три от книгите му, също бяха сложени на лавиците.

Първият му роман беше „Звездоброец“. Имаше и ръкопис, озаглавен „Ад, лишен от ярост“. Може би това беше оригиналното заглавие на „Звездоброец“ или непубликувана творба. Но всеки издател би проявил интерес към негов ръкопис, който още не бе публикуван.

А вероятно „Ад, лишен от ярост“ не беше роман, а списък на отхвърлени любовници.

Черната тетрадка беше недостъпна, освен ако Кейтлин не се качеше на нещо. Но тежкото кресло щеше да остави издайнически следи по дебелия, бледолилав килим.

Пък и Кейтлин можеше да научи нещо повече за Джеси от книгите, посветени на застрашените от изчезване същества на земята. На лавицата пред нея имаше множество екземпляри на „Снежният лъв“, както и видеокасети с филма. В средата бе сложено малко плюшено бяло лъвче.

Когато бе докаран в болница „Мемориъл“, Тими държеше същото лъвче. Вероятно зверчето в библиотеката беше подарък от Тими на автора на любимата му книга.

Нишата приличаше на светилище на емоциите, а не на успеха, и на сантименталността, а не на арогантността. Паметник, за който някога се полагаха усърдни грижи.

Кейтлин погледна трите неотворени кашони и разбра кога бяха спрели грижите. През януари, преди шестнайсет месеца. Датата и заглавията бяха написани на кашоните. „Песента на вятъра“ и „Синя луна“.

Издателят бе изпратил тези книги на автора да ги подарява на близки и приятели. Но Джеси Фолкнър не бе отворил кашоните.

Този олтар на чувствата и почестите *не беше* дело на Джеси. Кейтлин не се съмняваше в това. Затова, кой бе живял тук до преди шестнайсет месеца? Съпруга? Едва ли. Може би любовница? Но Кейтлин предполагаше, че Джеси има безброй любовници за по една нощ, а не постоянни обитателки на дома му.

От друга страна, изложбата в нишата можеше да е наредена и само за един ден.

Въпреки това нишата изглеждаше тъжна, самотна и студена, досущ изстиналата пепел на горял някога огън.

Дали домът и семейството имаха значение за Джеси Фолкнър? Възможно ли беше този зрял и сдържан човек да живее с дълбоко скрита душевна болка? Съществуваха ли наистина белези в сърцето му?

Може би отдавна изгубеният брат му липсваше? Тази мисъл ѝ се стори изпълнена с надежда. Но въпреки това през тялото ѝ премина ледена тръпка. Ами ако братята се срещнеха отново, точно когато Патрик умираше? Какво щеше да стане, ако Джеси се опиташе, но не успееше да спаси брат си?

Не, това не можеше да стане. Ето защо, Кейтлин трябваше да действа.

Тя излезе от библиотеката. Ярko осветената ниша стана тъмна и заприлича на гробница.

Кейтлин намери светлина и надежда във всекидневната.

Навън се бе зазорило и всичко бе обагрено в розова светлина.

За пръв път, откакто бе дошла на остров Вали, Кейтлин видя океана — бездънно пространство от тъмносиня магия.

Тя изпита желание да се приближи до вълшебството и да се полюбува на просветляващото небе над онази огромна шир. Кейтлин видя бунгало с тераса, досами края на скалата — идеално място, откъдето да гледа изгрева.

Примамливостта на океана я накара да тръгне по пътеката, която криволичеше между цветя и изкуствени езерца.

Може би бунгалото беше убежище за гости, дошли за една нощ, когато всички стаи за гости бяха пълни.

Имаше ли Джеси кръг от приятели, с които прекарваше почивните дни в имението си на върха на хълма? Не беше трудно да си го представи в ролята на домакин — елегантен, изискан и спокоен.

Но Джеси по-скоро предпочиташе индивидуалните развлечения. Само за един гост. В леглото му.

Стените на бунгалото бяха остъклени.

Дали писателят се усамотяваше там, за да пише романите си? Може би и в момента беше вътре.

Кейтлин трябваше да мине по още едно мостче и да почука на стъклото на бунгалото. Изгревът беше прекрасен и мигът беше

подходящ да разкрие пред Джеси истинската причина за посещението си. Тя спря, за да вдъхне дълбоко уханния въздух.

И едва тогава забеляза оградата от ковано желязо — висока, с шипове, зелена, сливаща се с околната растителност и опасваща остъкленото бунгало.

Защо бяха острите като ножове шипове? Криеше ли бунгалото някаква опасност?

Отвъд внушителната порта имаше голи скали и дървета.

Тя си пое дълбоко въздух, мина по мостчето и погледна остъкленото бунгало. Кейтлин очакваше да види безупречна елегантност и изисканост, но обстановката беше семпла, направо спартанска.

Вътре имаше бюро, стол, компютър, принтер, телефон и факс. Нищо друго.

И силуетът му.

Кейтлин посегна да почука на стъклото, но ръката ѝ застина във въздуха. В стаята имаше още някой.

Голямото, бяло същество лежеше на пода до Джеси.

Изведнъж животното се изправи и с изумителна грациозност тръгна към Кейтлин.

На света живееха съвсем малко бели лъвове. Снежnobелите зверове бяха застрашен от изчезване вид. За разлика от хората, които бяха навсякъде.

Хищническият поглед на лъва ѝ даде да разбере, че е в опасност. Огромното животно спря и застана неподвижно, без да откъсва очи от Кейтлин. Явно се готвеше за скок.

Лъвът несъмнено щеше да разбие стъклото, да я захапе за гърлото и да я умъртви.

Тя докосна огърлицата, подарена от майка ѝ и за миг ѝ се стори, че изкуствените перли са вълшебен щит.

Лъвът се размърда лениво, отвори грамадната си паст и се прозя.

Ръката на Кейтлин инстинктивно трепна. Огърлицата се скъса и перлите се разпиляха на пътеката. Няколко паднаха в кристално чистите води на езерото.

Кейтлин осъзна смъртно съдбата на безценния дар. После сърцето ѝ щеше да оплаква загубата.

Лъвът изрева. Очевидно защитаваше територията си.

Джеси Фолкнър реагира мигновено.

Но нито сложи каишка на лъва, нито взе оръжие с упойващи патрони. Нито го погали утешително. Погледът му беше съсредоточен върху животното и когато се изправи, Джеси не го докосна, а застана между хищника и потенциалната му плячка.

Но дали лъвът се заблуди и забрави за натрапника, когото вече не виждаше?

Не. Звярът продължи да реве. Но ожесточеността в гласа му намаля.

Може би Джеси му говореше. Но Кейтлин не чуваше думите.

Изминаха няколко секунди. Минути. Цяла вечност. Най-после Кейтлин чу тихия и спокоен глас на Джеси.

— Върни се в къщата, Кейтлин. Върви бавно, не бягай. Не ми отговаряй. Само направи, каквото ти казвам.

15.

Мауи

Четвъртък 25 април

Кейтлин изпълни заповедта му и бавно се отправи към къщата във формата на полумесец. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Ударите му сякаш се мъчеха да заглушат всички други звуци.

Но въпреки това тя чу птичите песни, поздравяващи зората, плискането на водата във фонтана във вътрешния двор и шумоленето на листата на палмите.

Но колкото и да се напрягаше, Кейтлин не чу стъпки на лапи по пътеката зад нея.

Тя стигна до къщата и се обърна. Джеси и лъвът стояха неподвижно.

Най-сетне величественият звяр се обърна и с достойнство и грациозност се отправи към заграждението си.

Едва тогава Джеси Фолкнър се раздвижи.

Първата му работа беше да затвори масивната порта на оградата с железни шипове. После извади малък син диск, изключи компютъра и тръгна към къщата.

При Кейтлин.

Той видя перлите, разпилени по зелените плочи на пътеката, и се намръщи.

Кейтлин видя, че е ядосан, и отстъпи назад — инстинктивна реакция за самосъхранение.

Той застана на прага, засенчвайки слънчевата светлина.

— Съжалявам — прошепна Кейтлин.

Тя нямаше представа какво да очаква. Кейтлин нямаше опит с разгневени мъже. Предполагаше, че някои крещяха. Или ругаеха. А може би удряха.

Но Джеси не направи нито едно от тези неща. Той остана спокоен и учтив.

— Вината всъщност не беше твоя.

— Аз съм виновна.

— Снощи изглеждаше много уморена — тихо добави той, сякаш говореше на себе си. — Очаквах, че ще спиш до късно. Не трябваше да пускам лъва в бунгалото.

С тези неочаквани думи той явно прикриваше истинската причина за гнева си.

Кейтлин се бе появила неочаквано, но Джеси обвиняваше себе си, че я е изложил на опасност. Той се чувстваше отговорен и за лъва, и за нея.

— Защо да не го пуснеш?

— Е, всичко свърши. Добре ли се чувстваш?

— Да. Благодаря. Нищо ми няма.

— Хубаво.

Джеси въздъхна — откровено признание за страха и последвалото го облекчение. Кейтлин също се успокои. Лъвът вече не я заплашваше и гневът на Джеси премина.

След облекчението усети световъртеж. Естествена последица от прилива на адреналин. После еуфория. Кейтлин много пъти бе ставала свидетел на такова посттравматично приповдигнато настроение и безпричинна радост. И сега самата тя изпитваше същия ефект.

Кейтлин не знаеше дали и Джеси усеща подобен прилив на емоции. Тя почувства само изгарящата сила на изпитателния му поглед.

Джеси Фолкнър искаше нещо от нея. Вероятно истината за посещението ѝ.

„Ще ти кажа истината. След малко. Но обхваналата ме еуфория ме плаши.“

Тя отмести поглед от изпепеляващите очи на Джеси и видя снежнобелия лъв.

Животното стоеше до изпъкналата част на къщата с формата на полумесец. Вятърът развяваше гривата му, а козината му блестеше на розовата светлина на зората.

— Колко е красив — прошепна Кейтлин.

— Да.

— Има ли име?

— Не. Той не е домашен любимец, Кейтлин. Лъвът не е *мой*. Той не е на никого.

— Но ти си неговият стопанин. И много му е провървяло, защото се грижиш много добре за него.

— Пазя го, това е всичко. Осигурил съм му място, където да бъде в безопасност. Той сам се грижи за себе си.

Джеси говореше тихо, но Кейтлин долови ожесточението в гласа му. Той бе поел сериозната отговорност да закриля белоснежния лъв. Ангажиментът му беше доброволен. И опасен.

Царят на животните нямаше шанс срещу пушката на ловеца. И макар да изглеждаше немислимо някой да рани или убие този красив звяр, бялата му кожа струваше цяло състояние. Имаше хора, които биха платили щедро, за да я притежават.

— Но вие сте приятели — настоя Кейтлин. — Живеете заедно.

— Едва ли.

В гласа на Джеси прозвуча насмешливост, сякаш разговорът му доставяше удоволствие.

— Лъвът ти помага да пишеш. *Наблюдава те.*

— Той ми позволява да бъда на територията му. А аз го пускам да влиза в бунгалото ми.

Взаимоотношенията му с лъва бяха необикновени, но неизвестно защо, Джеси не искаше да признае това.

— Не приписваш човешки качества на лъва, нали?

— Не — усмихна се Джеси. — Но ти очевидно го правиш.

— Може би. А има ли си приятелка?

— Приятелка? Имаш предвид партньорка, Кейтлин.

— Да, думата не е подходяща, но забрави ли, че му приписвам човешки качества?

— Аха. Добре. Тогава имаш предвид годеница, лъвицата на мечтите му.

— Има ли годеница? Бъдеща госпожа Лъвица?

— Да. Но ти вече го знаеш, нали, Кейтлин? Не беше ли това причината да дойдеш тук? Да разбереш кога трябва да пристигне лъвицата, за да ги имаш и двамата?

— *Какво?*

Изведнъж сякаш всичко в тази тропическа сутрин се смрази. Гласът му. Сърцето й.

Но не и очите му. Кейтлин го погледна и видя пламъка в тях.

— Какво? — повтори тя.

— Чу ме.

— *Казах* ти коя съм.

— Но и двамата знаем, че това не е истина, нали? Ти не си виждала сценария, а още по-малко си го чела. Робърт Аскуит ще го получи едва днес. И няма начин Тимъти да ти е казал адреса ми, без първо да ме попита. А съпругата му, с която твърдиш, че си приятелка, се казва Лилит, не Лилиан.

— Знам, но... ми се стори неуместно да те поправа.

— Колко мило. Но фактът остава, Кейтлин. Ти не си онази, за която се представяш.

— Наистина ли мислиш, че съм дошла заради лъва? В такъв случай пое голям риск в бунгалото. Можеше да те изненадам в гръб със заредена пушка...

— Нямах пушка. Поне в чантата, която е в къщата. А другата е заключена в багажника на колата ти. Ключовете са в мен.

Наистина ли Джеси бе преровил багажа й? Обискът явно е бил бърз и вещ, защото всичко беше на мястото си.

— Претърсил си багажа ми?

— Не беше необходимо. Без да разкривам подробности, само ще кажа, че на различни места в имението ми има поставени детектори.

„Без да разкривам подробности.“ Нима Джеси наистина я смяташе за шпионин или убиец?

Кейтлин беше разочарована, но не и ядосана, защото Джеси мислеше, че е способна да убие неговия лъв. В края на краищата, тя бе пристигнала без предизвестие и бе обяснила присъствието си по не много убедителен начин. И Джеси бе сторил необходимото, за да предпази застрашеното същество.

Той не й бе позволил да се върне в Капалуа, защото мислеше, че Кейтлин ще сподели със съучастниците си онова, което е разузнала за дома му.

Тя не беше добре дошла в къщата във формата на полумесец. Кейтлин беше врагът. Всъщност, в момента беше военнопленник.

А насмешката, която бе доловила в гласа на Джеси? Това беше само хитрина, за да я предразположи и да я накара да се почувства в безопасност и да допусне грешка. Той несъмнено през цялото време се бе подигравал на жалките й опити да бъде остроумна.

— Защо не остави лъва да ме убие?

— Не е в моя стил. Пък и съществува вероятност да не си дошла тук заради лъва, а да си откачена, изобретателна моя почитателка. Смяташе ли да ме затвориш някъде, Кейтлин? Да ме завържеш, докато се съглася да напиша, каквото искаш? Съжалявам, но не си падам по игрите със завързване. А ти?

Джеси наистина ѝ се подиграваше и Кейтлин усети презрението му.

— Е, Кейтлин, и ти ли си от онези жени, които искат палта от кожа на бял лъв?

— Не.

— Не? Тогава си почитателка на романите ми.

— Казах ти каква съм. Сърдечен хирург, който ще прочете сценария на „Крадец на сърца“. Не съм твърдяла, че вече съм го прочела.

— Но не спомена, че си сърдечен хирург.

— Предполагам, че това се подразбираще. И двамата знаем, че сценарият ще бъде прочетен от сърдечен хирург и от психиатър. Сигурно не си ме помислил за психиатър. Вероятно не се вметвам и в представата ти за хирург.

„Напротив. Ти си фантазиите ми, превърнати в реалност. Дори много повече.“

Джеси никога не би съумял да сътвори и опише видението, което се появи на стъпалата пред дома му в апогея на бурята. Макар и мокра до кости, Кейтлин беше невероятно красива. От черните ѝ коси се стичаха дъждовни капки като искрящи диаманти. А очите ѝ с цвета на морето блестяха от смелост. Памучната ѝ рокля бе станала прозрачна от дъжда и въпреки че той не откъсна поглед от лицето ѝ, тя се бе почувствала неудобно. Очарователна стеснителност. Но не бе трепнала и бе устояла.

Кейтлин беше Венера, появяваща се от вълните. Безстрашна, предизвикателна, нежна и същевременно неотстъпчива. Той не беше мъж, който можеше да бъде омагьосан. Но мократа прелъстителка го бе изкушила.

После бяха започнали лъжите.

И сега красивата прелъстителка му казваше, че лъжите не я правят нито убийца, нито почитателка на романите му. Била сърдечен хирург — тихо произнесена изповед, придружена от колебливо

свиване на раменете, макар че брадичката ѝ се бе повдигнала предизвикателно.

Джеси почувства, че магията започва да го обзема отново. И хладнокръвно сложи край на усещането.

— Защо си дошла, Кейтлин? Каж ми.

— За да те помоля да спасиш живота на брат ти.

Джеси не трепна. Стоеше абсолютно неподвижно. Като снежнобелият лъв. Силен. Хищен. Смъртоносен.

— Патрик умира. Страда от апластична анемия, което означава...

— Знам какво означава. Нуждае се от трансплантация на костен мозък, нали?

— Да. Спешно.

— Патрик ли те изпрати?

— Не. Той няма представа, че съм тук.

— Но трябва да ти е казал за мен.

— Да. Преди няколко години, когато специализирахме заедно в Бостън.

— Какво ти каза?

— Че сте се отчуждили един от друг.

— Отчуждили — повтори Джеси. Изражението му беше непроницаемо. — А спомена ли защо?

— Не.

— Нямаше да си тук, ако ти беше казал.

— Пак щях да дойда.

„Да, сигурно — помисли си той, докато я гледаше. Морскосините ѝ очи блестяха решително. — *Би направила всичко, за да спасиш Патрик.*“

— Любовници ли сте, Кейтлин?

— Какво?

— Ти и Патрик любовници ли сте?

— Не.

— А били ли сте?

— Не.

— За мен ли ти разказа или за Грейдън Слейк?

— И за двамата ви. Знае, че си станал писател. Всъщност, много се интересува от...

— Каза ли ти името ми?

— Да. Джеси.

Името предизвика някакви дълбоко скрити и много лични чувства у Джеси.

Кейтлин отмести очи от него и погледна навън. Снежнелият лъв бе изчезнал. Небето и океанът имаха сребристобял оттенък, а тропическото слънце грееше безмилостно.

Кейтлин чу отдалечаващите се стъпки. Той застана пред гранитната камина, досущ като древен воин, оглеждаш опустошената си родна земя. Наскоро тя си бе помислила същото и за Патрик. Двамата братя близнаци не си приличаха. Но имаха еднакъв характер — белязан от почтеност, гордост и болка. Когато Джеси заговори, гласът му беше дрезгав и изпълнен с надежда като този на Патрик.

— Какво ти трябва, Кейтлин?

— Засега проба от кръвта ти. Мога да я взема веднага. Утре или вдругиден Патрик ще се нуждае от костния ти мозък. Предполагам, че процедурата може да бъде извършена в Хонолулу. Но ще бъде най-добре, ако дойдеш в Лос Анджелис.

— Патрик е в Лос Анджелис?

— Премести се преди около месец.

Макар да не се бяха виждали, нито разговаряли от десетилетия, Джеси явно се обезпокои, че не знае този факт.

— Той е завеждащ хирургията по травматология в болница „Мемориъл“ в Уестуд.

— „Мемориъл“ в Уестуд.

В гласа на Джеси прозвуча болка. Вероятно защото бе научил за поредния успех на брат си.

Не. Кейтлин реши, че Джеси никога не е живял в сянката на Патрик.

Той се обърна към нея. В зелените му очи, които я приковаха властно, блестеше пламък.

— Патрик не трябва да знае, че аз съм донорът.

— Но...

— Говоря сериозно, Кейтлин. Ако Патрик заподозре истината, трансплантацията няма да се осъществи.

В думите му прозвучаха предупреждение и обещание, че ако не изпълнят искането му, Патрик ще умре.

Кейтлин трябваше да каже на Стивън. Но Шеридан щеше да се съгласи с играта и да скрие истината, за да спаси живота на пациента си.

— Добре. Патрик няма да разбере.

— Хубаво. Правила ли си много биопсии на костен мозък, Кейтлин?

— Аз ли? Няколко. Когато специализирах хирургия. Много боли, но...

Болката, която Джеси щеше да изпита, изглежда, съвсем не го притесняваше. Може би като писател се интересуваше не само удоволствието, но и болката.

Усмивката му беше лукава, сексапилна и опасна.

— Искам ти да ми вземеш костен мозък.

— Явно знаеш какво представлява трансплантацията на костен мозък.

— Чел съм някои неща по въпроса.

— Тогава сигурно знаеш, че не мога да ти взема костен мозък.

— Напротив, докторе. Знам, че можеш. Току-що ми каза, че си правила биопсии.

— Но това е различно.

— Не съвсем, Кейтлин. Просто взимаш повече тъкан.

Процедурата се извършваше под пълна упойка. Донорът заспива и не усеща нищо. Но щом се събуди, болката е неизбежна. Интензивността зависи от степента на увреждане на костта.

Ако взимането на костен мозък се извършеше от специалист, увреждането беше минимално. Специалист като Стивън Шеридан знаеше точно каква част от костта да пробие и опитните му ръце нямаше да трепнат, докато изтегляше ценните клетки.

Дори ако Кейтлин се съгласеше да изпълни искането на Джеси, Стивън щеше да бъде до нея и да ѝ дава напътствия. Но... имаше ли смисъл да спори с човек, който не се интересуваше от болката?

А какво го интересуваше? Наказанието? Имаше ли гняв зад лукавата му, сексапилна усмивка? Дали Джеси искаше да я накара да страда, защото го бе принудила да дари живот?

„Но аз не съм го принудила.“

Джеси не се беше поколебал. Но въпреки това, изглеждаше обременен от решението, което бе взел.

— Защо искаш аз да ти взема костен мозък?

— Защото така ще бъдеш моят лекар. И конфиденциалността във взаимоотношенията между пациент и лекар няма да ти позволи да кажеш на Патрик за мен.

— И без това няма да му кажа.

— Но така ще бъде по-лесно, нали? Няма да се наложи да лъжеш. Вече установихме, че не си най-изпеченият лъжец на света. Приеми го като комплимент, докторе.

— Правиш го заради мен?

Усмивката му помръкна.

— Правя го заради всички нас, Кейтлин. Е, докторе, ще ми вземеш ли кръв?

16.

Мауи

Четвъртък, 25 април

Кейтлин се приготви да вземе кръв на Джеси.

— Веднага щом Стивън потвърди, че кръвните ти показатели съвпадат с тези на Патрик, ще пристъпим към трансплантацията — каза тя.

— Кога ще стане това?

— Не съм сигурна. Знам, че Стивън ще започне да работи в мига, в който получи кръвта. Предполагам, че до утре следобед ще е научил много неща. Мисля, че дори е възможно да извършим трансплантацията утре вечерта.

— Ако показателите съвпадат.

— Ще съвпаднат. Може би не напълно, но при всички случаи, кръвта ще е много по-подходяща, отколкото на донор, който не е роднина.

— Освен ако не съм роднина.

— Ти си брат на Патрик.

— Питам се дали е така. Не може да не си забелязала, че физически не си приличаме.

„Да, но и двамата сте горди, благородни и силни духом.“

Кейтлин не можеше да му каже, че имат еднакъв характер. Тя можеше само да му вземе кръв и да остави науката да определи истината.

— Ти *наистина* си брат на Патрик, Джеси. Брахиалната ти вена го доказва.

— Какво имаш предвид?

Кейтлин докосна кръвоносния съд, в който се готвеше да забие иглата.

— При Патрик вената се разклонява по същия начин. Това е необикновено. Не бях виждала такава аномалия, преди да взема кръв от Патрик. А сега отново я виждам при теб.

Джеси не каза нищо. Само се вторачи във вената.

Кейтлин усети топлината на тялото му и сърцето, което пулсираше силно и равномерно.

Ударите му сякаш повтаряха „*Патрик е мой брат*“, като че ли през всичките тези години Джеси се бе съмнявал в това.

Кейтлин погледна лицето му, но изражението му беше непроницаемо. Или поне така й се стори.

Когато най-последно Джеси заговори, Кейтлин долови раздразнение в гласа му.

— Трябва да уредя някои неща, преди да замина за Лос Анджелис.

— Разбира се.

Джеси Фолкнър явно се нуждаеше от самота и уединение, за да овладее чувствата си и да подреди мислите си. И Кейтлин щеше да му ги предостави, след като му вземеше кръв.

— Да уредиш някои неща около посрещането на бъдещата госпожа Лъвица.

Джеси се усмихна. Благодарно.

— Да. Наред с останалото. Но при всички случаи ще те кача на първия самолет заедно с кръвната проба и ще дойда няколко часа по-късно.

Това нямаше да му осигури уединението, от което се нуждаеше.

Но Джеси остана непреклонен.

Двамата наеха кола. Той седна зад волана.

Джеси беше внимателен шофьор. Всъщност, *много добър шофьор*.

Той не караше бавно, нито прекалено предпазливо или нерешително, а уверено и компетентно.

Дали внимаваше заради кръвната проба, предназначена за брат му? Или заради *Кейтлин*? Или заради лъва, който разчиташе на него, за да оцелее?

Кейтлин реши, че Джеси внимава заради всички.

Тя видя остров Вали в цялото му великолепие, облян в слънчева светлина.

— Има ли китове?

— Може би има няколко, но повечето вече са се отправили на север. Март е най-подходящото време да ги видиш. Гледката е

изключително зрелищна, Кейтлин. Заслужава си пак да дойдеш в Мауи...

Той ѝ разказа за Мауи, богът на слънцето, и за Халиакала, вулканът на острова, и обясни каква е връзката между бога на слънцето и Пели, богинята на огъня.

Кейтлин не искаше пътуването да свършва, нито да разговаря за нищо друго, освен за легендите на тропиците. Но когато приближиха летището, тя попита:

— Харесва ли ти Майкъл Лайънс?

Въпросът дойде като гръм от ясно небе.

— Не мисля, че го познавам.

— Това ще бъде болничното ти име. Щом Патрик не трябва да знае, че ти си донорът, кръвната проба и всичко останало трябва да бъдат надписани с някакво друго име.

Джеси се усмихна.

— Добре. Майкъл Лайънс е хубаво име. Кой е Майкъл?

Кейтлин сви рамене.

— Име.

— Наистина не те бива.

— За какво?

— Да лъжеш.

Тя не бе казвала това име на никого. Нито дори на Аманда. Или на Патрик. Но сега...

— Майкъл е баща ми. Говори се, че е прекрасен човек, но аз не го познавам.

— Говориш сериозно, нали?

— Вече установи, че не мога да лъжа.

— Не изпитваш ли огорчение към него, Кейтлин? Омраза?

Тя се поколеба и се замисли за обещанието, която бе дала в нощта на танцуващите пъстроцветни дъги. И най-после Кейтлин бе намерила покой и помирение с Майкъл.

— Не. И докато още сме на темата за лъжата, Патрик мисли, че съм на почивка и ще се върна едва в събота следобед. Ако утре вечер съм в операционната зала и особено ако участвам във взимането на костен мозък, той ще разбере.

— Трансплантацията няма да бъде извършена утре, Кейтлин. Стивън трябва да види пробата от биопсията, за да реши колко костен

мозък да вземе. Освен това мисля, че преди трансплантацията трябва да прелее на Патрик и част от кръвта ми. Когато и да бъде извършена трансплантацията, ти няма да си в операционната.

— Това означава ли, че си решил Стивън да я извърши?

Джеси намали, спря пред сградата на летището, обърна се към нея и се усмихна.

— Означава, че няма да има операционна.

„Защо?“, запита се Кейтлин, Може би Джеси не искаше да бъде приспан, за да не загуби контрол. Тогава упойката щеше да бъде местна, а не пълна, макар че Джеси сигурно нямаше да се съгласи да парализират дори временно крайниците му.

Колкото и болезнена да е алтернативата.

— Взимането на костен мозък трябва да се извърши в стерилни условия.

— И биопсията не изисква операционна. Всеки кабинет ще свърши работа, Кейтлин. В клиниката по хематология несъмнено има свободни стаи. Особено в петък вечерта или в събота сутринта, нали?

— Да — с нежелание потвърди тя.

— Ти не искаш да ми вземеш костен мозък, нали?

— Не. — Кейтлин не можеше да си представи, че ще забие игла в таза му и без анестезия ще изтегля спринцовка след спринцовка костен мозък.

— Добре.

— Добре?

— Да. Но Стивън вероятно ще се нуждае от асистент.

— Да. Ще бъда там.

Кейтлин не умееше да лъже. Но докато Джеси ѝ отваряше вратата и изваждаше багажа ѝ, тя изпита удоволствие от победоносната мисъл: „Уча се да лъжа, Джеси, и успявам.“

Истината беше, че Кейтлин нямаше да бъде там, докато му взимат костен мозък. Стивън нямаше да позволи да извършат процедурата без упойка и извън операционна зала, затова щеше да присъства друг асистент. Кейтлин щеше да седи в апартамента си и да чете романите на Грейдън Слейк, които щеше да намери по време на едночасовия престой в Хонолулу.

17.

Център по бихейвиористки науки

Сиатъл, Вашингтон

Двайсет и девет години по-рано

— Той е крадец.

Това беше обикновен факт. Но на Стюарт Фолкнър съвсем не му беше лесно да го произнесе. Ставаше дума за деветгодишния му син. Стюарт не беше в състояние да каже: „*Синът ми е крадец.*“ Всъщност нито Стюарт, нито Роузмари Фолкнър смятаха Джеси за свой син.

— Крадец — с окуражаващо спокойствие повтори известният детски психолог. Спокойствието му бе придобито от дългогодишния опит с разтревожени родители. Но окуражителността му беше искрена. Дребното провинение на деветгодишното момче не би трябвало да предизвиква силно безпокойство. Ако кражбата беше единственото притеснение на тези родители, те не трябваше да идват чак от Кънектикът, за да се консултират с него, специалистът по малолетните престъпници. — Моля ви, кажете ми кога започна това поведение и какво е открил.

— Преди години — отговори Роузмари, без да споменава, че според нея Джеси винаги си е бил крадец. Този престъпен живот бе започнал още в утробата ѝ, когато Джеси крадеше от Патрик жизненоважни хранителни вещества.

Роузмари знаеше, че подобна изповед би прозвучала *емоционално и нелепо*, както и описанието на Джеси като бебе — мълчалив и сдържан, сякаш изпитваше презрение към героичните усилия, които се полагаха за недохранения му близък, Роузмари дори си въобразяваше, че в родилното отделение е станало объркване и Джеси принадлежи на други родители.

Разбира се, този сценарий беше въображаем, защото докато Патрик се бореше за живота си в интензивното отделение, Джеси беше единственото друго новородено бебе в болницата. Но въпреки това как

иначе би могло да се обясни присъствието на Джеси в дома на семейство Фолкнър?

Стюарт Фолкнър беше наследник на огромно богатство. Както и Роузмари, по баща Уилямсън. Много поколения и от двете страни бяха аристократи. Но Джеси... Тъмозелените му очи блестяха от безумие и дългите му черни коси бяха вечно разрошени. Той си служеше с лявата ръка — недодяланост, присъща на езичник, а не на благородник. А поведението му драстично се различаваше от държането на семейства Фолкнър и Уилямсън.

Но Джеси беше тяхно дете. Крадец. А може би и нещо по-лошо.

— Отначало крадеше само от нас — продължи Роузмари. — Ключове, пари, дребни предмети и бижута. Сега намира за по-забавно да ни поставя в неудобно положение, като краде от кварталните магазини.

— Забавно? — попита психологът.

— Това е *игра*, една от многото, измислена, за да ни дразни. Не са го хващали. Нещата, които крадеше от нас, се появяваха отново като по чудо, точно където трябваше да бъдат. И когато краде от кварталните търговци, Джеси им връща всичко, като твърди, че забравил да плати.

— А дали наистина не е така?

— Не. — Тонът на Роузмари беше властен, като нея самата. — Едно деветгодишно хлапе не може да купува цигари, алкохол и списания като „Плейбой“.

— И какво става, когато му направите забележка?

— Свива рамене. Сякаш пита защо го безпокоим. Но, докторе, не сме дошли при вас, защото Джеси е крадец. Ние го знаем и сме се примирили. Тук сме заради Патрик. Тревожим се, че Джеси може да го нарани.

— Правил ли го е?

— Не.

— Джеси проявявал ли е насилие? Към вещи? Или към животни?

— Не. Но имаше пожар.

— Разкажете ми за това.

— Беше преди три години. — Стюарт се намръщи. — Едва наскоро осъзнахме колко е сериозно положението, когато прочетохме

статия в „Ню Йорк Таймс“. Палежите предсказвали, че когато пораснат, децата, които са ги предизвикали, стават убийци.

— Само ако това е част от схемата на поведението им — поясни психологът. — Моля ви, разкажете ми подробно за пожара, който е запалил Джеси.

— Пожарът беше малък и лесно го угасихме, но Джеси го запали в стаята на Патрик. Дори убеди Патрик да поеме вината.

— Интересът към огъня е често срещан и напълно нормален за умни и любознателни деца. Пък и Патрик може да е...

— Патрик *никога* не би направил такова нещо. Той пое вината, защото Джеси го е накарал. Патрик го защитава и дори му се възхищава, каквото и да направи Джеси.

— И въпреки това, поради някаква причина се притеснявате, че Джеси може да нарани Патрик.

— Причина? Джеси е крадец и подпалвач. Арогантен е и високомерен и не зачита правилата. Джеси очевидно няма съвест, нито усет кое е добро и кое лошо. Това е определението за социопат, нали? Или за психопат?

— Да, но...

— Въпросът е там, че ако има каквато и да е вероятност Джеси да нарани Патрик, ние бихме искали да знаем, за да ги разделим, преди да е станало късно.

Думите на Стюарт прозвучаха като заповед. Психологът се опита да смекчи нещата.

— Трудно е да се каже дали има *каквато* и да е вероятност, господин Фолкнър. Лекарите никога не казват никога. Но след като се запозная с двете момчета, ще ви кажа мнението си.

Психологът започна с Джеси. Момчето го гледаше в очите и мълчеше. Всъщност Джеси не разговаряше с възрастните, а само с Патрик. С брат си Джеси беше красноречив, показваше богато въображение и се проявяваше като талантлив разказвач още от малък.

Но Джеси не можеше да разкаже историята си дори на Патрик, защото знаеше само края ѝ, но не и какво точно ще стане. Той нямаше спомен за родителска обич, с каквато щедро даряваха Патрик, а него лишаваша. Но много преди да започне да ходи, да говори или да оформя свързани мисли, сърцето му бе почувствало истината — с него

нещо не беше наред. В него имаше нещо, което го правеше недостоеен и незаслужаващ да бъде обичан.

Първият му съзнателен спомен потвърждаваше това. Той и Патрик току-що бяха проходили. Джеси с обич притискаше брат си до себе си, когато изведнъж родителите му се втурнаха към него. Упрекнаха го, че е *лошо* момче и изтръгнаха Патрик от прегръдките му, после го предупредиха никога повече да *не го докосва*, защото ще го *нарани*.

Джеси *наистина* беше лош и не заслужаваше обич, защото споменът за ужаса на онзи миг, когато можеше да нарани брат си, никога не го напусна. Той живееше в него, досуц като в бездънно тъмно море, което го разделяше от всички. Морето беше неспокойно, бурно, търсещо и самотно. И унищожително, и алчно, защото от черните дълбини се надигаха импулси, които го принуждаваха да се държи така, че отчуждението и изолацията му да стават още по-големи.

Джеси не каза нищо на психолога. Но лекарят видя отговора в нараненото му достойнство и предизвикана гордост. Мнението му се затвърди, когато разговаря с момчетата поотделно и после заедно. Когато беше сам, Джеси Фолкнър приличаше на затворено в клетка животно, което крачи напред-назад, винаги е нащрек и неспокойно. Но в присъствието на Патрик, Джеси изпитваше облекчение и радост.

— Джеси е необикновено момче — каза психологът на родителите им. — Всъщност той е нещо като пазач. Чувства се отговорен за Патрик и иска да го закриля.

— Но Патрик не се нуждае от закрилата му. Той има нас.

— Да, разбира се. Но Джеси е приел тази роля, затова няма от какво да се страхувате. — Мнението на лекаря беше много покатегорично, отколкото бе обещал, но никога не бе изпитвал по-силна увереност. — Не мога си представя, че Джеси някога ще нарани Патрик. Всъщност, повече съм загрижен за Джеси, а не за Патрик.

— За *Джеси!* — Роузмари беше изумена. Тя мислеше, че нищо не е в състояние да причини нещо лошо на Джеси.

— Ако Патрик е в опасност, не се съмнявам, че Джеси ще направи всичко възможно да му помогне. И ако нещо се случи с Патрик, не съм убеден дали Джеси ще го преживее.

Психологът се обяви категорично против разделянето на момчетата и препоръча семейна терапия. Но Стюарт и Роузмари не проявиха интерес към сеанси с непоправимия си син. Терапията им се стори безсмислена. За тях имаше значение единствено безопасността на Патрик и те се успокоиха.

Посещението при психолога имаше незабавен и положителен ефект. Джеси престана да краде, но и не стана идеален. Напротив. Той започна да пуши, да пие и да прави секс.

Джеси не се интересуваше от момичета на неговите години. Привличаха го по-големите им сестри. Краткотрайните му връзки с тях се основаваха единствено на секса.

За безупречно възпитаните възрастни членове на родовете Фолкнър и Уилямсън тази интимност и безпътно *сладострастие* бяха неопишимо отблъскващи — неприятност, засенчва само от разговора на тази тема. Родителите на дъщерите, които изпитваха необяснимо влечение към Джеси, намираха утеха в един шокиращ и недвусмислен детайл — порочният Джеси Фолкнър нямаше намерение да става баща. Той беше лош и безразсъден в много отношения, но беше обсебващо отговорен, когато се стигнеше до *това*. Разбира се, приятелките на Джеси знаеха защо е така. Най-важното за Джеси беше свободата.

И брат му.

Джеси и Патрик бяха различни като нощта и деня, като злото и доброто. Но въпреки това, братята Фолкнър представляваха олицетворение на хармония, на безпрекословна лоялност и на непоколебима гордост. Това съзвучие остана непокътнато, дори когато с течение на времето близнаците се отчуждиха един от друг.

Разбира се, имаше краен предел, до който взаимоотношенията им можеше да останат непроменени. И това се случи в онази съдбовна юлска нощ, когато близнаците бяха петнайсетгодишни...

Езерото беше изкуствено, издълбано в гранита по поръчка на прадядото на Роузмари. Грейдън Уилямсън го бе нарекъл „Предприемчивост“. Но гражданите на Монклер предпочитаха друго име — Езерото на Грейдън — в чест на човека, който бе създал това живописно убежище от летните жеги. Освен хладните, бистри води, на брега имаше и ситен, снежнобял пясък, докаран от тропиците.

Къщата на Грейдън, и впоследствие на Роузмари, се намираше на южния бряг на езерото и беше заобиколена от други летни вили, принадлежащи на градския елит. Край езерото имаше няколко тенис корта, множество люлки и хамаци, розови градини и басейни. Възрастните се събираха край басейна на Фолкнър, а децата им се забавляваха край езерото.

Джеси смяташе да се появи за малко на плажното увеселение в онзи съдбовен 3 юли. Щеше да стои достатъчно, за да привлече вниманието на Бет, второкурсничката от „Васар“, с която бе прекарал предишната нощ. Бет разговаряше с приятели, когато Джеси пристигна. Той взе бира — съвсем не първата му за вечерта — и се оттегли в сенките, за да пие.

Джеси се вторачи в ръката, с която поднесе бутилката към устните си. Лявата. Колко я бе мразил някога.

Когато беше седемгодишен, той бе решил да се научи да си служи с дясната ръка. Не каза на никого за намерението си, нито дори на Патрик, и след безкрайни месеци наложена дисциплина подари на родителите си за Коледа най-хубавия си разказ, написан с огромни усилия с дясната ръка.

Но те дори не го похвалиха.

„Странен е, нали? — отбеляза Роузмари. — Едва ли е подходящ за Коледа. И пунктуацията не е правилна, Джеси.“ *„Трябва да се упражняваш — предупреди го Стюарт. — Грозният почерк е сериозен недостатък. Може би трябва да се опиташ да копираш почерка на Патрик.“*

„Но аз не съм Патрик! — с болка простена сърцето на Джеси. — Опитал се, но не мога. Аз съм си аз.“

Случката на Коледа съвсем не беше най-драматичната в сагата между Джеси и родителите му. Но споменът остана завинаги — болезнен, досущ острие, което го пронизваше въпреки бирата. Алкохолът обикновено помагаше. И опиянението от секса.

Джеси пресуши бутилката и се вторачи в Бет. Тя го видя и той ѝ направи знак да тръгне.

Бет се подчини веднага. Двамата с Джеси се отправиха към червения ѝ шевролет. Тя изпълни и другото му желание. Джеси поиска ключовете на колата, за да шофира.

— Джеси...

Гласът беше тих, настойчив и познат. Джеси се обърна и видя брат си.

— Патрик!

Близнаците произнесоха само тези две думи. Но тонът и движенията им накараха всички останали да млъкнат. Вече нямаше хармония, а само конфликт и криза във взаимоотношенията им.

Всички знаеха, че братята се отчуждават все повече. Джеси ставаше все по-самотен, докато популярността на Патрик растеше. Но до момента никой не подозираше какви чувства тлеят в тях.

Патрик предупреждаваше Джеси да не шофира, защото е пил.

Зелените очи на Джеси блеснаха от гняв.

Патрик, изглежда, се изненада от яростта на брат си, но не отстъпи.

— Не мога да ти позволя да караш.

— Нима? — подигравателно каза Джеси. — Съжалявам, Патрик, но нямаш избор.

— Говоря сериозно, Джеси.

— Не, Патрик. И аз говоря сериозно. Остави ме на мира. — Без да откъсва поглед от Патрик, той каза на Бет: — Вземи шест бири. За из път. И ми отвори една. Ожаднявам, когато карам бързо.

Тогавя Патрик също се ядоса.

— Върви по дяволите, Джеси!

— Не се притеснявай, Патрик. Точно това смятам да направя. Да тръгваме, Бет.

Тя не бе взела бири, но не защото искаше да предизвика Джеси, а защото се бе вцепенила, И Бет беше изненадана като останалите от разправиите между близнаците.

— Може би аз трябва да карам — смотолели тя.

Усмивката на Джеси беше сексапилна, лукава и злобна.

— Да. Може би.

Той грациозно пусна ключовете в ръката ѝ и тръгна по снежнобелия пясък. Джеси мина покрай масата за пикник, взе два кашона с по шест бири и изчезна в гората.

Там имаше скривалище, където някога близнаците бяха споделяли тайни и мечти и талантливият Джеси бе разказвал на брат си за далечни, тайнствени места.

Двамата се срещнаха на онова място сред боровете и прошепнаха в мрака:

— Съжалявам.

Извинението важеше за всички спорове през изминалата година. Само близнаците знаеха за тях и за причините им, макар че Роузмари и Стюарт щяха да се развълнуват, ако ги разберяха. Любимият им син бе застанал срещу омразния — пламенна позиция на тяхна страна срещу Джеси. Патрик бе стигнал до извода, че Джеси ги предизвиква нарочно. И ако Джеси положеше поне малко усилия, семейство Фолкнър щеше да бъде щастливо.

„Много съжалявам, Джеси. До тази вечер нямах представа колко дълбоко те наранява критиката ми. Ти току-що сви рамене и отмина, сякаш не те е грижа. Но всъщност ти пука, нали? Чувстваш се предаден. Сега го знам и много съжалявам.“

„Съжалявам, Патрик, но ти очакваш твърде много от мен. И вярваш, че съм много по-добър, отколкото в действителност. Опитах се да им угодя, но не мога. И разочарованието ме наранява много по-силно от всяко наказание. А сега разочаровах и теб.“

Неизречените думи се носеха в мрака сред уханието на боровете и отчаяните желания на наранените сърца. Едва когато над главите им се обади бухал, Патрик отново проговори:

— Не исках това да стане пред другите. Но не можех да ти позволя да шофираш. — *„Видях такава безнадеждност и отчаяние, Джеси. Но въпреки цялата тази болка, не можех да ти позволя да шофираш.“* — За какво мислеше, преди да решиш да тръгнеш?

„Мислех, че никога не съм достатъчно добър. Но не мога да ти го кажа, Патрик, нито че се ядосах заради теб. Не мога да разбия вярата, която още имаш в мен.“

— За нищо, Патрик. Нищо важно. Но мисля за онова, което ти каза. Отново ще опитам. С тях.

„Отново и отново. Колкото и да е болезнено.“

— И аз мисля за теб. И за тях. Те не са добри родители, Джес. Поне за теб.

— Какво? — учудено и обнадеждено попита Джес. Наистина ли Патрик мислеше да се съюзи с него срещу родителите им? Може би. Но нещо дълбоко в душата му го предупреди да не го притиска. *„Патрик ти вярва. Все още. Не унищожявай вярата с истината. Не*

му казвай за тъмната си половина, за самотата и че си недостоеен да бъдеш обичан.“ Но някакъв силен импулс от дълбините на онова черно море принуди Джеси да признае. — Аз... съм различен, Патрик.

— Ти си, какъвто си. А те са родители. Би трябвало да те разберат, но не го правят, И мисля, че никога няма да го сторят.

„Няма значение“, помисли си Джеси.

— Въпреки всичко ще опитам, Патрик.

„Ще положя още повече усилия и старание и вече от нищо няма да ме боли...“

На следващия ден, 4 юли, небето беше безоблачно. Ветрецьт галеше снежнобелия пясък на брега на Езерото на Грейдън, но сините води бяха развълнувани. Грейдън Уилямсън бе похарчил цяло състояние, за да го превърне в рай за плаване.

Правнуците му бяха специалисти по яхтите и когато плаваха заедно, се редуваха на кормилото, В онзи прекрасен ден на помирение, радост и покой Джеси пое първото дежурство. Той трябваше да се бори с неспокойния вятър, да победи силата му и да обуздае яростта му.

— Хайде да се сменим, Джеси.

Патрик се изправи, докато говореше, без да съзнава, че Джеси е решил да направи обратен завой и вече е предприел рязка промяна в курса на яхтата. Завоят би трябвало да бъде изящен пирует, ако не беше мачтата, която тласната от силния вятър, удари Патрик по главата.

Реакцията на Джеси беше мигновена и инстинктивна. На моряк. И на брат. Той пусна кормилото и се втурна към Патрик, който го видя и *отстъпи назад*.

— Патрик? Патрик!

От слепоочието на Патрик струеше кръв. Изражението му беше зашеметено и уплашено, сякаш жестокият удар бе заличил спомена за помирието.

Той направи още една крачка назад и падна в разпенените води на Езерото на Грейдън. Джеси мигновено се гмурна след Патрик. И после Патрик започна да се бие с *Джеси*. Братята се сборичкаха във водата. Битката свърши, когато мускулите на Патрик започнаха да се движат по необичаен начин. Конвулсивните потрепвания бяха

ритмични и силни, но им липсваше целенасоченост. Промяната настъпи без знанието и съгласието на Патрик.

Години по-късно, когато стана самоук специалист по медицина, Джеси Фолкнър разбра, че сътресението от удара бе накарало брат му да се обърка и да се бори, а посттравматичният шок — реакцията на мозъка към атаката на мачтата — е предизвикал конвулсиите.

Но тогава, в онзи юлски ден в езерото, Джеси изпита само ужас и безпомощност. Той отчаяно се замоли на Бог.

Стори му се, че мина цяла вечност, докато се мъчеше да задържи главата на Патрик над водата и с любовта си да успокои силно треперещите му крайници. Но пристъпът не спираше и Джеси започна да чувства, че страданието ще бъде за него. Единственото човешко същество, което обичаше, щеше да умре и за всичко щеше да бъде виновен той — Джеси.

Трябваше да каже на Патрик, че ще завива. Това беше основно правило в плаването, към което Джеси винаги се бе придържал, макар че не беше необходимо да го прави, когато беше с Патрик, защото двамата разбираха намеренията си, без да говорят.

Но в този ден Джеси не бе усетил, че Патрик ще се изправи. Нито Патрик бе доловил промяната в курса на платноходката. В този ден на помирение Джеси бе толкова развълнуван, че не беше в състояние да говори.

Пристъпът на Патрик премина. Заобиколи ги флотилия от скъпи яхти. Но вцепенението, което замени конвулсиите, изпълни Джеси с още по-силен страх. Патрик лежеше неподвижен. В безсъзнание. Устните му бяха посинели, а дишането — затруднено и неравномерно.

Години по-късно Джеси щеше да научи, че това е посткомоционен синдром, но тогава...

— Съжалявам — прошепна той, докато пренасяха Патрик на една от другите яхти. — Патрик! Съжалявам.

Извинението на Джеси бе чуто от същите младежи, които предишната вечер бяха станали свидетели на скарването между братята. Заключение им беше, че ако погледите можеха да убиват, Патрик Фолкнър щеше да е мъртъв. Сега драмата бе стигнала до апокалиптичен финал. Никой не видя, че мачтата се завъртя, точно когато Патрик се изправи. Но всички чуха ужасния звук, когато мачтата се строполи върху главата му и видяха покъртителната

пантомима, която последва — Патрик пада във водата, докато се опитва да избегне убийствената прегръдка на Джеси, и борбата в езерото, по време на която Джеси се опитва да удави брат си.

Стюарт и Роузмари научиха последни за случилото се. Най-близките им приятели, Ленора и Доминик Сейнтджон, им съобщиха потресаващата новина. Нито Ленора, нито Доминик бяха видели инцидента, защото играеха тенис. Но дъщеря им Гейбриела беше сред множеството млади хора, които бяха станали свидетели на всичко. Тя бе чула и признанието на Джеси — извинението към умирация му брат.

Никой не обвини открито Джеси, че се е опитал да убие брат си. Дори родителите му.

Никой не се осмели да го направи.

Пък и не беше необходимо.

Джеси носеше вината си като окови. Тежестта беше толкова огромна, че той полагаше неимоверни усилия да ходи с изправени рамене. Невидим обръч стягаше гърдите му толкова силно, че едва дишаше. Някои хора виждаха обнадеждаващ знак в очевидните му угризения. Може би, в края на краищата, имаше вероятност Джеси да се промени и да стане добър. Но онези, които се осмеляваха да се приближат достатъчно, за да видят очите му, не споделяха този оптимизъм. Там те съзираха мъка, граничеща с гняв, и ярост, близка до безумие.

Може би мъката означаваше вина. Но вероятно беше нещо друго — гняв, че планът му за убийство се е провалил.

Роузмари и Стюарт забраниха на Джеси да посещава брат си в интензивното отделение и преди Патрик да се прибере вкъщи, Джеси бе изпратен в „Брукфийлд“.

„Брукфийлд“? — недоумяваше Патрик. Името беше познато. Родителите му често заплашваха Джеси, че ще се озове там, ако не се държи добре. — Защо?

— Знаеш защо, миличък.

— Защото се скарахме? Аз бях виновен, а не Джеси, И не беше нищо особено.

— Но имаше толкова сериозни последици, Патрик.

„Да — помисли си той. — Но стигнахме до помирение. До примирие. До един идеален ден в езерото. А после?“ Патрик не си

спомняше нищо.

— Какво се е случило? Кажете ми. Моля ви.

Стюарт и Роузмари нямаха избор. Ако Патрик не го чуеше от тях, други щяха да му го кажат.

Ето защо, внимателно и нежно, те казаха на сина си, че брат му, когото толкова много бе обичал, се е опитал да го убие.

— Това не е вярно!

— Вярно е, миличък. Много съжаляваме, Патрик. Знаем колко много го обичаше.

— Обичал? Но той не е мъртъв. Не говорете така, сякаш е умрял. — „Любовта не е мъртва. Аз обичам Джеси. Макар че той е искал да умра.“ Беше ли възможно? До онази нощ на плажа Патрик не бе познал силата на гнева на Джеси. „Може би изобщо не познавам Джеси. Може би... Не!“ — Не вярвам, че Джеси е направил онова, което казвате. Не мога да повярвам.

— Защото си добър и благороден, Патрик. А Джеси винаги е бил различен. Труден. Знаеш, че това е истина.

— Вие не го разбирате. Никога дори не сте се опитвали да го разберете.

— Опитваме се, синко — рече Стюарт. — И го разбираме. Отначало се безпокояхме, че той е... психически неуравновесен. Специалистите ни казаха, че грешим. Съгласихме се, защото искахме да вярваме, че Джеси е нормален.

— Но сега знаем истината — добави Роузмари. — И Джеси ще получи помощта, от която се нуждае.

— Искам да говоря с него.

— Не може. Не трябва да има никаква комуникация между вас. — Роузмари се поколеба за миг, преди да изопачи истината — „заради теб“ — в лъжата, на която Патрик щеше да повярва. — Заради него, Патрик. Заради Джеси.

Семейство Фолкнър можеха да предадат сина си на съдилищата за непълнолетни престъпници. Но нямаше гаранция, че излезлите от поправителните домове ставаха спазващи закона възрастни, Роузмари и Стюарт избраха строги мерки за превъзпитание — най-суровите, които можеше да се купят с пари. Специалната военна академия близо до Колорадо Спрингс беше предназначена точно за момчета като

Джеси — своенравни богаташки синове. И преподавателите в „Брукфийлд“ обещаваха резултати. Непокорните духове щяха да бъдат пречупени, а бруталността — изкоренена.

С изключение на факта, че образованието в „Брукфийлд“ наистина беше специално, академията беше по-скоро затвор, отколкото училище. Всъщност, в случай на евентуален, бъдещ рецидив, младите престъпници щяха да отидат зад решетките. Лошите условия и ограниченията нямаше да ги шокират, нито липсата на контакт с външния свят.

Но за разлика от затворниците, учениците в „Брукфийлд“ нямаша никакви права. Ето защо, ако родителите решаха, престоят им там можеше да бъде по-лош от затвор. Семейство Фолкнър избраха такава програма за сина си. Не му разрешиха дори един-единствен телефонен разговор. Нито да изпраща и да получава писма. Джеси щеше да прекара цяла година там, без да се връща въпреки за Деня на благодарността, Коледа, Великден, нито през лятото.

Възпитаниците на „Брукфийлд“ нямаша лятна ваканция, а полагаха физически труд. Летният режим беше борба за оцеляване. Учениците прекарваха времето си в планините на Колорадо — толкова отдалечено и уединено място, че бягството беше невъзможно. Но въпреки това имаше надзиратели. Колкото и неприемливо да беше бягството, смъртта на някой младеж би била далеч по-неприятна, защото учебното заведение щеше да загуби високата такса за обучение и броят на кандидатите щеше да намалее.

Повечето момчета започваха да молят да ги приберат само след седмица.

Но Джеси не пророни и дума.

И стоя там цяло лято.

След две години той се върна въпреки. Преподавателите и консултантите в „Брукфийлд“ посъветваха Роузмари и Стюарт, че е време да го приберат. Седемнайсетгодишният им син бил готов да се върне в обществото. Но те не споменаха, че искат да се отърват от Джеси, поне през лятото.

Джеси Фолкнър се подиграваше с всяко обещание, дадено от академията. Въпреки усилията на инструкторите, той не показваше никакви признаци, че е пречупен. Всъщност, с всеки изминал ден,

въпреки садистичните и унижителни наказания, Джеси ставаше все по-силен и изпълнен с презрение и решимост.

Консултантите в „Брукфийлд“ изразиха искрена убеденост, че Джеси няма да нарани никого по време на ваканцията. Той не беше нито толкова закоравял, нито толкова неконтролируем.

Почти всички в Монтклеър очакваха завръщането му със смесица от нетърпение и страх. Но нетърпението на Гейбриела беше неподправено. Тя и сексапилният и опасен Джеси Фолкнър щяха да станат любовници.

Гейбриела бе взела това решение в онази нощ на плажа. Намерението ѝ беше изненадващо, защото дотогава тя пренебрегваше Джеси. Гейбриела се интересуваше от брат му.

Но в онази нощ тя почувства изпепеляващия поглед на Джеси. Всъщност, той гледеше през нея, но въпреки това, търсецният му поглед я докосна навсякъде — невидима милувка, която предизвика приятни усещания. Но щеше ли да му позволи да я целува, да я докосва и да я желае? Идеята Джеси да я пожелае, само за да бъде отхвърлен, би била съблазнителна, ако не бяха онези приятни усещания.

Тя реши, че ще позволи на Джеси да я докосва. Но не за негово, а за нейно удоволствие. Но после братята се бяха скарали, а на другия ден Джеси се бе опитал да убие Патрик и сега, две години по-късно, се връщаше вкъщи.

Никой, особено родителите му, не вярваше, че той се е поправил. Е, може би с изключение на Патрик. Никой не знаеше какво мисли и чувства Патрик. Той никога не говореше за брат си. Но Гейбриела знаеше за страховете на Стюарт и Роузмари Фолкнър, докато очакваха завръщането на лошия си син.

— Джеси ще отседне в къщичката на градинаря. И няма да му кажат кода на алармената система на къщата. Или поне ще му кажат грешен код. Не искат той да се промъква нощем вътре.

Гейбриела бе подслушала разговора между майка си и баща си.

— И да ги убие, докато спят? — попита Доминик Сейнтджон. — Като отмъщение? Ако наистина предполагат, че Джеси би извършил подобно нещо, не го искам в града, Ленора, още по-малко в съседната къща. Къщичката на градинаря се намира по-близо до нас, отколкото до тях. Веднага ще се обадя на Стюарт.

— Не, моля те, недей, Доминик! Те не мислят, че Джеси е опасен. Просто внимават, това е всичко. За да опазят Патрик. Какво биха могли да направят? Да настанят Джеси в старата му стая до Патрик?

— Нали не си поела ангажименти за семейни събирания? Пикници край езерото? Или честване на 4 юли? Не искам дъщеря ми да бъде край Джеси Фолкнър.

— *Нашата дъщеря*, Доминик. Аз също. И тя няма да бъде близо до него. А що се отнася до езерото, Роузмари и Стюарт вече решиха, че ако Джеси иска да бъде там, ще го оставят сам. Всъщност, те се надяват, че той ще стои край езерото, а те ще бъдат в къщата си и близнаците няма да се срещат. Нито Гейбриела и Джеси. Тя не може да го понася. Забрави ли?

„Имаш право, мамо. Не мога да понасям Джеси Фолкнър. Но това не означава, че ще стоя далеч от него. Искам да разбера какво ще изпитам, когато този страстен престъпник ме докосне.“

Гейбриела беше готова за Джеси. Девствеността ѝ беше минало. Наскоро я бе загубила през пролетната ваканция в Канкун с едно момче, второкурсник в университета в Сътън. И сега, в навечерието на завръщането на Джеси, Гейбриела стоеше до прозореца в спалнята си и гледаше към къщичката на градинаря, където щяха да се срещнат.

Никой нямаше да разбере. Освен може би Патрик. Гейбриела трябваше да реши кога е настъпил подходящият момент. Патрик вероятно нямаше да иска да бъде с брат си. Патрик Фолкнър не се оплакваше, не се опитваше да предизвика състрадание и не правеше трагедия от случилото си. И с всеки изминал ден ставаше все по-красив и умен. Но също така и сдържан, недостъпен, потънал в мисли.

Е, може би щом видеше брат си, Патрик щеше да се стресне и да се върне в реалността. Но Гейбриела на всяка цена щеше да разбере какво може да ѝ предложи лошият Джеси.

Братята очакваха срещата си от две години. И когато се видяха, сърцата им забиха в хармония като едно.

На Патрик му се стори, че съзря разкаяние и срам в изражението на Джеси.

А на Джеси му се стори, че видя прошка и обич в изражението на брат му.

И в онзи прекрасен миг те постигнаха единение, което стопли сърцата им.

Но спомените се намесиха.

Патрик не се съмняваше, че видя разкаяние в зелените очи на Джеси. Но надеждата за помирение се изпари, когато Патрик си спомни за какво се разкайва брат му. *„Съжалявам, че се опитах да те убия, Патрик. Мразех те толкова много, че исках да си мъртъв... Извинявай. Преструвах се, че те обичам, докато всъщност те ненавиждах.“*

Джеси видя изражението му и осъзна истината. Патрик не бе забравил безразсъдността, която едва не му коства живота. И Джеси никога нямаше да си го прости.

Джеси стоя в Монтклеър по-малко от месец — достатъчно, за да убеди гражданите, че е прибавил употребата на наркотици към дългия списък на греховете си. Но всички забранени вещества на света не можеха да притъпят болката на Джеси, който стоеше на брега на Езерото на Грейдън и гледаше как Патрик плава с яхта с приятели. Хора, на които Патрик имаше доверие.

Един месец беше твърде дълго време за Джеси. Той замина в полунощ на 4 юли.

Хората в Монтклеър мислеха, че Джеси няма да се върне. Но след две години той пак дойде. И тогава се случи нещо още по-паметно от борбата между братята в развълнуваните води на Езерото на Грейдън...

Джеси Фолкнър беше изпълнен с надежда. През последните две години той бе направил всичко, което бе по силите му, за да се покаже достоен за прошка. Последната му година в „Брукфийлд“ беше белязана от изумителен успех. Той стана най-добрият ученик в академията. Джеси се записа в най-трудните курсове и ги издържа с отличен.

Беше се отказал от алкохола, цигарите и наркотиците и се бе запознал с млада жена, която също се бе отчуждила от семейството си и търсеше сродна душа. Джеси я посъветва да се прибере вкъщи и да оправи нещата. И Линдзи му препоръча да се сдобри с всички, най-вече с Патрик.

Джеси знаеше какво ще каже на брат си. Хиляди пъти бе репетирал думите си.

„Прости ми, Патрик. Моля те. Беше глупава, момчешка грешка. Вече не съм онова безразсъдно хлапе. Ще стана лекар, Патрик, хирург. Пациентите ще ми поверяват живота си и аз ще бъда достоен за доверието им.

А ти можеш ли да ми повярваш, Патрик? Имай ми доверие. Вярвай в мен. Обичай...“

Потропването на вратата на къщичката на градинаря беше решително и нетърпеливо. Сигурно беше Патрик.

Сърцето на Джеси се изпълни с радост и надежда. Но когато отвори вратата, той остана разочарован.

— Гейбриела?

— Здравей!

Без да обръща внимание на очевидното му неудоволствие, тя влезе. Гейбриела бе идвала тук през онзи месец на страстна интимност с Джеси преди две лета.

Гарвановочерните му коси бяха мокри, а мускулестото му тяло беше голо до кръста. Той бе съзрял и бе станал още по-привлекателен.

— Какво искаш, Гейбриела?

— Господи, Джеси, защо си толкова намусен? Не трябва да се държиш така с бъдещата си снаха.

— *Какво!*

— Чу ме — мило се усмихна тя. — Патрик е влюбен в мен.

— Трудно ми е да го повярвам.

— *Трябва да го повярваш.*

Всъщност Патрик не беше казал такова нещо. Той беше в „Принстън“, а Гейбриела — в „Смит“ и от март насам двамата бяха прекарвали няколко чудесни почивни дни в Ню Йорк.

— Патрик е страхотен любовник — продължи тя. — Внимателен. Всеотдаен. Изумително е колко различни могат да бъдат двама близнаци в това отношение. Не че се оплаквам от онова, което има между нас, Джеси.

— Между нас никога не е имало нищо. Ние само...

— Любихме се — побърза да го прекъсне Гейбриела, защото знаеше, че той ще употреби друга, цинична дума за онова, което бяха правили.

Но като се замислеше, тя не беше сигурна, че не иска да чуе думата. Джеси често я бе произнасял през онзи месец и от устата му

думата звучеше невероятно еротично. Пък и съвсем точно описваше онова, което бяха правили, и Гейбриела го обожаваше.

— Наречи го както искаш, Гейбриела. Това беше безсмислено.

Тя го знаеше. И нещо повече — страстта на Джеси към нея винаги беше примесена с презрение.

— Но беше великолепно. Признай, Джеси. Бяхме добри заедно в леглото. И щяхме да станем още по-добри, ако не беше заминал.

— Време е да си тръгваш, Гейбриела.

Той се бе променил. Джеси отказваше да бъде провокиран. Къде беше яростта му, която възпламеняваше онзи страстен и вълнуващ секс?

— Всъщност, няма къде да отида, Джеси. Поне през следващите трийсет минути. После родителите ми и аз сме канени на вечеря у вас. Половин час е много време, нали?

Тя предизвикателно сложи ръце на голите му гърди. Той стисна тънките ѝ китки, Гейбриела почувства онова, което искаше — контролирано насилие, обещаващо страстен секс без задръжки.

— Хайде, убиецо — измърка тя. — Заради едно време. Патрик и аз още не сме официално сгодени.

Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло, когато Джеси вкопчи силните си пръсти в плътта ѝ.

— Какво каза?

— Годежът ни още не е...

— Как ме нарече?

През тялото ѝ премина вълнуваща тръпка на страх. Джеси Фолкнър беше предизвикан. Но дали Гейбриела не бе отишла твърде далеч?

— Нарекох те *убиец*, разбира се. Вярно, не е съвсем точно. Бих те нарекла опитал се и неуспял убиец, ако предпочиташ.

— Защо ме наричаш така, Гейбриела?

— Причиняваш ми болка.

— Каж ми.

— *Знаеш* защо, по дяволите!

— Каж ми!

— Заради онзи ден на езерото. Всички видяха, Джеси. Не мога да повярвам, че не го знаеш. Мислиш ли, че само защото те изпратиха в „Брукфийлд“, се измъкна от това?

Какво са видели всички, Гейбриела?

— Ти се опита да убиеш Патрик. Пусни ме.

Джеси я блъсна грубо и гневът, изписан на лицето му, я накара да го пожелае още по-силно. По ръцете ѝ останаха синини от пръстите му. Но на Гейбриела болката ѝ достави удоволствие, както и заплашителният му тон.

— Така ли мисли Патрик?

— *Всички* мислят така.

— И Патрик ли?

— Най-вече Патрик — излъга Гейбриела. Всъщност той не бе споменал нищо за онзи ден на езерото. И Гейбриела бе научила от родителите си, че Патрик не си спомня онези ужасни мигове във водата. — Той беше *там*, за Бога.

„*Стана случайно, Патрик. Наистина ли мислиш, че съм се опитал да те убия? Защо? Каква причина бих имал да отнема живота на единствения човек, когото обичам?*“

Гейбриела видя терзанията му. И това го направи още по-привлекателен в очите ѝ.

— Люби ме, убиецо — промълви тя. „*Докосвай ме с онази ярост, копнеж и болка.*“ — Не ми пука какво си направил, Джеси. Интересува ме само онова, което правиш с мен.

Гейбриела отново сложи ръка на мускулестите му гърди.

— Разкарай се, Гейбриела.

— Не говориш сериозно, нали? Хайде, Джеси.

— Веднага се махай.

Отказът и презрението му я разгневиха. Джеси изобщо не държеше на нея.

— Добре, убиецо — каза тя и започна безмилостно да дере с нокти гърдите му.

Джеси не трепна и не помръдна, все едно беше каменна статуя. В главата му се въртеше една-единствена мисъл: „Патрик мисли, че съм се опитал да го убия...“

— Помощ! Моля ви! Помощ!

Джеси хукна след Гейбриела.

Тя се спря на алеята за коли пред къщата на родителите си, където дотичаха майка ѝ, баща ѝ, неговите родители и брат му.

Роклята ѝ беше измачкана и изцапана, а на ръцете ѝ имаше синини от пръстите му. Красивото ѝ лице беше обляно в сълзи и пребледняло от злоба, която другите взеха за страх.

— Не му позволявайте да ме докосне! *Моля ви!*

— Габи, миличка — прошепна Ленора. — Какво говориш?

Гейбриела отговори ридаейки. Всяка нейна дума прониза като с нож дръзките мечти и глупавите надежди на Джеси. Тя се вкопчи в Патрик. Ноктите ѝ бяха пълни със засъхнала кръв и с разкъсаната плът на Джеси.

— Джеси... се опита... да ме... *изнасили.*

Джеси изпита желание да изкрепци, че това е лъжа. Но сърцето му бе спряло да бие. Беше се смразило като буца лед пред втрещените изражения на всички. Синините на Гейбриела и кръвта му под ноктите ѝ бяха неоспоримо доказателство.

Джеси беше изнасилвач. *Убиец.*

Той не помръдна, дори когато Доминик Сейнтджон се нахвърли върху него и започна да го удря. Джеси не чувстваше нищо. Вече не изпитваше болка.

Или поне така мислеше. Докато не погледна брат си.

„*Вярвай в мен, Патрик. Имай ми доверие. Обичай ме.*“

Патрик отвърна на вторачения му поглед. Но Джеси не можа да прочете мислите му. Патрик не му позволи.

Но Джеси си представи какво се върти в главата на брат му.

„*Да те обичам ли, Джеси? Да ти имам доверие? Да ти вярвам?*“

„*Да, Патрик! Да!*“

„*Не, Джеси. Никога вече.*“

„*Моля те, Патрик!*“

„*Казах не, чудовище.*“

Стюарт Фолкнър поиска синът му да отиде в затвора. Всички в Монтклеър бяха на същото мнение. Естествено, процесът не беше справедлив. Присъдата беше произнесена предварително. Служебно назначеният адвокат на Джеси го посъветва, че няма смисъл да пледира за нищо друго, освен за виновен по обвинението.

Въпросът за споразумение извън съда така и не бе повдигнат. Желанието на всички беше Джеси Фолкнър да остане зад решетките колкото е възможно по-дълго.

Преди да бъде прогонен от Монтклеър, той се срещна с брат си в килията си в предварителния арест.

— Разкажи ми, Джеси.

„Защо? Има ли смисъл?“

Зрението на Джеси беше замъглено. От гняв. От чувство за предателство. От болка.

— Какво искаш да знаеш?

Патрик се вторачи в студените му, потъмнели очи.

— Всичко. Искам да знам всичко.

Джеси реагира като психопат без съвест и угризения, за какъвто го мислеха. И защо не? Той вече беше осъден.

— Инцидентът в езерото беше импулсивен. *Шега*. — Джеси безразлично сви рамене. — Идеята ми се стори забавна. А що се отнася до Гейбриела... Е, нали сме близнаци, Патрик? Това не означава ли, че трябва да споделяме всичко?

18.

Брентууд, Калифорния

Петък, 26 април

Отрицание и изолация.

Гняв.

Пазарене.

Депресия.

Примирение.

И през цялото време — надежда.

Това бяха стadiите на танатогенезата, описани от доктор Елизабет Кюблер-Рос. Патрик ги познаваше добре, много преди да започне да учи медицина. В края на краищата, той бе преживял тези фази по време на развитието на взаимоотношенията с брат му.

Петте фази не спазваха задължително тази последователност, нито беше необходимо да си излязъл от едната, за да влезеш във втората. Всъщност, след инцидента в Езерото на Грейдън на 4 юли, Патрик преживяваше едновременно всички фази.

Макар да *отказваше* да приеме факта, че Джеси се бе опитал да го убие, той бе почувствал *изолацията* от тази истина. Болестното състояние, предизвикано от натрапчивата мисъл, че брат му го мрази и го иска мъртъв, го отчужди от всички останали. И макар че изпитваше гняв от предателството на Джеси, Патрик изпадаше в пристъпи на депресия.

И през цялото време отчаяно се пазареше.

„Кажми ми къде сгреших, Джеси! Какво ти направих, че ме мразиш толкова много? Ще се променя, обещавам. И после отново ще бъдем братя, нали?“

Това продължи през четирите години след онзи ден в Езерото на Грейдън до лятната вечер, когато Гейбриела се появи насинена и се разкрещя, че Джеси се е опитал да я изнасили. Дори в онова лято, когато бяха седемнайсетгодишни и не си говореха, Патрик се бе вкопчил в тънката нишка на надеждата.

Но нишката се скъса в онзи ден в килията на Джеси. Тогава Патрик загуби надежда и навлезе в крайната фаза.

Примирение.

Душата на Патрик Фолкнър бе умряла веднъж. А сега и тялото му умираше и физически, при това изумително бързо.

Патрик отново преживя петте фази на доктор Кюблер-Рос. Този път надеждата си отиде първа. И всяка фаза бе ускорена — стремглав устрем към примирението със съдбата.

Но сега имаше нещо ново — мъчително и болезнено и същевременно приятно. Патрик предполагаше, че е носталгия. Макар да не изпитваше меланхолия. Спомени без горчивина. Прощка без радост.

Спомените, които нахлуваха в съзнанието му, бяха ясни и чисти като кристално сините води на Езерото на Грейдън.

Грейдън Слейк^[1]. Дали псевдонимът на Джеси беше крайното предизвикателство и презрение? Или също беше спомен и носталгия по по-добри времена? Щастливи. Изпълнени с обич.

До 4 юли онази година Патрик си спомняше с обич за брат си и се тревожеше за него, заради тъмната половина, която Джеси криеше.

Патрик не вярваше, че онази тайна половина е зла, докато Джеси не го принуди да повярва, като каза: „Инцидентът в езерото беше импулсивен. *Шега*. Идеята ми се стори забавна.“

Думите още му причиняваха болка. Но сега имаха странен и приятен нюанс, подсилен от носталгията, която Патрик изпитваше. Той никога не бе пушил марихуана. Това бе правил брат му. Но сега се запита какво е усещането. Вероятно затова на умиращите препоръчваха марихуана — за да притъпи болката и да замъгли съзнанието.

Макар че тялото му се бе устремило към смъртта, Патрик изпитваше странно спокойствие. Всеки миг продължаваше сякаш цяла вечност и той можеше безкрайно да му се наслаждава.

Патрик седеше на балкона на къщата си в Брентууд. Сетивата му бяха силно изострени. Той усещаше всеки лъч на пролетното слънце и всяка милувка на лекия ветреца. Вдъхваше уханието на жасмина и розите и слушаше Моцарт.

Патрик не бе пушил марихуана, но въпреки това беше зашеметен и главата му беше замаяна. Усещането сигурно се дължеше на

недостига на кислород в клетките на мозъка му.

Телефонът иззвъня, но Патрик не помръдна. Телефонният секретар щеше да запише съобщението. Сигурно се обаждаше секретарката му, за да изброи имената на онези, които се бяха интересували за здравето му. Той я бе помолил да казва на всички, че се чувства добре.

Или беше Кейтлин, която се бе върнала по-рано от пътуването си. Но тя спазваше обещанията си. Пък и без това щеше да пристигне утре.

Тогава Патрик щеше да я види. Тя щеше да забележи опустошенията, нанесени за толкова кратко време. Кейтлин щеше да се опита да скрие мъката си. И ужаса. Но щеше да бъде невъзможно да го направи.

Третото позвъняване прозвуча настойчиво и умолително, досущ гласът на любимия му брат. *„Позволи ми да ти помогна, Патрик. Искам да го сторя. Обичам...“*

— Джеси — прошепна Патрик и тръгна към телефона. Надеждата бе оцеляла и предизвикваше гордостта. Патрик отдавна трябваше да се свърже с Джеси. — Ало?

— Здравей, Патрик. Обажда се Стивън.

Патрик се пренесе в реалността. Сутринта Стивън бе идвал да му вземе кръв. И сега сигурно се обаждаше, за да потвърди онова, което вече и двамата знаеха.

Тромбоцитите му не се възстановяваха. Стивън само трябваше да го погледне, за да разбере този факт. Патрик знаеше истината и живееше с нея, докато с всеки изминал ден губеше сили.

— Имам хубава новина — каза Стивън.

— Сериозно? Бих се обзаложил, че броят на тромбоцитите ми е още по-малък.

— Така е. Осемнайсет. Но сега има донор, Патрик.

— Как го намери, Стивън?

— Изпратих факс с имунологичния ти профил до всички кръвни банки в страната. И получих отговор от Сан Диего. Преди няколко години донорът се нуждаел от кръв и не успели да намерят подходящ дарител. Човекът оцелял и когато му се обадили и попитали дали би желал да дари костен мозък, не се поколебал. В момента го приемаме в болницата.

— Кога...

— Утре сутринта. Но искам да бъдеш тук довечера.

— Тръгвам веднага.

— Не, Патрик. Аз ще дойда. Няма да ти позволя да шофираш.

— Добре — тихо каза Патрик. — Благодаря, Стивън, и моля те, благодари и на него. Или може би аз трябва да го направя. Обичайна практика ли е донорът и реципиентът да се срещат?

— Зависи. Обикновено се виждат после... след трансплантацията.

„Когато всичко mine успешно — помисли си Патрик. — И реципиентът е жив и е добре.“

— Тогава ти му благодари от мое име.

— Разбира се, Патрик.

— Ти си роден лъжец, Стивън Шеридан — каза Кейтлин, щом той остави слушалката на вилката.

Стивън се обади от апартамента ѝ, където двамата уточняваха разказите си.

Шеридан бе казал най-важната лъжа на Патрик и в отговор на похвалата ѝ, сви рамене.

— Не, Кейтлин, не съм. Разбра ли, че той искаше лично да благодари на донора?

— Патрик е много учтив и възпитан. Но ти ловко отклони молбата му.

— Е, целта оправдава средствата. Поне непрекъснато си го напомням.

— Така е. А утре, Стивън? Успя ли да убедиш донора, че трябва да му бъде направена анестезия?

Кейтлин бе заявила, че няма да участва в трансплантацията. Но въпреки това тя се надяваше, че Джеси ще ѝ се обади. Той се намираше в „Шато он Барингтън“ — хотел само на две пресечки от апартамента ѝ. Кейтлин му бе дала адреса и телефонния си номер.

Но Джеси не се бе обадил. Пък и защо да го прави? Кейтлин не беше неговият лекар, а само една от хилядите му почитателки.

— Не, Кейтлин, не можах да го убедя.

— Не?

— Отказва категорично.

— Попита ли го защо?

— Разбира се. — Изржението на Стивън беше иронично. — Каза, че не вярвал в подменянето на реалността с опиати.

— Но не му ли обясни за тази определена реалност? Взимането на костен мозък без анестезия е... — Гласът ѝ постепенно заглъхна. Тя не можа да намери подходящата дума.

— Джеси знае много добре какво означава процедурата. Утре в девет часа ще се срещнем в клиниката по хематология. Ще дойдеш, нали?

Кейтлин искаше отново да види Джеси, но не желаше да стане свидетел на мъките му.

— Ще го хипнотизираш ли? Или нещо друго?

— Не съм убеден дали ще иска. Но мисля, че ще издържи.

Кейтлин кимна. Разбира се, че Джеси щеше да издържи.

— Тогава утре в девет?

— Да, в девет.

[1] Graydon's Lake (англ.) — Езерото на Грейдън. — Б.пр. ↑

19.

**Клиника по хематология
Болница „Мемориъл Уестуд“
Събота, 27 април**

Барбарство. Това беше думата, която ѝ убегна предишната вечер, за да опише какво представлява взимането на костен мозък без анестезия.

Дори без упойка, пробиването на костта в известен смисъл беше примитивен процес. Извършваше се с троакар — огромна тристенна игла, която се вкарваше в костта не с помощта на съвременен електронен уред, а с мускулестата ръка на някой лекар.

Доктор Стивън Шеридан завъртя няколко пъти троакара и проби дупка в тазовата кост на пациента си.

Пробиването беше болезнено. Но най-мъчително беше изтеглянето на костния мозък.

Стивън щеше да вземе около половин литър от костния мозък на Джеси Фолкнър. Процедурата изискваше трийсет изтегляния, всяко от които щеше да скъса нервни окончания, причинявайки непоносима болка...

Кейтлин стискаше в ръка шишенце с морфин, надявайки се, че скоро Джеси ще ѝ позволи да го инжектира във вените му. Морфинът нямаше да подмени реалността, но щеше да притъпи болката. Кейтлин имаше и други задължения. Тя щеше да спре кръвотечението след биопсията и да наблюдава на монитора жизнените функции на Джеси. А после може би щеше да успее да го убеди да прекара в болницата поне двайсет и четири часа.

Но засега Кейтлин само стоеше и гледаше, без да може да направи нищо.

На Стивън очевидно не му беше приятно да извършва процедурата без упойка. Но правеше всичко сръчно и умело, без да говори.

А пациентът? Страдаше ли?

Несъмнено беше така, но Джеси Фолкнър беше актьор, достоен за „Оскар“. Всъщност, той приличаше на холивудска кинозвезда, на която правят масаж.

Джеси лежеше спокойно. Ръцете му, които сигурно бяха предизвикали страст у безброй жени, бяха отпуснати. Очите му бяха затворени и клепачите не потрепваха, сякаш спеше, без да сънува.

Но мускулите на челюстите му бяха стиснати.

Дали броеше, както правеше Кейтлин?

Бяха извършени дванайсет изтегляния. Оставаха още осемнайсет.

— Защо не вземеш и от другия хълбок? — спокойно попита Джеси Фолкнър.

— Какво каза, Джеси?

— Вземи достатъчно костен мозък, Стивън. Може да се наложи втора трансплантация.

Стивън изумено погледна Кейтлин, която също се втрещи.

— Идеята не е добра, Джеси. Може би по-нататък. Скоро ще почувстваш ефекта от взимането на костен мозък, особено като се има предвид количеството кръв, което ти взех снощи.

— Чувствам се добре, Стивън.

— Повярвай ми, Джеси, след известно време няма да е така. Загубата на кръв ще ти се отрази, да не говорим за рязкото спадане на хематокрита.

— На колко, Стивън? На трийсет-четирийсет? Това е далеч от осемнайсет.

— Да, но хематокритът на Патрик не е спаднал на осемнайсет за една нощ. Организмът му е имал време да се приспособи. Няма да продължа да ти взимам костен мозък, докато хематокритът ти стане осемнайсет. Пък и в резултат на снощното преливане на кръв, хематокритът на Патрик вече не е осемнайсет.

— Може да му е нужно още кръвопреливане.

Това беше истина и тримата го знаеха. Периодът от трансплантацията до приемането от организма продължаваше различно, обикновено няколко седмици. А междувременно, ако хематокритът на Патрик отново спаднеше застрашително, той щеше да се нуждае от още количества от кръвта на Джеси.

— Може би — съгласи се Стивън.

— В такъв случай ще ми се обадиш.

— Да — усмихна се Шеридан, после, когато отново се залови за работа, стана сериозен.

Никой не пророни дума до края на процедурата. Най-последно всичко свърши.

Стивън извади троакара от бедрената кост на Джеси и отиде в лабораторията. Кейтлин притисна стерилна марля до раната. Дватама останаха сами.

Тя го *докосваше*. Тесният кабинет сякаш се смали още повече и стана невероятно интимен.

— Готово — каза тя, махна марлята и се увери, че мястото на биопсията вече не кърви, после сложи лепенка. — Ще отида да изхвърля марлята. Добре ли се чувстваш?

— Да.

— Хубаво. Ей сега ще се върна.

Кейтлин излезе и взе няколко одеяла от автоклава. Джеси се нуждаеше от затопляне след загубата на кръв и шока.

Но тя знаеше, че няма да успее да го убеди да остане в болницата.

— Какво правиш? — учуди се Кейтлин, когато се върна в стаята.

Джеси бе станал от леглото.

— Обличам се — отговори той.

— Не може.

— Напротив — възрази Джеси, закопчавайки колана си. — Може и да не съм разбрал правилно, но като излезе от кабинета, помислих, че ме оставяш сам, за да се облека.

— Трябва да лежиш. Поне няколко часа, докато кръвта се съсире и...

— Какво?

Тя смяташе да спомене за болката. Но спорът по този въпрос с Джеси Фолкнър, беше напразно усилие.

— Стивън не ти ли каза?

— Да. Каза ми. Но трябва да хвана самолета.

— Самолет?

— Мисля да се върна в Мауи. Нали си спомняш за бъдещата госпожа Лъвица?

— Днес ли ще пристигне?

— Не. Но скоро.

— Наистина трябва да прекараш деня в леглото.
Зелените му очи блеснаха.

— Съблазнително предложение, докторе. Но се боя, че имам задължения на друго място. — „Орисан съм да бъда сам. Така трябва“, помисли си Джеси. — Е, Кейтлин, тръгвам.

— Пеша ли ще отидеш до хотела?

— Само ще прекося улицата.

— Може би трябва да дойда с теб.

Джеси се усмихна.

— За да бъдеш сигурна, че кръвта ми няма да изтече по пътя? Много благородно предложение, докторе. Но не е необходимо. Макар че имам един въпрос, преди да тръгна.

— Да?

— Познаваш ли доктор Франк Фаръл?

— Да, той ми е колега. Работим заедно. Защо?

— Чел съм някои от статиите му. Струва ми се, че имат висока научна стойност. Но аз, разбира се, не съм лекар.

— Франк е страхотен както като хирург, така и като учен изследовател. Можеш спокойно да използваш в книгите си онова, което е написал.

Кейтлин можеше да добави, че специалността на Фаръл е детска сърдечна хирургия. Но стаята сякаш отново се смали. Колкото и хладнокръвен и безучастен да изглеждаше Джеси, тя долови безпокойството, обаянието и топлотата му.

— Хубаво. Благодаря. Е, Кейтлин, тръгвам.

Той излезе. След няколко минути Кейтлин се втурна към остъкления пасаж, водещ към едно от крилата на болницата и се вторачи в двойните врати, през които Джеси щеше да напусне сградата.

Той се появи. Вървеше нормално, без да залита. Дори не накуцваше.

Приличаше на лъв. Дивите животни и особено царят на джунглата не показваха слабост. Сякаш предпазвайки се от невидим хищник, Джеси гордо прикриваше болката си.

„Почакай, Джеси. Не си отивай!“

Кейтлин едва не хукна след него. Но разумът надделя.

Тя бе чела романите му, но това не означаваше, че е като героините му. Каква ли щеше да бъде реакцията му, ако побегнеше след него? Зелените му очи сигурно щяха да блеснат от изумление.

Но очите му бяха блеснали многозначително и *интимно*, когато Кейтлин спомена, че Джеси трябва да прекара деня в леглото.

Това беше *шега*. Той ѝ се *присмиваше*. Тя вече бе започнала да разбира Джеси Фолкнър.

Той *искаше* да си тръгне.

Ако бе останала на борда на „Кралица Елизабет II“, Кейтлин щеше да слезе в Ню Йорк тази сутрин. В девет часа щеше да се качи на самолета и в тринайсет да се появи в болничната стая на Патрик.

И тя направи точно така.

— Кейтлин.

— Здравей.

— Връщаш се рано.

— Не. Точно навреме. Успях веднага да хвана самолет. Нямах намерение да пропусна това.

Тя посочи тъмночервената кръв, която се вливаше в бялата му ръка.

Патрик беше ужасно блед и приличаше на смъртник. Но се усмихваше.

— Е, Кейтлин, как мина пътуването?

— О, страхотно. Разбрах защо хората се пристрастяват към морските пътешествия. Но стига сме говорили за мен. Как си?

— Въпреки окаения ми външен вид, се чувствам отлично. Трансплантацията беше огромна изненада.

— Чудесно!

— Да. Изпълнен съм с надежда.

— И аз. И Стивън. — Кейтлин наклони глава на една страна и закачливо добави: — Брадата много ми харесва, Патрик.

— Ще се избърсна, щом свърши кръвопреливането. Тромбоцитите ми са достатъчно, за да се справят с кървене от порязване при бърснене.

Брадата му придаваше по-жизнен вид. Без нея, Патрик щеше да изглежда досущ като покойник.

Кейтлин се сети за найлоновия плик, който стискаше в ръка. Как
можа да забрави? Дланта ѝ пулсираше от вкопчените в плътта пръсти.

— Нося ти подарък — каза тя. — Малък спомен от „Кралица
Елизабет II“.

— Благодаря.

— Колко си учтив, Патрик!

Кейтлин извади овална тенекиена кутия с висококалорични,
сладки бисквити и му я подаде.

— Благодаря — повтори Патрик.

— Е, Патрик, ще ме съдиш ли?

— Да те съдя?

— Защото казах на Аманда.

— Не. Направи чудесно, че ѝ каза.

„Чудесно“, помисли си Кейтлин. Аманда обичаше да употребява
тази дума. Беше странно, че сега я чува от устата на Патрик.

— Аманда знае ли за трансплантацията?

— Не знам. Вероятно не. Ти си първият ми посетител. Но не
след дълго цялата болница ще научи.

— Тогава мога да ѝ кажа?

— Разбира се.

Патрик очевидно хранеше надежда.

20.

Болница „Мемориъл“, Уестуд

Събота, 27 април

— Доктор Тейлър. — В гласа на оператора на пейджърите прозвуча неподправена обич. — Добре дошли!

— Благодаря, Дарла.

— Официално още не сте се върнали, нали? В графика ни пише, че ще бъдете на работа в понеделник.

Дарла не покровителстваше всеки лекар. Но според нея Кейтлин Тейлър работеше твърде много. И в момента Кейтлин беше в кабинета си и преглеждаше пощата.

Имаше само едно съобщение.

Сценарият на „Крадец на сърца“ още не бе пристигнал. Това, разбира се, не беше трагедия. Официално Кейтлин още беше в отпуск. Ако искаше, тя можеше да обиколи книжарниците, да намери романите на Грейдън Слейк и да ги прочете част от тях до понеделник.

Книгите му бяха осемнайсет, без да се брои „Снежният лъв“, Кейтлин бе прочела четири от еротичните му трилъри и бе гледала филма по книгата за деца.

— Официално още не съм се върнала, Дарла. Но ако ти трябвавам...

— Ще те намеря.

— Добре. Между другото, опитвам се да открия доктор Прентис. Знаеш ли къде е?

— Да. Тя е с пациент в Севън Уест. Да ви свържа ли?

— Не. Благодаря. Ще мина оттам.

Севън Уест беше заключеното отделение на „Мемориъл“, където държаха пациенти, които бяха опасни за себе си и за другите, проявяваха склонност към самоубийство или убийство или бяха психопати и трябваше да бъдат наблюдавани.

От време на време психиатрите викаха Кейтлин за консултация, защото хората с психични заболявания често имаха проблеми със

сърцето като всички останали. Кейтлин винаги изпитваше страх, когато отиваше там.

Тя не се боеше от пациентите, а от тежкото им положение — затворени и заключени... също като човека в остъкленото бунгало, пред което се издигаше висока зелена ограда с остри шипове.

„Джеси Фолкнър замина. Все едно не е бил тук. Не и за теб.“

Вратата на Севън Уест беше метална и масивна и имаше прозорче, през което дежурният виждаше посетителите.

— Здравейте, доктор Тейлър. Очакваме ли ви?

— Не. Търся доктор Прентис.

— Тя е при един младеж. Казаха, че бил добър ученик и изключително примерен. Но в момента не е на себе си. Дъхът му мирише на алкохол, но явно е взел и синтетичен хероин. Можете ли да повярвате, че го наричат „ангелски прах“? Кой ангел би дал такава отрова на някого?

Кейтлин не знаеше отговора на този въпрос, но си представи един друг ангел — състрадателната ѝ приятелка, която се грижеше за изпадналия в психоза младеж.

Такива пациенти, особено мъжете, представляваха голяма заплаха за жените. Макар да бяха загубили връзка с реалността, те продължаваха да се придържат към възгледите си за живота. И ако схващанията им включваха омраза към жените, всяка жена в близост до тях, беше изложена на риск.

— Завързан е, нали?

— Разбира се. И краката, и ръцете му.

— Дадоха ли му някакви лекарства?

Дежурният поклати глава.

— Направиха му мускулна инжекция. Доктор Прентис е много предпазлива с лекарствата. Така и трябва да бъде, защото не знае какво още е взело момчето. Сигурно ще постои при него. Но ако случаят е спешен, ще я повикам.

— Не. Съвсем не. Всъщност, нося ѝ добра новина. Може ли да ѝ оставя бележка?

— Разбира се.

Кейтлин написа:

Аманда, в случай че не знаеш, намери се донор за Патрик. И в момента му трансплантират костен мозък. Ще бъда вкъщи. Затова, когато се освободиш и ако си в настроение да разговаряш, моля те, отбий се.

Тя се надяваше, че Аманда няма да поиска да узнае подробности за донора. С течение на годините Кейтлин бе премълчала някои истини, които бяха твърде болезнени, но от самото начало на приятелството им никога не бе имало лъжи...

— Аз съм Аманда Прентис и съм председател на „Бъдещи последователи на Ескулап“. Както знаете, време е за кандидатстване в медицинските факултети и след като документите ни бъдат обработени, ще започнат събеседванията. Тези разговори са съществено, дори съдбовни за приемането ни в университета, и следователно, си заслужава да се упражнят. Някои от нас разговаряха със студенти, които са ги издържали успешно. Те казаха какви въпроси задават и предложиха полезни съвети. Нито въпросите, нито съветите са изненадващи, но по-добре е да сме подготвени. Затова съм тук. Искам да поканя всеки, който се интересува, да присъства на упражнението. *Всеки*, дори да не членува в „Бъдещи последователи на Ескулап“. Дори да предпочита да *умре*, отколкото да членува там.

Последните думи предизвикаха нервен смях в залата за лекции.

Всички бяха единомислени, че няма универсална формула, за да те приемат да следваш медицина. Но теориите бяха много. Някои консултанти бяха на мнение, че доброволната работа в болница е задължителна. Според други най-важна беше научно-изследователската работа.

Трети смятаха, че приемните комисии търсят ренесансови личности, всестранно развити хора, които олицетворяват изкуството медицина и затова наред с физиката, математиката и биохимията, трябва да се изучават и философия, литература и история.

Повечето съветваха да не признаваш, че гледаш телевизия, а че в свободното си време пишеш стихове.

Имаше толкова теории, колкото и кандидат-студенти. Някои харесаха диалога. Други ставаха още по-нервни.

Кейтлин не беше член на „Бъдещи последователи на Ескулап“, но имаше отлични оценки по всички предмети. Тя бе подала документите си за кандидатстване във факултета по медицина в университета в Лос Анджелис, но въпреки това се притесняваше, че може да не я приемат.

Кейтлин познаваше момичето, което ги канеше да присъстват на упражненията за подготовка за събеседването. Тя беше забелязала Аманда Прентис и ѝ се възхищаваше. Аманда излъчваше увереност и съпричастност.

— Упражненията ще започнат в понеделник и ще бъдат шест. Моля ви, запишете се сега, за да можем да запазим достатъчно зали. Но не се записвайте за всяка вечер — лъчезарно се усмихна Аманда. — Ако прецените, че не се справяте добре и са ви необходими още упражнения, лесно можете да дойдете още веднъж. Но *никой* не се нуждае и от шестте упражнения.

Кейтлин се записа за събота. Но в уречения час в залата се явиха само тя и момичето, което излъчваше топлота и надежда.

— Предполагам, че ще сме само ние — каза Аманда.

— Ами, ако искаш, да отложим заниманието.

— Не. Ще се упражняваме. Но ако нямаш нищо против, ще пропусна встъпителната си реч, която е предназначена за отпускане на нервите, защото изглеждаш спокойна.

Кейтлин наистина не беше нервна. Тя беше убедена, че стане лекар. Хирург.

— Готова ли си да започнем? — попита Аманда.

— Разбира се.

— Чудесно. Ще започна с лесния въпрос. — Аманда стана сериозна и възприе ролята на член на приемната комисия. — Моля ви, кажете ми, госпожице Тейлър, защо искате да станете лекар?

В съзнанието на Кейтлин се появи любим образ. Красивите очи на Маги блестяха от обич към нея.

— Какво има, Кейтлин? Ще ми кажеш ли?

Кейтлин се намръщи, като чу гласа, който беше толкова различен от този на майка ѝ, но въпреки това — нежен и загрижен.

Тя поклати глава. Аманда сигурно щеше да я остави на мира и да си тръгне. Очевидното безпокойство на Кейтлин щеше да я прогони.

Но Аманда не помръдна. Тя чакаше, изпълнена с решителност, докато накрая Кейтлин призна:

— За да спася майка си.

— Но това е чудесна причина, Кейтлин.

— Не.

— Защо?

— Защото тя е... мъртва.

И в онази вечер започна приятелството им. И двете бяха на една и съща възраст и искаха да станат лекари. Но имаше още една, важна и силна връзка. И Кейтлин, и Аманда нямаха майки.

Те научиха заедно истината, известна на всяка дъщеря, изгубила майка си — раната никога нямаше да заздравее. Дори да минеха десетилетия, болката оставаше.

21.

Корт Апартаментс, Уестуд Събота, 27 април

Въпреки че четенето на романите на Грейдън Слейк беше неуместно и глупаво занимание, нямаше по-подходяща нощ Кейтлин да прочете книгата, озаглавена „Влез, не стой на дъжда“. Навън бушуваше буря, дошла откъм Тихия океан. Може би същите черни облаци, които бяха излели сълзите си над остров Вали, плачеха и тук... както в онази нощ в рая, когато Джеси Фолкнър бе поканил Кейтлин да влезе и да не стои на дъжда.

„Престани да мислиш за него.“

Но заповедта беше безполезна, особено след като Джеси бе избрал за заглавие на романа си една от любимите ѝ песни. Дали и на него беше любима? Вероятно. Той се бе възползвал от всяка възможност да взаимодейства любовна лирика, дори докато тласкаше дъщерята на главната героиня към все по-големи опасности. Кейтлин изпита желание да помогне на момиченцето на име Риса. Но съдбата на детето беше в ръцете на Грейдън Слейк.

Джеси щеше да я защити.

На вратата се позвъни.

Кейтлин стана да посрещне посетителя. Беше единайсет — осем часа, след като бе оставила бележката на Аманда.

Но нощният гост не се оказа Аманда.

На прага стоеше Джеси Фолкнър.

Без да пророни дума, тя му направи знак да влезе.

— Благодаря — каза той.

— Моля. Ще ти дам хавлия да си избършеш косата.

— Няма ми нищо, Кейтлин.

Тя се разтревожи. Дали се опитваше да пресъздаде онази нощ в рая, когато Джеси ѝ бе дал хавлия да се подсуши и я бе поканил да прекара нощта в дома му? Какво би станало, ако Кейтлин му върнеше услугата? Тя имаше само една спалня и едно легло.

— Не си заминал за Мауи?

— Реших да остана за малко.

В Лос Анджелис беше опасно. Но Джеси никога не бягаше от опасността, стига рискът да беше единствено за него. А когато присъствието му застрашаваше безопасността или щастието на онези, които обичаше? Тогава Джеси си тръгваше. Така както щеше да направи и сега. Щеше да отиде в Мауи и отново да превърне сърцето и душата си в камък.

Той познаваше опасностите и причината за тях — най-съблазнителната от всички повелителки — надеждата. Надеждата го бе изкушила да се върне в Монтклеър онзи последен и катастрофален път. И сега прелъстителката отново го изкушаваше. Загубата на кръв замъгляваше съзнанието му, променяше спомените и смекчаваше истината.

Патрик бе приел кръвта и костния му мозък, така сякаш приемаше самия *Джеси*. И през целия ден надеждата бе подтиквавала Джеси да отиде при брат си. Джеси бе устоял на това изкушение и на една друга опасна съблазън. Надеждата го примамваше да мине с колата оттам, да погледне и да се увери, че тя е достатъчно силна, за да издържи на предстоящото изпитание.

Но надеждата бе удържала победа по отношение на безстрашния сърдечен хирург. Кейтлин бе отишла в Мауи в бурята, без да обръща внимание на опасността и отдадена единствено на мисията си. А тази сутрин мисията ѝ беше *Джеси*. Кейтлин бе затоплила одеяла за него. Страните ѝ поруменяха и очите ѝ блеснаха при мисълта да прекара деня в леглото... с Джеси.

Беше го обзелo непознато дотогава желание.

И сега, докато я гледаше, той отново го изпита.

— Как се чувстваш? — попита Кейтлин.

Желанието му се засили, но Джеси Фолкнър се усмихна и отговори:

— Да кажем само, че смътно усещам загубата на кръв и костен мозък.

— Почива ли си през деня?

— Да. Точно както ме посъветва. Почивах толкова много, че сега сън не ме хваща.

— И затова ли се разхождаш нощем в дъжда? Трябва да си в леглото.

— Непрекъснато повтаряш това, докторе. Предлагаш го. Може би затова съм не ме хваща.

„Заради мен ли, Джеси? Искаш да бъдеш с мен?“

Стори му се, че видя тези изкушаващи и опасни въпроси в блесналите ѝ сини очи.

— Имам нещо за теб, Кейтлин. Бях уредил да ти го изпратят в кабинета в понеделник. Но тъй като беше готово и в края на краищата не заминах, реших да ти го донеса.

Пликчето беше украсено с дъги и имаше надпис „Бижутерия Кастил“. От същия магазин на борда на кораба Майкъл бе купил огърлицата от прекрасни перли, а Маги я бе продала в „Кастил“ в Бевърли Хилс, за да може с парите да даде възможност на пърхащото си сърце да оцелее, докато ражда момиченцето си.

Сърцето на Кейтлин се разтуптя, когато извади огърлицата — любимите ѝ изкуствени перли. Джеси Фолкнър бе събрал разпилените стъклени мъниста и бе убедил бижутерите в „Кастил“ да ги нанижат.

— Не са истински — тихо каза тя. — Убедена съм, че са ти казали. Но ти сигурно си разбрал.

— Разбрах, че са много важни за теб, Кейтлин.

— Да. Така е. — Тя наведе глава, защото прочете много неща в блесналите му зелени очи. — Бяха на майка ми. Благодаря.

Черните коси закриваха лицето ѝ. Джеси протегна ръка и бавно, нежно ги отметна, принуждавайки я да го погледне.

— Моля.

Той искаше да я целуне и да я притисне към себе си, но дръпна ръката си. Стори му се, че Кейтлин прие това с разочарование и колебание, сякаш не знаеше колко много я желае Джеси. Но очите, гласът и думите му бяха гальовни.

— Много бих желал да бъда с теб, Кейтлин. В леглото. Още тази нощ, ако искаш.

— Но... ти имаш рана.

— Не измисляй извинения вместо мен. Не се оправдавай. Просто кажи не! Или, още по-лесно, не казвай да. Поканата остава в сила. Вечеря на свещи, последвана от каквото желаеш. Изборът е твой.

„Ти трябва да решиш, Кейтлин. Аз не мога да избира риска от твое име.“

„Ние не се познаваме, Джеси!“ Но той ѝ бе забранил да се оправдава. Пък и това беше лъжа. А както Джеси Фолкнър правилно бе подчертал, Кейтлин не можеше да лъже.

Тя и Джеси се познаваха. Кейтлин знаеше, че той е безстрашен, грижовен и загадъчен.

А какво знаеше Джеси за нея? Може би, че тя държи на брат му и за страстта ѝ да спасява болни сърца. Но той сигурно си представяше и нещо друго — че Кейтлин е прелъстителка като героините му.

— Помисли, Кейтлин. Искам да бъдеш сигурна.

— Да. Добре.

Джеси се усмихна — милувка на нежна интимност и необикновено обещание.

— Е, лека нощ.

— Лека нощ.

Той излезе. Кейтлин му позволи да го стори. Когато бяха в рая, Джеси не ѝ бе разрешил да се върне в дъжда и бурята. Но тук, в Лос Анджелис, Кейтлин го бе оставила да си тръгне. Налагаше се, защото Джеси имаше право. Тя трябваше да бъде сигурна и внимателно да прецени последиците от изкушението — неизмеримата заплаха за сърцето ѝ.

22.

Севън Уест

Болница „Мемориъл“ Уестуд

Събота, 27 април, полунощ

Болеше я всеки мускул, сякаш не пациентът, а тя се бе мъчила да се освободи от ремъците.

И душата я болеше. Аманда не искаше да завързва момчето, макар че това беше за негово добро — да не се нарани, докато наркотиците вилнееха в организма му.

Някога и Аманда беше затворник и онези мигове на ужас бяха променили живота ѝ необратимо, придавайки му друга посока и цел.

Именно заради този ужас тя бе станала психиатър.

И сега седя часове до пациента си, изпитвайки болка заради страданията му и понасяйки гнева му. Въпреки предизвиканата от наркотиците психоза, той съзнаваше, че е завързан и се съпротивляваше. Страхът от затворничество беше толкова първичен, че се проявяваше дори в безумието. Както и огледалното му отражение — импулсът да бъдеш свободен.

Младежът най-после заспа дълбоко — последица от седативите, които Аманда му бе дала и от факта, че въздействието на наркотиците бе преминало. На сутринта момчето щеше да бъде зашеметено и изтощено, но освободено от ремъците и от ужаса.

Но Аманда щеше да остане пленница на предишните си страхове и както винаги, вкопчена в битка, която никога не печелеше, а постигаше само временно примирие.

— Доктор Прентис, почакайте. — Нощният дежурен я спря, докато тя излизаше от отделението.

— Да?

— Доктор Тейлър ви остави бележка. Тя си тръгна преди няколко часа, когато започна смяната ми.

— О, благодаря.

Кейтлин се бе върнала. Патрик вече нямаше да бъде сам. Кейтлин щеше да му говори и да му помага.

Аманда непрекъснато мислеше за него. Тя трябваше да полага неимоверни усилия да се сдържа, защото какво би станало, ако признаеше пред Патрик и невероятната истина, и неописуемата лъжа?

„Никога не съм изпитвала такива чувства, Патрик. И не мога да повярвам.“ Това беше невероятната истина, А неописуемата лъжа?
„Ти ще живееш, Патрик. И после ти и аз...“

Патрик щеше да живее! Трябваше. Но нямаше да има *после*. Нито *„ти и аз“*. Това беше лъжата.

Патрик щеше да живее! Докато четеше бележката на Кейтлин, Аманда разбра тази радостна истина.

Тя стисна листчето и скованите ѝ крайници се раздвижиха.

Патрик забави крачка и спря, преди тя да разбере, че е там. Аманда стоеше в коридора пред стаята му. Но явно нямаше намерение да потропа на вратата. Нито щеше да влезе при него посред нощ.

Но какво правеше Аманда там?

Пръстите ѝ докосваха името му, гравирано на металната плочка на вратата.

Тя докосваше неодушевени предмети и невинни същества. А хора? Мъже? *Патрик*? Аманда едва не го бе докоснала, когато ноктите на котенцето ѝ одраха дланта му.

Може би наистина щеше да докосне Патрик, ако го видеше, че умира пред очите ѝ.

„Вече не умирам, Аманда, и този ден е необикновен.“ Патрик сякаш усещаше как костният му мозък приема клетките на донора. Разбира се, това беше илюзия, фантазия за добро здравословно състояние, породена от трансплантацията предишната нощ.

Но преди два часа Патрик се бе почувствал толкова добре, че се облече и тръгна да обикаля тъмните коридори.

Отначало скитането му не беше безцелно. Патрик търсеше донора. Онзи щедър човек беше някъде там и спеше в болничното си легло, възстановявайки се след дарението, което бе направил. Или може би беше буден и изпитваше силни болки.

При всички случаи Патрик щеше да разбере, когато се приближеше до стаята му. Клетките във вените му щяха да усетят

близостта на събратята си.

Но Патрик не почувства нищо, освен, разбира се, благодарност, и бавно продължи да се разхожда. Той видя в нова светлина медицинския център и се закле да цени прекрасните мигове в живота, така както се бе научил да се наслаждава на носталгичните моменти на приближаващата се смърт.

Патрик можеше да броди по коридорите цяла нощ и да се възхищава на танца на дъждовните капки по стъклата на прозорците.

Но внезапно обзелото го безпокойство го накара да се върне в стаята си.

И сега разбра защо.

Аманда бе дошла да докосне табелката с името му и после да се прибере в дома си, при пухкавото котенце, което я чакаше.

„Не си отивай, Аманда.“

— Здравей.

— О, Патрик!

„Не си отивай, Аманда!“

— Здравей, Аманда.

— Кейтлин ми остави бележка.

— Споменала ли е, че приличам на скелет?

— Не. Аз... Ти...

— Наистина приличам на скелет. Но поне вече нямам брада. И скоро ще напълнея.

— Добре ли мина трансплантацията?

— Много добре. Не положих никакви усилия. Изключително щедра постъпка от страна на донора.

— Убедена съм, че е бил щастлив да го направи.

„А ти щастлива ли си, Аманда?“

— Можеш ли да останеш за малко?

— Ами... — Тя наведе глава.

— Ела с мен, Аманда. Знам идеално място, откъдето да наблюдавам дъжда. Ще ти го покажа, а ти ще ми разкажеш как е минал денят ти.

Идеалното място беше така наречената Приемна, която се намираще на осмия етаж на Института по сърдечни заболявания и бе оазис на спокойствието и изискаността — свят, изолиран от суматохата

и трагедиите в болницата. Там членовете на персонала почиваха, бърбраха и пиеха кафе.

Патрик и Аманда се приближиха до остъклената стена.

— Колко е красиво — прошепна тя, когато видя светлините на лъсналия от дъжд Лос Анджелис.

— Да. Кейтлин трябва да ти е оставила бележката преди няколко часа.

— Така е. Току-що ми я дадох. Бях с пациент в Севън Уест.

— Сигурно вече е по-добре.

— Да.

— Не си много уверена, Аманда.

„Не, съвсем не съм уверена — помисли си тя. — Трябва да направя нещо, така че Патрик да разбере колко е невъзможна връзката между нас.“

— За пациента съм сигурна, че е добре. Но има една друга пациентка, лекарка, за която се безпокоя. На външен вид е съвсем... нормална. Но всъщност едва се крепи. Стига да е в това състояние, всичко ще е наред. Тя е преодоляла много неща, и би трябвало да е доволна.

— Но не е?

— Доволна е. Но понякога се пита дали да предприеме следващата стъпка. И не може.

— Сега говориш уверено, Аманда.

— Да. Питам се дали да ти разкажа за нея.

— Разбира се.

„Разкажи ми за лекарката, която е постигнала толкова много и въпреки това още се страхува. Разкажи ми за себе си, Аманда.“

Патрик разбра, че пациентката е Аманда. Тя искаше той да знае това. Но трябваше да се преструва и да се дистанцира, все едно двама лекари безпристрастно обсъждат пациент.

Но дали наистина Патрик можеше да бъде безпристрастен?

— Разкажи ми всичко за нея, Аманда.

Тя кимна и се обърна към тъмното помещение.

Патрик искаше да вижда лицето ѝ, докато разговаряха. Но ако Аманда се нуждаеше от мрак, за да сподели най-съкровениите си тайни, той нямаше нищо против. Но тя се приближи до газовата камина,

сякаш искаше светлината да озари истините, които се готвеше да разкрие, и я включи.

Пред камината имаше удобен диван. Но Аманда предпочете да седне на един от столовете и се вторачи в изкуствените пламъци.

Патрик се настани на стола до нея. Двама лекари, които обсъждат случай.

— Тя се казва Шери. Сега има друго име, но винаги ще си остане Шери. Родена е в Лас Вегас. Бренди, майка ѝ, беше танцьорка в казино. „Бренди и Шери — обичаше да казва майка ѝ, — *двете най-опияняващи момичета в града.*“ Никоя от двете не знаеше кой е бащата на Шери. Забременяването несъмнено беше грешка, въпреки че Бренди никога не призна това пред Шери. Бренди прие дъщеря си като част от живота си, която никога не поставяше под съмнение. Но Бренди не беше готова да бъде майка, макар да беше на двацет и четири години, когато Шери се роди.

— Двацет и четири — повтори Патрик. — Шери вероятно е била на същата възраст по време на специализацията си. — *„През онази година, през която Шери, или Аманда, е изваждала на белия свят бебета и е спасявала живота им.“*

— Да — прошепна Аманда. — Двете са били много различни, нали? Шери беше по-умна и способна от Бренди. Но това не е най-важното. И Бренди беше умна, схватлива и с богат житейски опит. Но някак откъсната от реалността. Тя гледаше на Шери като на детска играчка, кукла, с която може да си играе, когато е в подходящо настроение. Оставяше Шери сама от най-крехка възраст. В какви неприятности би се забъркала една кукла? И какви грижи би искала?

— Любов, Аманда.

Тя долови нежността в гласа му и за миг теменуженосините ѝ очи блеснаха, сякаш в сърцето ѝ изведнъж се разпали отдавна забравен въглен. Но пламъкът беше слаб.

— Мисля, че Бренди обичаше Шери, макар и по свой начин. Но не разбираше страховете ѝ.

— Страхове?

— Страхове и тревоги. Първият, който си спомняше, беше страхът от височини. Апартаментът им беше на осмия етаж. Шери лесно можеше да стигне прозорците, които често бяха оставени отворени. Знаеш ли от какво се страхуват най-много страдащите от

акрофобия? От това, че може да решат да скочат. Импулсът е любопитство, а не желание да умреш. Питат се дали могат да полетят. Наистина ли са простосмъртни. Подтикът е силен, завладяващ и страшен, особено за тригодишно дете.

— Тригодишно? И помни всичко това?

— Съвсем ясно. Същата година те се преместиха в друг апартамент, този път на десетия етаж, и с балкон. Шери така и не каза на Бренди за страха си, че може да скочи. На онази възраст тя не можеше да изрази с думи подобно безпокойство. Но каза на майка си, че се страхува да не падне.

— И как реагира Бренди?

— Изрази *съчувствие*, но не и съпричастност. Бренди не се страхуваше от височини. Но прие сериозно опасенията на дъщеря си. Сложи ключалки и се уверяваше, че всички прозорци са залостени, когато оставяше Шери сама. Акрофобията беше потисната, но на нейно място се появи страхът от затворничеството. Шери знаеше, че е заключена и не може да избяга. Страхът ѝ се засилваше особено много през нощта.

— Бренди е оставяла Шери сама през нощта?

— Танцърките в Лас Вегас не могат да избират работното си време. Поне тогава беше така. Нито печелеха много пари. Веднъж, на зазоряване, Бренди се върна и видя, че Шери спи на запалени лампи. Бренди не можеше да си позволи тези разходи. Но тя не се ядоса. Бренди никога не се ядосваше. Тя обясни какво е финансовото им положение и забрани на Шери да светва лампите. И после Шери прекара много часове сама в мрака, населен с всякакви чудовища.

— Бренди е била чудовището.

— Не, Патрик. Тя просто не съзнаваше колко уязвима е Шери.

— Това не е ли издевателство над дете?

— Не.

— Не?

— Бренди беше небрежна и нехайна, но не и жестока. И макар да не разбираше страховете на Шери, тя я изслушваше и се опитваше да ѝ помогне да ги преодолее.

Патрик не беше съгласен с благосклонната оценка на Аманда за майка ѝ. Но той не се интересуваше от Бренди, а само от Шери. От Аманда.

— Какво правеше Шери сама в мрака? За какво мислеше?

— Не мислеше, а броеше. Представяше си числа. Образите бяха ярки, красиви и успокояващи. Всяко число имаше неповторим цвят и форма. „Едно“ беше рубиненочервено и богато украсено. „Две“ беше смарагдовозелено и блещукаше. „Три“ беше ту сребристо, ту златисто. И така нататък. Ефектът от комбинациите беше зашеметяващ. Шери броеше, а числата ставаха все по-ярки и блестящи. Докато растеше, тя осъзна, че някои от цветовете не си подхождат. Но не промени нищо.

„Разбира се — помисли Патрик. — Числата са били приятелите ѝ, всяко със своя индивидуалност, въображаеми образи, които са ѝ помагали да се бори с фантомите на мрака.“

— Постепенно Шери отиде по-надалеч от елементарното броене. Тя започна да си задава математически задачи — безполезен и... впоследствие фатален талант.

„Безполезен? Едва ли.“ Именно онзи рядък математически талант, инстинктът за оцеляване на уплашеното момиченце, бе накарал Аманда да изчислява цените на чая в „Ариел“ посред нощ.

— Фатален? — повтори Патрик, предчувствайки, че Аманда ще му разкаже още по-тъжни и ужасни неща.

— Бренди имаше приятели. Те идваха и си отиваха. Непрекъснато се сменяха. Някои се държаха добре и се интересуваха от Бренди много повече, отколкото тя от тях. Бренди имаше реална представа за мъжете. Докато не се появи Ройс. Тя беше влюбена в него и не виждаше недостатъците му. Ройс беше лош, дори когато беше трезвен. Наричаше се комарджия „професионалист“, макар че „неспасяем“ беше по-подходящата дума. Като всички пристрастени към хазарта, той фантазираше, че може да измисли система, с която да спечели милиони. Когато не беше в казиното, Ройс седеше в апартамента на Бренди и играеше сам. Ако Шери беше там, той я караше да раздава картите. Ройс бе решил да забогатее с играта „Двайсет и едно“. Един ден Шери имаше осем в картите си, а той — дванайсет. Здравият разум съветва играча да изтегли още една карта. Ройс ѝ направи знак да го стори, но тя отказа. Той обаче изтегли карта, надхвърли двайсет и едно и загуби. Оказа се, че ако бе изтеглила карта, и Шери щеше да има повече от двайсет и едно. Ройс настоя да знае как е *разбрала* това и дали *лъже*.

— Не е излъгала — тихо каза Патрик. — Тя е брояла. И може би е пресмятала риска.

— Да. Правеше го несъзнателно, автоматично и инстинктивно. И Ройс реши, че Шери е ключът към успеха. Тя беше тринайсетгодишна и физически преждевременно развита. Вече притежаваше фигурата на танцьорка и ръста на Бренди. Всъщност от известно време Ройс подмяташе похотливи забележки за женствеността ѝ. Думите му плашеха до смърт Шери и ако ги бе казал друг мъж, Бренди щеше да го изхвърли. Но Бренди беше влюбена толкова много, че дори се съгласи с плана на Ройс да облекат Шери в най-сексапилната рокля на майка ѝ, да я гримират и да я заведат в казиното, за да спечели богатство. Замисълът беше идеален, но Шери категорично отказа. Напомни им, че това е незаконно. И нечестно. Хазартът в Невада беше разрешен за млади хора, навършили двайсет и една години. Ако я хванеха, Бренди можеше да изгуби работата си. Шери държеше на своето, затова Ройс настоя тя да го научи на метода си.

— Но Шери не можеше да го направи.

— Не. Тя не правеше номера, а само запомняше всяка играна карта. Това не беше нито талант, нито дарба, а само последица от страховете ѝ. Ройс се ядоса страхотно. Той взе всичките пари, които намери в апартамента и отиде в казиното. Когато се върна, беше загубил всичко и бе обезумял от гняв. Шери се събуди от кавгата, която последва и се втурна разтревожена в спалнята на майка си. Бренди ѝ каза, че всичко е наред. Шери трябваше да се върне в леглото си и да заспи. Шери се подчини, но сънят не дойде. Тя лежеше будна в мрака, слушаше разгневените им гласове и се молеше на Бога да престанат да се карат. Молитвите ѝ бяха чути. Или поне така си помисли, когато най-после настъпи тишина.

Аманда млъкна. Чуваше се само съскането на газта в камината, барабаненето на дъжда по стъклата и ударите на сърцето ѝ.

— Но не бе настанал покой, нали? Не и за Шери.

— Не. — Слабото тяло на Аманда се скова и напрегна, сякаш за да събере сили за онова, което щеше да каже. Когато отново заговори, гласът ѝ беше монотонен, безизразен и глух. — Ройс отиде при нея и за пръв път от толкова много години на мрак Шери видя стаята си осветена. Ройс искаше да го види. Шери разбра, че той е обезумял. Ройс се разкрещя, че за всичко е виновна тя. Ако не била толкова

твърдоглава, щели да бъдат богати и щастливи. И заради нея ударил майка ѝ. Шери била виновна за раните ѝ. И ако майка ѝ умреше, пак Шери щеше да бъде виновна. Ройс щял да бъде *принуден* да убие Бренди, ако Шери не направи каквото иска. И при това трябвало да остане *доволен*. Шери отказала да го научи на номерата си, но той щял да я научи на неговите — на всеки възможен начин да достави удоволствие на един мъж. Урокът продължи цяла вечност. През всичкото време Шери броеше, за да не мисли какво я карат да прави. Но не престана да се тревожи за майка си. Бренди сигурно беше сериозно пострадала, защото иначе щеше да влезе и да се намеси. Накрая остана само една сексуална поза — обикновената. Шери не беше в състояние да се съпротивлява и да предотврати изнасилването. Ройс я предупреди да не вика. Но неизвестно защо, той реши да я завърже за леглото. И когато свърши да я изнасилва, я остави така — завързана за ръцете и краката.

„*Стига* — замоли се наум Патрик. — *Не издържам повече.*“ Той изпита ожесточен гняв и желание да убие Ройс.

— Ройс се облече, запали цигара и с усмивка, която Шери никога няма да забрави, заяви, че ще се върне. С Бренди.

— Но не се е върнал — предположи Патрик, изумен от спокойния ѝ тон. „*Къде е Ройс, Аманда? Кажу ми. Моля те.*“ — А Бренди вече е била мъртва.

— Да — прошепна Аманда. — Бренди беше мъртва. Но Ройс се върна с нея, както бе обещал.

О, не!

— Красивото лице на Бренди беше пепелявобяло от смъртта и насинено от жестоките удари на Ройс. Очите и бяха отворени и Шери се уплаши така, както никога през живота си. Ройс сложи Бренди на леглото, а студените ѝ ръце — на голите гърди на Шери, като говореше за други пози и се оплакваше, че Бренди е умряла, преди да е успял да се позабавлява и с майката, и с дъщерята. Последните му думи бяха: „*Не вярвай на мъжете, особено когато искат тялото ти.*“

„*На мен можеш да вярваш, Аманда.*“

Не. Патрик се бе държал лошо с нея. Как би могла да му вярва?

— Ройс угаси лампите и излезе. Шери виждаше очите на Бренди в мрака. Тя зашепна думи на обич. Гласът ѝ ставаше все по-дрезгав и задавен от скръбта... и от пушека.

— Ройс е запалил апартамента?

Онзи човек беше истински психопат. Той не осъзнаваше ужаса. Гневът на Патрик нарастваше с всяка изминала минута.

— Да. Шери разбра какво е направил и изпита *облекчение*. И за пръв път, откакто се помнеше, не се страхуваше. Би трябвало да почувства болка, защото беше силно обгорена. Но тя си спомняше само яркия ореол около лицето на Бренди... и усещането си за покой. И после изведнъж изпита желание да се освободи от ремъците. И до ден днешен Шери няма представа какво предизвика онзи импулс. Може би искаше да прегърне Бренди, за да умрат заедно, притиснати една до друга. Или да я изнесе на балкона, да скочи и да полети...

— Или Шери е искала да живее.

Патрик не беше сигурен дали Аманда го чу. Тя се бе пренесла в миналото — в горящата стая, при мъртвата си майка и още се опитваше да разбере какво я бе накарало да се освободи.

Но Аманда го бе чула и отговори, като леко поклати глава.

— Шери беше здраво завързана, особено за китките. В усилието си да се освободи, тя нарани плътта си. Белезите още стоят и лесно могат да бъдат сбъркани с прерязване на вени при опит за самоубийство.

Патрик осъзна, че белезите не се виждат, защото Аманда винаги носи дрехи с дълъг ръкав.

— Има ли други белези?

— Няколко. Присадиха ѝ кожа. И спасиха Шери, преди пушекът да нанесе необратими увреждания на белите ѝ дробове.

— Шери е била спасена? Струва ми се, че сама се е освободила.

Аманда се намръщи и се замисли за миг. После изправи рамене и повтори:

— Шери беше спасена. Един съсед видя пушека. Шери се бе освободила от ремъците, когато пристигнаха пожарникарите, но още беше в леглото и се притискаше към Бренди.

— А Ройс?

„Къде е той, Аманда? Кажу ми.“

— Ройс почина същата нощ, при катастрофа, докато полицаите го преследвали. За щастие, никой друг не пострада.

„Освен ти, красива моя Аманда.“

— Шери прекара следващите три месеца в болница. Никой не знаеше какво ѝ е направил Ройс. Но всички разбраха, че той е убил Бренди и е оставил Шери да загине в пламъците. Освен медицинските грижи, Шери редовно се срещаше с психиатър. Тя се чувстваше в безопасност в болницата. За пръв път през живота си.

„Чувствай се в безопасност в обятията ми, Аманда, до края на живота си... и на моя. Аз ще живея, за да те закрилям.“

Патрик искаше да произнесе тези думи. Но още беше рано. Не трябваше да бърза. Бъдещето му още не беше сигурно.

— Безопасността, която Шери е чувствала в болницата, вероятно е повлияла на решението ѝ да стане лекар.

— Да.

— Психиатър?

— Впоследствие... да. — Аманда се поколеба, сякаш се двоумеше дали да продължи с разказа си. Накрая започна оттам, откъдето бе спряла, защото беше съвестен лекар, който изброява всички аспекти на анамнезата на пациентката си. — Шери нямаше роднини и грижата за нея пое държавата. След изписването ѝ от болницата, тя беше дадена на приемно семейство. Мъжът видя в нея онова, което бе видял Ройс — преждевременна сексуална зрялост. И нещо повече. Шери вече беше жертва и издевателството над нея беше още по-лесно. Известно време Шери му позволи да я изнасилва. Това, разбира се, е класически случай. Сексуално насилването момиче мисли, че е обичана само заради тялото ѝ. Самоуважението ѝ е разбито и тя започва безразборни сексуални контакти, гарантирайки самоунищожението си в отчаяно търсене на любов. Но за Шери докосването беше толкова ужасяващо, че накрая тя се разбунтува срещу насилието. Всъщност, страхът ѝ даде сили, Шери изнуди приемния си баща — двеста долара, за да купи мълчанието ѝ. Каза му, че инак ще го предаде на полицията. Не знам дали онзи мъж се почувства заплашен или само се възбуди още по-силно от идеята да ѝ плаща за секса. Вероятно е било второто, защото когато ѝ даде парите, я нарече „малката ми курва“. Шери използва доларите точно за онова, което Ройс искаше от нея да направи. Тя се гримира, облече се предизвикателно и отиде в казиното. Ако само се бе съгласила с плана на Ройс... За няколко часа Шери спечели достатъчно пари, за да напусне Лас Вегас и дълго време да живее самостоятелно. Преди да

замине, Шери предаде приемния си баща на полицията. Тя даде на ченгето двеста долара, каза му да ги върне на насилника, когато го арестуват, и се съгласи да свидетелства на процеса. Шери се премести в Лос Анджелис и намери апартамент на партера в жилищна сграда до университета. Хазяинът мислеше, че е гимназистка и впоследствие това стана истина. Всъщност, Шери живя там, докато завърши медицина. В онова лято, преди да се запише в колежа, тя промени външността и името си. Напълня доста. Също както безразборните сексуални контакти, и смущенията в храненето са класическа последица от сексуално насилие. Не обичам думата *нарушение*. Струва ми се неподходяща за определен тип поведение. Яденето или гладуването всъщност са отчаян опит да наложиш ред в хаоса... да контролираш по някакъв начин огромния емоционален безпорядък. Но тогава Шери нямаше представа защо напълня. Знаеше само, че нещо я принуждава да яде. Предполагам, че това е първичен инстинкт, стратегия за оцеляване, която съществува на подсъзнателно ниво. И така, Шери се обви в дебела защитна обвивка.

— Спасявала се е — поправи я Патрик. *„Първо от пламъците, после от осинозителя... и накрая от всички мъже. Но аз ще те прегръщам нежно, Аманда.“*

— Какво? А, да. Предполагам. За Шери беше необходимо да напълнее, за да отклонява вниманието към нея. Тя бе наследила ръста, формите и осанката на Бренди и макар да бе добавила петнайсет-двайсет килограма към теглото си, пак привличаше сладострастни погледи. В продължение на тринайсет години Шери тежеше петдесет килограма повече, отколкото е сега. И се извисяваше над всичките си съученици. Може би ѝ се подиграваха, но тя се чувстваше в безопасност в защитната си обвивка и беше толкова безстрашна и самоуверена, че всъщност ѝ се възхищаваха. И момчетата, и момичетата се тълпяха при нея за съвети. Решиха, че е умна. Предполагам, че жизненият ѝ опит я направи мъдра. Като се замисля, съветите ѝ наистина бяха мъдри, Шери казваше на съучениците си да бъдат добри един към друг и към себе си... и да се обичат.

— Хубав и непреходен съвет.

— Да, и много популярен. Съветите ѝ да не се измъчват за дребни неуспехи, я направиха не само оракулът на гимназията, но и любимка и приятелка на всички. Нещо като плюшено мече.

— Съучениците ѝ забелязаха ли, че Шери им е приятелка, но те не са ѝ приятели?

— Не — тихо отговори Аманда. — Но тя се чувстваше добре, така както искаше. Шери не желаше да разказва на никого за себе си.

— И всъщност не е била плюшено мече, нали? Не е искала да я прегръщат и милват.

— Не. Никой не я докосваше и Шери не докосваше никого.

— Но никой не е забелязал това.

— Не.

— Сега Шери е лекар. Докосването проблем ли е за нея?

— Най-трудното е да я докосват. Всъщност, за Шери това е невъзможно. Но тя може и *трябва* да докосва.

— Дори мъже?

— Да... Ако са пациенти. И тя е техният лекар.

— Спомена, че Шери е психиатър.

— Да. Сега. Психиатрията беше мечтата ѝ. Но Шери направи малко отклонение към акушерството. Не можа да устои. От мига, в който извади първото бебе, тя беше като омагьосана. Още не може да си обясни влечението.

— Не може? Не се ли дължи на желанието ѝ да има деца и да ги обича така, както Шери е трябвало да бъде обичана?

— Да, това е логичното обяснение. Но не е така.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Шери е безмилостно аналитична. Тя иска да разбере каква е истинската ѝ същност и защо се страхува от някои неща, а не се бои да анализира себе си. Влечението ѝ към акушерството още остава загадка. При това опасна.

— Опасна?

— Шери почувства риска от самото начало. Тя много искаше да помага на бебетата да се раждат. Желанието ѝ беше отчаяно и в края на краищата се оказа вредно за нея. Шери беше обсебена от бебетата и искаше да ги покровителства.

— Искала е да взима бебета от майки, които няма да се грижат добре за тях и да ги отглежда.

„Това не е престъпление, Аманда, а благородство. Желание, изпълнено с щедрост и обич.“

— Не. Шери не иска да бъде майка. Не може.

— Но тя би била чудесна майка.

— Не може. Намерението ѝ беше да задържи бебетата, само докато им намерят осиновители, които ще ги обичат. Разбира се, Шери никога не открадна бебе. И знаеш ли защо? Защото един ден осъзна, че ако Бренди ѝ беше пациентка, щеше да поиска да ѝ отнеме Шери.

— И така щеше да бъде най-добре.

— Мислиш ли? Кой знае? Шери *никога* не пожела друга майка, освен Бренди. Ето защо, какво ѝ дава право да съди другите майки и дъщери? *Нищо*.

— И затова Шери се е отказала от акушерството.

— Да, защото въпреки прозрението си, тя продължи да бъде обсебена от желанието си да закриля бебетата на другите жени. Имаше и нещо друго — онова загадъчно и опасно влечение. Шери не можеше да разкрие мистерията и това я измъчваше. Накрая за да се предпази, тя трябваше да се откаже от акушерството.

— И сега щастлива ли е като психиатър?

„Щастлива ли си, Аманда?“

— Психиатрията е призванието ѝ — да помага на другите да преодолеят страховете си. Шери помага и на новородените, като прави дарения за обучение на родителите им. Да, тя е щастлива и доволна.

— А вслушва ли се в собствения си съвет? Обича ли себе си?

— Гордее се със себе си.

— Така и трябва да бъде. — „И аз много се гордея с нея.“ — Спомена, че Шери смятала да предприеме още една стъпка.

— Не съвсем. Шери знае, че е отишла достатъчно далеч. страховете още живеят в нея. Тя непрекъснато се изправя пред тях. Трябва. Това е единственият начин да се бори...

— Как се изправя пред тях?

— Ами... Лежи будна в мрака и си спомня чудовищата, които я ужасяваха, когато беше дете. Изпитва предишния страх и сетне полага усилия да се успокои.

— Като брой?

— Не. Вече не си позволява да брой. Понякога иска да го прави, когато е твърде болезнено да мисли, но винаги възпира импулса.

— Може би не трябва да го възпира и да се вслуша в съветите, които е давала на съучениците си. Струва ми се, че Шери изисква твърде много от себе си и се стреми към съвършенство.

Аманда се поколеба, защото се изненада.

— Тя съвсем не е свършена, Патрик. Непрекъснато се бори със страховете си. Съзнателно се изправя пред невидимите чудовища на мрака, примамливото изкушение на височините, спомените от пожара и...

— О, Аманда.

Тя отмести очи от камината и го погледна, привлечена от съчувствието в гласа му. И озадачена. После пак се вторачи в огъня.

— Разбира се, Шери отслабна. Поради две причини — здравословна и психична. Тя беше млада жена с огромно наднормено тегло. Научните изследвания показват, че слабите хора живеят по-дълго. Тя нямаше да позволи на Ройс да я контролира и накрая да я убие, като поддържа теглото си. И сега е слаба и много прилича на Бренди.

Аманда беше решителна. Тя се бе отървала от защитната си обвивка и бе разкрила поразителната си красота. И сега единствената ѝ защита срещу похотливите погледи на мъжете беше венчалният пръстен.

— О, дъждът е спрял — неочаквано възкликна тя. — Трябва да тръгвам, Смоуки е сам от дълго време.

Смоуки... Живо същество, което Аманда с радост можеше да докосва. Дали осиротялото котенце беше постоянно присъствие в живота ѝ? Или също като бебетата, които копнееше да отвлече, Аманда само му предлагаше временно убежище, докато му намери по-добър дом?

Но за Смоуки едва ли имаше по-добър дом от обятията ѝ.

Котето беше само в тази дъждовна нощ. Но Патрик не се съмняваше, че Аманда е запалила всички лампи в жилището си, пуснала е отоплението, сложила му е храна и е включила телевизора, за да прави компания на котенцето. Имаше и алармена система. Ако къщата се запалеше, пожарникарите щяха да дойдат и да спасят Смоуки.

— Какво прави Смоуки, когато е сам?

Аманда се усмихна.

— Спи. Събира сили, за да лудува, когато се върна.

Въпреки че беше уморена, Аманда щеше да играе с котенцето. „Защо мислиш, че няма да си добра майка, красива моя Аманда?“

— Ще те изпратя до колата ти.

— О, Патрик не е необходимо.

— Позволи ми, Аманда. И аз съм събрал сили.

Двамата отидоха на служебния паркинг. Дъждът бе спрял и небето беше ясно.

Патрик изпита желание да прегърне Аманда и да я приюти на безопасно място в обятията си. Но тя му бе казала, че докосването е невъзможно.

Той ѝ отвори вратата на колата и попита:

— Ще вечеряш ли с мен?

Тя го погледна изумено.

Може би се учудваше, че няколко часа след трансплантацията на костен мозък Патрик вече говори за бъдещето. Но той се съмняваше, че това е причината.

— Празнична вечеря, Аманда — усмихна се Патрик. — След две-три седмици, когато организъмът ми приеме костния мозък на донора. Ако това изобщо стане.

— Ще стане. Сигурна съм. Но, Патрик...

— Чух всяка дума, която каза, Аманда. И въпросът остава. Ще вечеряш ли с мен?

„Може и да си чул всяка дума, Патрик. Но не си разбрал. Не мога. Между нас е невъзможно да има нещо, защото аз съм крехко същество, уязвима и зависима от страховете си.“

— Аманда?

Гласът, който отговори, не беше нито немощен, нито уплашен. И макар да знаеше, че това е безумие, Аманда се изпълни с радост, като чу думите си.

— Да — обеща тя. — Ще празнувам с теб.

23.

Болница „Мемориъл“, Уестуд

Петък, 3 май

— Сценарият ти е чудесен — каза Кейтлин на Джеси по телефона. — Безупречен е по отношение на медицинската терминология.

— Но?

„Но аз не съм като главната героиня — силна, нежна, изящна и смела жена.“

— Нищо. Великолепен е.

— Тогава не е необходимо да се срещаме, така ли? Това ли искаш да кажеш, Кейтлин?

— И да, и не. Бих искала да вечерям с теб, ако ти още...

— Само кажи кога — нетърпеливо я прекъсна Джеси. Тя бе репетирала какво да му каже, но интимният му тон я смути.

— Ами, тази събота и неделя съм на повикване. Може би в понеделник?

— Ще успееш ли да се напиш?

— О, разбира се — отговори Кейтлин, макар да знаеше, че няма да се напи, защото сърцето ѝ неспокойно щеше да ѝ напомня едно и също обещание и предупреждение.

В понеделник през нощта тя и Джеси щяха да се любят.

„Много бих желал да бъда с теб в леглото“, бе казал той. Беше ѝ обещал секс, но я бе предупредил да не очаква нищо повече.

— Патрик, обажда се Стивън. Буден ли си?

— В осем и половина в понеделник сутринта? Разбира се. Буден съм от няколко часа.

Патрик бе наблюдавал изгрева и се бе вслушвал в неизброимите звуци, съпътстващи появата на златистата зора. Той се наслаждаваше на всеки скъпоценен миг от живота си.

— Хубаво. Как се чувстваш?

Патрик се поколеба. Чувстваше се страхотно. Обострените му сетива — дар на приближаващата се смърт — се бяха съсредоточили върху надеждата за живот и усещаха, че костният му мозък приема клетките на донора.

— Добре, Стивън.

— В настроение ли си за биопсия днес?

— Толкова бързо?

— Прегледах последната ти микроскопска натривка и видях, че клетките на донора се свързват с твоите. За пръв път виждам асимилацията да стане толкова бързо, Патрик.

„Надявам се да е така. Заради живота. Заради любовта. Заради Аманда.“

Той гледаше фонтана. Танцуващите капки блещукаха като скъпоценни камъни на светлината на следобедното слънце. Едва ли някой щеше да го познае, защото Джеси не публикуваше снимката си на кориците на романите си, Той стоеше на уреченото място в уговорения час.

— Господин Слейк?

Джеси се обърна.

— Доктор Прентис?

— Да. Наричайте ме Аманда.

— Аз съм Джеси.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен. — Той наклони глава на една страна. — Познавам те. Поне съм те виждал.

— Така ли? Тогава имам право. Ти *наистина* си психиатър.

— Поласкан съм, Аманда. Но не съм психиатър. Мисля, че се видяхме тук, в болницата, преди шест години. Възможно ли е?

— Да. Но тогава бях много по-пълна.

Джеси не я бе запомнил по тази причина. Аманда беше в отделението по акушерство и разговаряше с бременна жена, която скоро щеше да ражда. Бъдещата майка нервно крачеше из коридора, но присъствието на Аманда я успокои и изпълни с надежда.

Джеси бе предположил, че състрадателната лекарка е акушер-гинеколог. Но в родилното отделение имаше нужда и от психиатър, не само за да успокоява пациентките, но и да утешава родителите, за

които дългоочакваното събитие бе приключило не с радост, а с трагедия.

— Ти беше — каза Джеси. — Сигурен съм. Под бялата си престилка носеше дълга до глезените рокля. Тъмночервена, на сини цветчета, вероятно незабравки. Косите ти бяха разпуснати и стигаха почти до кръста. Нали така?

— Да.

Изведнъж думите на Джеси я върнаха в онова време и тя почувства увереност, каквато притежаваше, когато бе предпазена от защитната си обвивка.

Стори ѝ се необикновено, че изпитва такава увереност, особено в присъствието на този чернокос непознат — мъжествен и обезпокоително сексапилен мъж. Но той не я ухажваше. Явно имаше връзка с друга. Или мислеше, че Аманда има връзка с някого...

Тя не бе виждала Патрик от десет дни, от онази нощ в Приемната. През свободното си време Аманда четеше романите на Грейдън Слейк, разказите му за жени, които докосват, без да се страхуват... и позволяват да ги докосват, без да изпитват ужас. Аманда намираще надежда в думите му и жадно ги препрочиташе, сякаш като ги повтаряше, смелостта можеше да се влее в душата ѝ.

И сега този вълшебник на надеждата стоеше пред нея и тя се чувстваше напълно спокойна.

— Трябва да призная нещо.

— Така ли? Какво?

— Сценарият ти е съвършен. Няма да променя нито дума. Можеше да ти го кажа и по телефона.

— Защо не го направи?

— Искях да се запозная с теб. Аз съм твоя почитателка.

— И аз съм ти почитател, откакто те видях преди шест години — усмихна се Джеси. — Е, доктор Прентис, ако не те чакат пациенти, защо не пийнем по чашка чай, както възнамерявахме да направим?

— Погледни — каза Стивън, стана от стола пред микроскопа и направи знак на Патрик да заеме мястото му. — Повярвай ми. Заслужава си.

Патрик се поколеба. Беше странно и обезпокоително да видиш под микроскопа собствената си тъкан и да си представиш тялото си

като сбор от яркочервени клетки.

Патрик погледна предметното стъкло и видя доказателство, че костите му са приели чуждите клетки, които са здрави и се размножават.

— Синът ми Дейвид се роди преди три седмици и вече започнах да се запознавам с думите, които в днешно време употребяват децата. В случая биха казали „страхотно“.

— Да — тихо рече Патрик, без да откъсва поглед от предметното стъкло. — Страхотно.

Тази дума продължаваше да се върти в главата му, когато влезе в кабинета на Аманда. Походката му беше лека и жизнерадостна.

— Доктор Фолкнър! — изненадано го поздрави секретарката й. Мариан не познаваше лично новия завеждащ на травматологията, но като всички останали в болницата знаеше за него, за заболяването му и за извършената преди десет дни трансплантация.

Доктор Фолкнър беше блед, а лицето му изнурено, но не умираше. Вероятно беше малко психически разстроен, докато чакаше да разбере каква ще бъде съдбата му и се нуждаеше от съветите на доктор Прентис.

— Доктор Прентис ли искате да видите?

— Да, ако е възможно.

— Съжалявам, но тя не е тук. Всъщност, в момента дори не е в болницата.

— Така ли?

— Доктор Прентис обсъжда някакъв сценарий с Грейдън Слейк.

„Ариел“ беше само на три пресечки. Аманда убеди Джеси, че е свикнала да ходи с обувки на високи токчета и разстоянието няма да е проблем. Тя вървеше грациозно и с лекота и Грейдън Слейк, който пишеше за безстрашни жени, я гледеше с уважение.

Двамата седнаха в уединено сепаре. Аманда искаше да признае какво означават за нея романите му, но още не бе събрала смелост. Докато пиеха чай, тя му разказа какво друго харесва в книгите му.

— Ти не търсиш оправдания за отрицателния герой. Нито обясняваш, нито извиняваш лошото поведение, дължащо се на някакъв ужас, преживян в детството.

Джеси се усмихна иронично.

— Не си заслужава да правиш симпатични отрицателните герои, Аманда. Читателят не иска неяснота.

— Но това не е само отстъпка от комерсиалността, нали? Ти пишеше за онова, в което вярваш.

Изражението му стана сериозно.

— Да. Мисля, че всеки — поне като възрастен — е отговорен за избора, който прави, независимо какво се е случило, когато сме били твърде млади, за да избираме. Имаш право. Не оправдавам отрицателните си герои. Не изпитвам състрадание към тях. Не бих станал много добър психиатър, нали?

— Напротив. Ти разбираш злото, което отрицателните ти герои нанасят на другите.

— Срещаш ли се с хора, които са били обидени и наранени?

— Да.

— Вероятно разговаряш с жени и може би с деца, които са били изнасилени?

— Да.

— Тогава сигурно познаваш Гейбриела Феърфакс.

— Разбира се. Но съм изненадана, че ти я познаваш. Убеден ли си, че не си психиатър?

— Категорично. Аз съм само писател, който долавя общественото съзнание. Чета списания и от време на време дори гледам телевизионни дебати. Понякога показват слушания в Конгреса. И госпожа Феърфакс. — *„И безпристрастният ѝ разказ за изнасилването ѝ. Гейбриела убеди конгресмените и телевизионната аудитория, че насилникът е заловен и наказан. Но от уважение към семейството му, които също са жертви, отказа да каже името му.“*

— Мислиш ли, че госпожа Феърфакс говори истината, Аманда?

— Искаш да кажеш дали напълно се е съвзела от преживяването?

— Да. Изглежда забележително... невредима.

— Така е. Но тя всъщност не е била изнасилена и е била осемнайсет-деветнайсетгодишна и е имала сексуален опит, когато е станал онзи инцидент. Тези две обстоятелства може определено да отслабят травмата.

— Тогава мислиш, че казва истината?

Аманда сви рамене.

— Мисля, че няма значение. Тя е сторила неизмеримо добро с готовността си да говори по въпроса и с правосъдието, което е било упражнено след публичното ѝ изявление.

Да. Гейбриела Сейнтджон-Феърфакс, известната защитничка на правата на жертвите, бе помогнала на хиляди жени и невинни момичета. Злото, което бе сторила — умирането на надеждата у един самотен мъж — беше незначително и маловажно.

Освен, ако разбира се, ти не си този мъж.

24.

Институт по сърдечни заболявания

Понеделник, 6 май

Кейтлин гневно погледна часовника си. Три и половина. Само пет минути, откакто го погледна последния път. Първият понеделник на май беше забележително спокоен.

Състоянието на пациентите ѝ беше стабилно. Предстоеше ѝ операция едва на другия ден. Пощата беше оскъдна.

Светът се бе смълчал. Сякаш всички бяха затаили дъх. Може би в очакване на страстната ѝ нощ с Джеси?

Не. Всъщност преди петнайсет минути спокойствието беше нарушено от чудесна новина. Обаждането на Стивън. Прекрасната вест, че костите на Патрик вече са приели клетките на Джеси.

Съобщението я изпълни с радост.

Три трийсет и пет. Кейтлин можеше да си отиде вкъщи. Но какво щеше да прави там? Да се приготвя за Джеси?

Телефонът извънтя и прекъсна мислите ѝ. Кейтлин вдигна слушалката.

— Ало.

— С доктор Кейтлин Тейлър ли говоря?

— Да. Лилит, ти ли си? Радвам се, че те чувам. Къде си?

— С Тимъти сме в Лос Анджелис.

— Всичко наред ли е?

— Да, Кейтлин. Цялото семейство Аскуит се радва на отлично здраве и настроение. Робърт и Тимъти са във възторг от сценария на „Крадец на сърца“.

— Наистина е сензационен. Прочете ли го?

— О, да, и напълно съм съгласна с теб. Е, не искам да те задържам. Само се питах дали ще може да се видим. Далеч от болницата.

Сърцето на Кейтлин се сви. Тя си спомни каква бе причината, когато последния път Лилит бе поискала да се срещнат.

— О, Лилит, нещо не е наред! Отново ли се е появил тумор?

— Не. Чувствам се много добре. Само си помислих, че ще бъде хубаво да се видим и да побъбрим.

— Да, ще ми бъде много приятно — съгласи се Кейтлин, но продължи да се безпокои. Само ако Лилит се бе обадила по-рано... Кейтлин реши, че трябва да се срещнат, когато е свободна и имат достатъчно време да побъбрят. — Чакай да си погледна графика. Винаги може да възникне спешен случай.

— Мила моя, вечно ще ти бъда благодарна за Тими и оценявам готовността ти да пренебрегнеш личните си планове заради професионалните си задължения.

Кейтлин се почувства неудобно, намръщи се и се вторачи в календара пред себе си. През следващите два дни ѝ предстояха операции и щеше да бъде невъзможно да се срещне с Лилит.

— Ще ти бъде ли удобно да се видим в сряда, в пет и половина?

— Разбира се.

— Добре. Може да се срещнем в „Просперо“, кафенето в „Ариел“.

— Чудесно.

— С нетърпение очаквам да те видя, Лилит.

— И аз.

Кейтлин понечи да запише часа и мястото на срещата с Лилит, когато над бюрото ѝ неочаквано падна сянка.

Тя вдигна глава.

— Патрик?

Сините му очи блестяха от гняв.

— Джеси е донорът, нали?

— Да.

— Как стана така?

— Аз му казах. Не се наложи да го убеждавам. Той се съгласи веднага. Знаем, че извърших предателство, Патрик, и имаш право да ми се сърдиш. Но ако възникнат същите обстоятелства, ще го направя отново и отново.

В очите му блесна изненада, но гневът остана.

— Мислиш, че съм разстроен, така ли?

— Не мога да преценя.

Патрик бе завладян от различни емоции — радост, че организъмът му приемаше клетките толкова бързо, тъга, защото Аманда беше с Джеси, и гняв към себе си заради тъгата, която изпитваше. Всичките противоречиви чувства към брат му се бяха събудили.

Но чувствата му към Кейтлин бяха ясни и чисти.

— Всъщност, много съм ти благодарен, Кейтлин.

— О, добре — с облекчение въздъхна тя.

— Как го намери?

— Чрез Тимъти Аскуит. Той ми обясни къде се намира къщата на Джеси в Мауи.

— И ти отиде там? Наистина си изумителна.

— Не, Патрик, не съм. При дадените обстоятелства, и ти би направил същото.

— Ти наистина не разбираш, нали, Кейтлин?

— Какво?

— Колко си невероятна.

— Ами...

— Недей да спориш!

— Няма.

— Какво каза Джеси?

— Каза „да“, Патрик. Само това.

— Друго?

— Не искаше да знаеш, че той е донорът. Според мен мислеше, че ти ще откажеш трансплантацията, ако знаеш. Вярно ли е, Патрик? Щеше ли да предпочетеш да умреш, отколкото да получиш помощ от Джеси?

— Не, Кейтлин, не е вярно.

Тя се поколеба, но само за миг. Кейтлин събра смелост от думите на Патрик и предложи:

— Може би трябва да му го кажеш.

— Може би. Знаеш ли къде е отседнал?

— В „Шато“. Регистрирал се е като Майкъл Лайънс. — Тази нощ Кейтлин и Джеси щяха да се любят. Но какво значение имаше малко страст в сравнение с помириенето между братята? — Ще се срещнеш ли с него довечера?

— Не. — Отговорът на Патрик беше тих, но категоричен. Той искаше да мине малко време, за да овладее емоциите си. Пък и тази

вечер щеше да празнува с Аманда. Но в момента тя беше с Джеси. Чувствата отново го завладяха, но Патрик запази спокойствие. — Определено няма да бъде тази вечер.

— Тук е много хубаво — каза Джеси, докато с Аманда пиеха чай сред орхидеите. — Не само „Просперо“, но и целият магазин „Ариел“.

— Идвал ли си тук?

— Не и в кафенето. Но съм обикалял щандовете. — Десет дни Джеси се бе разхождал неспокойно по улиците, очаквайки новини за Патрик от Кейтлин. Накрая бе влязъл в „Ариел“ и бе насочил енергията си в един проект, които го занимаваше от година. И сега се изуми, че говори за този привлекателен и самоунищожителен план. — Правех малко проучване.

— Проучване? За следващия ти трилър? Убийство и хаос в „Ариел“?

— Съвсем не. — Джеси още имаше възможност да скрие истината. Да свие рамене и да смени темата. Но психиатърката с червеникаворусите коси, която очевидно бе измъчвана от свои тайни, го предразполагаше да говори. — Да ти покажа ли, Аманда? Имаш ли време?

— Да.

Джеси я заведе на едно място, което тя познаваше много добре, докато не си забрани да ходи там. Беше го посещавала, за да се опита да потисне страховете си.

Мястото в „Ариел“ беше източник на обсебеност, смут, конфликти, на загадъчен копнеж и на болезнена радост. Там имаше лигавничета, украсени с розови и сини котенца, плюшени животни, нечупливи шишета с различни размери, звънчета и купища играчки.

Най-силна болка ѝ причиняваха мъничките стъклени бурканчета, подредени според вида храна и възрастта на бебето. Аманда ги бе докосвала и бе препрочитала всяка дума, написана на разноцветните етикети, като измисляше рецепти за различни ястия.

„За кого? — питаше се тя. — За бебетата, които никога няма да имаш и дори не искаш да имаш, защото мислиш, че няма да е правилно?“

Като психиатър, Аманда можеше да предложи много неща на възрастните, защото те бяха достатъчно зрели, за да се научат да се

обичат. Но не можеше да направи този важен подарък на едно дете. На дъщеря. Не можеше да научи малкото момиченце да докосва и да обича. Ами ако детето беше момче?

Аманда Прентис не можеше и не трябваше да бъде майка. Този въпрос в живота ѝ беше решен. Но въпреки това, винаги когато отидеше на това място, тя изпитваше неопределен и неясен копнеж, който я караше да затаи дъх, а сърцето ѝ — да се свие. А когато видеше деца там, копнежът ѝ се превръщаше в остра болка.

Единствено пронизващата истина беше по-силна от болката. Аманда можеше да приготвя идеални детски храни, но никога нямаше да даде на детето си най-важното — увереност, смелост и способност да обича.

Секцията за деца в „Ариел“ беше огромна. Имаше и книжарница, и видеотека, която предлагаше най-хубавите филми на „Дисни“ и на „Джемстоун“.

За снежнобелия лъв на Грейдън Слейк бе отделена цяла ниша. Лавиците на стените бяха отрупани с книгата и с видеокасети на филма. Но най-голямата атракция беше миниатюрна савана, населена с бели лъвове.

Какво проучване извършваше Джеси? Може би искаше да се увери, че книжарницата е пълна с книгите му?

Грейдън Слейк имаше достатъчно пари и слава. Но тези неща явно не го интересуваха. Той хвърли само бегъл поглед на произведенията си.

Коленете на Аманда се разтрепериха. Тя не смееше да отиде по-нататък. Но зареждана с енергия от нещо, което не можеше да контролира, Аманда последва Джеси.

Ръцете ѝ също събраха сили и след миг щяха да започнат да докосват бурканчетата с детски храни, предназначени за здрави и щастливи бебета.

Деца на други жени.

Тя се овладя, стисна зъби и попита:

— Джеси? Защо дойдохме тук?

Дали в края на краищата той не беше психиатър? Сатанински терапевт, който лекува пациентите си, като ги конфронтира с шока и болката? Дали я бе завел там, за да ѝ напомни да не мечтае за неща, които не може да има? Щеше ли да я погледне мъдро и същевременно

жестоко, за да я накаже за фантазиите, че може да се излекува, като четете книгите му?

Не.

Джеси нямаше намерение да осъществява психиатрична намеса сред белите лъвове и бурканчетата с детски пюрета. Той мълчеше и също се бе вторачил в бурканчетата. Дори не чу въпроса ѝ.

„Ние сме сродни души — помисли Аманда. — И за двама ни това място предизвиква и болка, и радост.“

— Джеси? Защо дойдохме тук? — повтори тя.

Този път той я чу и се обърна към нея.

— Пиша книга.

— Пак ли за деца?

— Да. Чела ли си „Снежният лъв“?

— Разбира се. Препоръчах я на всичките ми бременни пациентки. Искам да мислят, че бебетата им са като белите лъвове — безценни, уязвими и застрашени.

— Застрашени?

— Сърцата и душите им. — Аманда сви рамене. — Използвам лъвовете като метафора, Джеси. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Съвсем не — тихо я увери той. — И аз мисля така, Аманда. Смятам, че всички сме безценни, уязвими и застрашени.

Двамата се умълчаха, всеки потънал в мислите си, но продължиха да вървят. Накрая спряха пред щанд, отрупан с часовници с кукувички.

— Трябва да тръгвам. След двайсет минути имам групов сеанс.

— Ще те изпратя.

— Благодаря, Джеси, но предпочитам да отида сама. Ще бързам, няма да се разхождам спокойно... Много ми беше приятно, че се запознахме.

— И на мен, Аманда.

— Благодаря.

Аманда трябваше да тръгне веднага, но зададе един последен въпрос — какво е заглавието на новата книга на Джеси.

„Сладки картофи, татко“, отговори той.

Гласът му беше тих, но думите отекнаха в съзнанието ѝ. Това беше отговорът на измъчващата я загадка, на потребността ѝ да стане акушерка и на болката и радостта през годините.

В края на краищата, Аманда искаше бебето. И нещо много повече.

„Сладки картофи, татко.“

Татко.

Това беше ключът на загадката, отговорът на копнежа и причината за болката ѝ. Тя искаше да бъде майка, но при едно важно условие — бебетата ѝ да имат баща.

Бебетата ѝ щяха да бъдат дарове и съкровища на любовта. Шери искаше всичко това. Шери, която не понасяше докосването, а да докосва ѝ беше невъзможно.

Аманда се сбогува набързо с Джеси и хукна към болницата.

— О, връщаш се. Имаш две минути. Трябва да... — Мариан се намръщи. — Какво има, Аманда? Изглеждаш разстроена.

— Няма ми нищо. Просто бързах.

— Знам, че не обичаш да закъсняваш, но този път ще се наложи. Доктор Фолкнър иска да говори с теб.

— Доктор Фолкнър?

— Той е в кабинета си и чака да му се обадиш. Номерът е на бюрото ти. Ще кажа на хората от Севън Уест, че малко ще закъснееш.

Патрик отговори след първото позвъняване.

— Аманда?

— Да. Здравей.

— Здравей. — Облекчението му, че тя се е върнала, мигновено бе заменено от нови притеснения, защото гласът ѝ беше монотонен и безизразен. — Как мина срещата ти с Грейдън Слейк?

— О, ами...

„Говорихме за изнасилвания, застрашени сърца и книга, озаглавена «Сладки картофи, татко». Загадките бяха разкрити. Тайните на Шери и илюзиите ѝ за щастие и... любов.“

— Аманда? Случило ли се е нещо?

— Какво? О, не. Как си?

— Много добре. Всъщност, искам да те поканя на празнична вечеря.

— О, Патрик — прошепна тя. — Празненство? Толкова скоро?

— Да. Свободна ли си тази вечер?

„Свободна? Не, никога няма да бъда свободна.“

— Аз... Тази вечер не мога.

— Добре. — Гласът му беше спокоен, макар че сърцето му биеше като обезумяло. — Тогава друг път. Но може ли да ти се обадя вкъщи по-късно тази вечер?

— Нещо не е наред ли, Патрик?

„Да, Аманда. Нещо ужасно. С теб.“

— Бих искал да ти кажа някои неща за Грейдън Слейк.

— За Грейдън Слейк?

— Той ми е брат, Аманда. Близък, Донорът на костния ми мозък. Не сме се виждали от много години. Бих искал да ти обясня защо.

25.

Корт Апартаментс, Уестуд Понеделник, 6 май

Кейтлин си бе сложила перлите и официалната рокля, която трябваше да облече на борда на „Кралица Елизабет II“, ако не бе решила да слезе. Косите ѝ бяха вдигнати на кок, но тя се изкуши да даде на всеки кичур свобода, както в онази дъждовна нощ в рая.

Тогава Джеси бе излязъл на дъжда и бе отметнал косите ѝ, за да види очите ѝ.

Тази нощ той щеше да я докосва навсякъде.

Кейтлин искаше Джеси да я докосва.

Но дали нямаше да остане разочарован? Дали нямаше да открие същество от лед, изваяно във формата на жена?

Не. Тя докосна перлите, които символизираха наследството ѝ от Маги и Майкъл.

Но кой говореше за любов? Не и Грейдън Слейк, който не споменаваше за любов в нито един от романите си. И Джеси Фолкнър бе изяснил намеренията си. *„Много бих желая да бъда с теб в леглото.“* Предложението беше направено небрежно, сякаш ставаше дума за игра на тенис. За Джеси сексът несъмнено беше спорт — приятно удоволствие, което поддържаше атлетично и привлекателно чувственото му тяло.

Тази нощ Аманда и Джеси чувстваха, че ще се отдадат на страстта.

Решението да правят секс, да мислят за това и да бъдат сигурни, че го искат, беше модерно. Но в съвременния свят последиците от безразсъдната страст можеше да бъдат и необратимо трагични.

Специалистите съветваха хората да не се доверяват на импулсивните си желания и да бъдат подготвени и информирани.

Кейтлин не беше подготвена, поне емоционално, но беше напълно запозната с последиците от медицинска гледна точка.

Тя бе взела кръв от бъдещия си любовник. Изследванията на кръвта, които се препоръчваха преди сексуалния контакт, бяха рутинна част и от тестовете на костния мозък на донора. И защо не?

Резултатите на Джеси бяха отрицателни и тази нощ двамата щяха да бъдат заедно в леглото. Между тях имаше привличане. Кръвта им беше чиста. Те бяха възрастни и предприемаха тази стъпка по взаимно съгласие.

Всичко беше наред.

„Но аз съм влюбена в него.“ Кейтлин вкопчи пръсти в изкуствените перли, символ на любовта на Маги. На истинската любов между майка и дъщеря.

„О, мамо, ти знаеше, че това ще се случи. И аз съм като теб. И за мен тази любов е невъзможна. Твоят Майкъл е имал съпруга. А Джеси има други жени и е обвързан с белия си лъв.“

Но най-силно от всичко Джеси Фолкнър беше привързан към самотата и уединението си.

И Кейтлин беше самотна.

Може би след тази нощ с Джеси щеше да бъде още по-самотна.

„Няма значение. Ще изживея тази нощ на страст и ще запазя спомена, така както Маги пазеше спомена за Майкъл.“

Джеси ѝ бе обещал вечеря на свещи. Това беше изненадваща отстъпка пред романтиката, освен ако човек не беше чел романите на Грейдън Слейк. Героините му се наслаждаваха на пространни прелюдии към секса и на предизвикателно прелъстяване и действието неизменно се развиваше в елегантни локали.

Но тази нощ прелъстяване не беше необходимо. Кейтлин вече бе прелъстена и Джеси го знаеше. Приемайки поканата му за вечеря, тя се бе съгласила да се люби с него.

В седем без пет Кейтлин реши да се преоблече и да разпусне косите си.

Щеше да си сложи нещо по-неофициално и не толкова романтично. Така щеше да бъде по-безопасно... Особено ако Джеси си тръгнеше няколко минути, след като Аманда му кажеше онова, което трябваше.

Тя разпусна гарвановочерните си коси и в същия миг на вратата се позвъни.

Джеси бе подранил.

Беше късно да се преоблича.

— Здравей, Кейтлин — тихо каза той.

— Здравей.

— Изглеждаш невероятно.

— О, благодаря.

„И ти.“ Джеси беше облечен в елегантен тъмносив костюм. Зелените му очи блестяха, а черните му коси бяха леко разрошени от вятъра и подчертаваха красотата на чувственото му лице.

— Мислех да... си направя друга прическа.

— Косата ти е прекрасна.

— Ами, влизай.

Кейтлин почувства онова великолепно привличане в мига, в който отвори вратата.

Джеси разбра това. Той вече не беше предпазлив, а изпитваше само радост и желание и с огромни усилия на волята се съдържаше да не я притисне в обятията си и да я обсипе с целувки.

Но изведнъж всичко се промени, сякаш Кейтлин се колебаеше, въпреки влечението си, и долавяше тъмните сенки, които бяха накарали родителите му да го презират и дори Патрик да повярва, че Джеси е способен на ужасни престъпления. Вероятно през почивните дни тя бе убедила Патрик да ѝ каже истината за Джеси.

Почивните дни. Бяха му се сторили цяла вечност. Джеси имаше чувството, че броди из безкрайна пустиня, умира от жажда и животът му свършва, но въпреки това се надява да срещне Кейтлин. Но тя очевидно беше мираж.

— Какво има, Кейтлин? — с пресъхнало гърло попита той.

— Патрик.

„Той ти е разказал за мен и ти си му повярвала. Всяка дума. Всяко престъпление.“

— Какво за Патрик, Кейтлин?

Гласът му беше строг и безмилостен. Тя потрепери от ожесточеността му. Но нямаше избор.

— Патрик знае, че ти си донорът. Съжалявам.

И първия път Кейтлин му се бе извинила. Тогава тя очакваше, че Джеси ще се ядоса, защото го е принудила да я предпази от огромните челюсти на снежнобелия лъв.

И сега очакваше, че той ще се разгневи.

Но остана изненадана.

Джеси прие признанието ѝ с облекчение и се усмихна иронично, сексапилно и обезоръжаващо.

— Няма значение. Вече е късно.

— Късно?

— Той не може да промени нищо, нали? Стивън каза, че костите на Патрик вече приемат клетките ми.

— Патрик не иска да промени нищо, Джеси. Той щеше да се откаже от трансплантацията, ако знаеше, че ти си *сгрешил*.

— Не съм сигурен за това, Кейтлин.

— Но аз съм сигурна. Патрик ти е *благодарен*. Всъщност той иска да говори с теб и да ти го каже.

— Нима?

Джеси Фолкнър изглеждаше невъзмутим, но Кейтлин усети безпокойството му.

— Да. Каза, че не може да говори с теб тази вечер. Но... ти винаги можеш да го намериш.

— Имам планове за тази вечер, Кейтлин. — Гласът беше заплашително тих и невероятно интимен, но Кейтлин още долавяше ожесточеността, нетърпението и силното му желание да я притежава. — Не си ли спомняш?

— Да. Спомням си.

И тогава Джеси я докосна — милувка, която я накара да се разтрепери не от страх, а от страст.

Той се страхуваше от деня, в който щеше да бъде принуден да се раздели с нея и когато опасността за Кейтлин станеше твърде голяма. И ако онзи ден не настъпеше, щеше да дойде друг, опасен за него — денят, когато Джеси щеше да ѝ каже за престъпленията, за които бе изтърпял наказанието си.

„Довери ми се. Вярвай в мен. Обичай...“

— Гладна ли си, Кейтлин? Искаше ли да вечеряме някъде? Или изгаряш от неутолима страст като мен?

— Изгарям от страст — прошепна тя.

И тогава можеше да започнат да се любят. Но Джеси видя сянка на безпокойство.

— Кейтлин?

— Изгарям от страст — отново прошепна тя. — И се страхувам.

— Страхуваш се?

— От теб. От опита ти. И от очакванията ти.

— И аз се страхувам. От теб.

— Говоря сериозно, Джеси. Аз...

Кейтлин замълча, защото той нежно прокара пръсти по устните й.

— И аз. Най-важното е какво ще преживеем заедно, Кейтлин. Нищо друго няма значение. А що се отнася до очакванията, единственото, което може да ме разочарова, е ако ми кажеш да си тръгна.

— Няма да ти го кажа.

— Не? — усмихна се Джеси.

— Не.

Героите в романите на Грейдън Слейк говореха открито за секс. Думите им не бяха вулгарни, а шокиращи, омайващи и вълнуващи.

В любенето на Кейтлин и Джеси нямаше ясни думи, нито предизвикателен, пикантен диалог, а само нежно прошепнати имена и въздишки.

Сцената беше не просто сексуална, а любовна. Още никой не я бе описал или преживял, нито си я бе представил.

Не и Джеси.

Нито Кейтлин.

Нито един от двамата не можеше да си въобрази подобна нежност, желание, страст и потребност.

— Джеси — промълви тя. — Джеси?

Въпросът беше на жена, която се пита дали любовникът й чувства магията, изумлението и радостта от близостта.

Джеси чувстваше всичко това.

— Кейтлин — прошепна той, а после, изпитвайки потребност да се слее с нея, добави: — *Кейтлин.*

— Но ти *не си спомняш* онзи ден в Езерото на Грейдън.

Аманда заговори за пръв път, откакто Патрик бе започнал да разказва историята си. Сагата бе приключила в килията в предварителния арест на Джеси в Монтклеър няколко часа, преди да бъде изпратен в затвора.

— Не — отговори Патрик. — Не си спомням. Но Джеси призна всичко. Онзи ден в ареста. Той призна и за двете престъпления.

— Но...

— Какво?

„Но ако Джеси е изнасилвач и изпитва презрение към жените, аз щях да доловя омразата и ожесточеността му“, помисли си Аманда.

В продължение на много години братята Фолкнър живееха отчуждени един от друг. Аманда също познаваше отчуждението и изолацията, но не прекъснатата връзка между близнаци, а липсата на загадъчната, вълшебна и прекрасна близост между жените и мъжете.

Аманда знаеше, че не всички мъже са като Ройс, но въпреки това се страхуваше от тях, особено от онези, които проявяваха интерес към нея. Докато не срещна Патрик.

Той ѝ бе помогнал да види добротата. А в „Ариел“ тя бе разбрала, че Джеси също е добър човек.

— Но аз се почувствах в безопасност с Джеси — каза Аманда.

„И аз винаги съм се чувствал в безопасност с Джеси — помисли си Патрик. — Закрилян и обичан. Това беше отдавна, когато бяхме малки. А сега Джеси спаси живота ми.“

26.

Корт Апартаментс, Уестуд

Понеделник, 6 май

Те щяха да се любят цяла нощ. *Да се обичат.*

Нямаше да заспиват. Не искаха.

И нищо, и никой нямаше да ги обезпокои.

Кейтлин не беше на повикване. И ако някой от пациентите ѝ се нуждаеше от грижи, доктор Франк Фаръл щеше да направи всичко необходимо.

Любенето им нямаше да бъде прекъснато от професионални или лични проблеми. Патрик — единственият им близък човек — беше добре. Нямаше да се обадят посред нощ на Кейтлин, за да ѝ кажат, че сърцето на майка ѝ не е издържало. Тази трагедия се бе случила отдавна. А Майкъл, бащата на Кейтлин, беше загадка, която никога нямаше да бъде разкрита.

Някъде в сумрака започна настойчиво да звъни пейджър.

Джеси стана от леглото и с бързи крачки прекоси стаята. Пейджърът беше в джоба на елегантния му, тъмносив панталон. Той го извади и активира екрана. Кейтлин видя, че лицето му пребледня.

Дали бяха нападнали къщата му в Мауи и бяха убили снежнобелия лъв?

— Джеси? С лъва ли се е случило нещо?

— Не. Къде е телефонът ти, Кейтлин?

— Тук. На нощното шкафче.

Кейтлин посегна към халата си. Тя щеше да отиде във всекидневната, за да остави Джеси да говори на спокойствие.

Но преди Кейтлин да успее да стане от леглото, той сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре.

„Нуждая се от теб, Кейтлин“

И после тя разбра защо Джеси Фолкнър има оператори, които знаят къде е по всяко време на денонощието.

Той набра седемцифрен, местен номер. Обади се мъж, на име Даниъл. Джеси се изненада, като чу гласа му, сякаш очакваше друг, сетне заговори официално и загрижено. Накрая настоя:

— Искам да говоря с нея.

После гласът му се промени и стана нежен и спокоен, въпреки напрежението, което явно изпитваше.

— Здравей, Риса. Да, миличка, наистина съм аз. И знаеше ли какво. В Лос Анджелис съм. Всъщност съм срещу болницата. Ще ми кажеш ли какво има, мила? Защо се страхуваш толкова много? Не. По-добре *ти* ела *тук*, в болницата, при мен. Тогава ще говорим. Само двамата. Обещавам. Добре, Риса. Скоро ще се видим. А сега, нека да кажа още нещо на татко ти.

Даниъл се обади отново и Джеси гневно каза:

— По дяволите, защо мислиш, че се страхува, Даниъл? Та тя не може да *диша*. Трябва веднага да я заведеш в болницата.

Джеси затвори и се обърна към Кейтлин.

— Ела с мен, Кейтлин. Ела с мен.

Риса беше очарователното име на момиченцето, което бе изпаднало в опасност в романа на Грейдън Слейк „Влез, не стой на дъжда“. Може би героинята бе кръстена на дете, което Джеси познаваше и обичаше.

Той не каза нищо по време на краткия път до болницата. Джеси вървеше след Кейтлин, за да го води, сякаш не виждаше нищо друго, освен момиченцето на име Риса, което не можеше да диша.

Двамата влязоха в спешното отделение.

Триш вдигна глава.

— О, Кейтлин, здравей. Пациент ли имаш?

— Не, дойдох, защото... Очаквате ли момиченце на име Риса?

— Пациентката на Франк? С вродения порок на сърцето?

Кейтлин бе предположила, че детето страда от астма или някакво друго остро респираторно заболяване. И през ум не й мина, че сърцето на Риса може да е увредено. А може би не искаше да си го помисля. Щом не можеше да диша, момиченцето явно беше тежко болно.

Но Кейтлин осъзна, че би трябвало да се досети за това по-рано. Джеси я бе попитал за Франк. Неочакван въпрос, зададен безразлично

под прикритието, че извършва проучване за романите си. А всъщност Джеси проучваше *сърдечния хирург* на Риса.

— Да — измънка Кейтлин. — Пациентката на Франк.

— Тя ще бъде приета в кардиологичното интензивно отделение. Франк е с нея. И Марти Ганц. — Триш замълча за миг, преди да обясни защо и педиатър сърдечен хирург, и педиатър кардиолог придружават пациентката по пътя до болницата. — Франк е много близък на семейството. Съсед и приятел. Той и Марти следят състоянието на Риса още от раждането. Тя има вроден порок на сърцето и... Знаеше ли вече това, Кейтлин?

— Не. — „*Не знам нищо, освен, че Риса означава много за Джеси.*“ — Моля те, разкажи ми какво знаеш.

— Ами, разбрах за случая преди час, когато Марти се отби тук, за да вземе лекарства, докато отиваше в Бел Еър. Предполагам, че Риса е на пет или шест години...

— На шест — уточни Джеси.

Триш погледна красивия, загадъчен мъж, който стоеше зад Кейтлин. И когато разбра, че няма да ги запознаят, тихо добави:

— Добре шест. Чувствала се добре. През юни планирали да я оперират. Риса е знаела за операцията и изглежда, не се е страхувала. Но преди седмица неочаквано заявила, че не иска да я оперират. Никой не се притеснил, защото Риса нямала оплаквания. Можело да отложат операцията с няколко месеца, докато тя се успокояла. Но вчера се случило нещо, макар че не знаят какво. Момиченцето се страхувало да дойде в болницата, затова не са й направили изследвания. Марти смята, че проблемът изведнъж се е задълбочил.

— И е получила сърдечна недостатъчност?

— Да. През последните двайсет и четири часа отказвала да взема лекарства и настоявала, че й няма нищо. Но тази вечер е получила белодробен оток, който трябва да бъде лекуван или поне овладян, докато Франк я докара в операционната. Предполагам, че това смятат да направят. Диспечерът каза, че са тръгнали насам. — Триш се намръщи, колебаейки се дали да каже още нещо пред непознатия мъж, после реши да разкрие истината, защото и без това всичко щеше да стане ясно, когато линейката пристигнеше. — Дават й кислород, но не съм сигурна дали Риса се страхува толкова много от болницата или...

„*Или изобщо няма избор.*“

— Не се страхува — каза Кейтлин.

„Защото Джеси е тук. Дали той е бащата на Риса? Затова ли изпита такива противоречиви чувства, когато нарече Даниъл татко?“

Пронизителният вой на сирена прекъсна мислите ѝ.

На главния вход мигновено се събраха медицински сестри, готови да придружат пациентката до кардиологичното интензивно отделение.

Кейтлин се замоли на Бога.

Санитарите отвориха задните врати на линейката. Движеха се бързо — сигнал, че момиченцето още е живо...

Риса се бореше за живота си. Тя седеше в количката, защото това беше единственият начин да диша.

Русите ѝ коси бяха влажни и залепнали по лицето, а очите ѝ бяха затворени в отчаяна съсредоточеност.

— Отиваме направо в интензивното отделение — каза Франк.

Нито той, нито Марти забелязаха Кейтлин.

Джеси тръгна след тях. Кейтлин го последва и го хвана за ръката, за да му попречи да се качи в асансьора.

На лицето му не се изписа изненада. Нямаше място за такова незначително чувство.

— После ще отидем там — обясни Кейтлин. — Най-добре е да ги оставим да я подготвят.

— Да се качим по стълбите — предложи Джеси.

„Не“, помисли си тя. Броят на ретикулоцитите му не беше достатъчно висок. Кейтлин научи тази подробност следобед, по време на телефонния разговор със Стивън.

Хематокритът на Джеси, изследван сутринта, беше по-нисък, отколкото Шеридан бе очаквал на този етап след взимането на костен мозък и кръв. Но Стивън не беше особено разтревожен, защото Джеси имаше ретикулоцити и макар и бавно, хематокритът му се възстановяваше.

Но Джеси не трябваше да изкачи осем етажа стълби.

Кейтлин не можа да каже нищо. Преди да успее да възрази, пристигна друг асансьор и... родителите на Риса.

Четиримата се качиха в асансьора и Кейтлин ги поведе към интензивното отделение. По време на онези тягостни минути Джеси ги

запозна.

Красивият, мълчалив мъж беше Даниъл. Никой не би се усъмнил в любовта му към тежко болното момиченце. Но когато погледнеше Джеси, на разтревоженото му лице се изписваше и нещо друго — презрение.

Красивата жена до Даниъл се казваше Стефани. Може би беше бивша любовница на Джеси? Жената, която той бе обичал и загубил, заедно с Риса, когато Стефани бе предпочела Даниъл? Разбира се. Когато отговори на съобщението по пейджъра, Джеси очакваше, че ще разговаря с нея, а не с Даниъл. И Стефани гледаше Джеси точно като бивша любовница. В погледа ѝ се четеше разкаяние за болката, която му бе причинила.

— Ще я излекуват — каза Кейтлин, когато четиримата застанаха пред интензивното отделение.

През остъклената стена се виждаше, че Риса е заобиколена от лекари и сестри. Анестезиологът очевидно смяташе, че е крайно време да интубира малката пациентка.

— Ще ѝ помогнат да се почувства много по-добре — повтори Кейтлин, въпреки безпокойството си. *„Няма да се наложи да я интубират. Риса ще реагира на медикаментозното лечение и дишането ѝ ще се нормализира. После ще може да говори и ще каже на Джеси защо се страхува толкова много.“* — Едва тогава ще можеш да говориш с нея, Джеси. Няма да продължи дълго.

— Трябва да знае, че съм тук.

— Добре.

Джеси откъсна поглед от детето и се обърна към Кейтлин.

— Сега ли?

— Да — усмихна се тя. — Веднага.

Кейтлин влезе в интензивното отделение и тихо каза:

— Здравей, Франк.

— Кейтлин. Какво правиш тук?

— С Джеси съм.

Франк се намръщи.

— Джеси? Познаваш ли го, Кейтлин?

— Да.

— Добре?

— Много добре.

„Всъщност, изобщо не го познавам, но съм влюбена в него.“

Кейтлин нямаше представа какво се крие в душата на мъжа, когото обичаше. Франк Фаръл, изглежда, знаеше повече. Той обикновено не даваше оценки за хората, но явно знаеше нещо лошо за Джеси. Франк беше съсед и приятел на Даниъл и може би враг на Джеси.

— Джеси иска Риса да знае, че е тук, както ѝ е обещал. Ще разговарят веднага, щом дишането ѝ се нормализира.

— Добре — отговори Фаръл.

— Би ли ѝ го казал още сега, Франк? Искам да убедя Джеси да се махне от стъклото, за да не гледа всичко това.

— Както и Даниъл, и Стефани. Ще предам на Риса съобщението на Джеси. Ти му намери спокойно място, а аз ще изпратя Даниъл и Стефани в някоя тиха стая.

Кейтлин се съгласи и осъзна, че Франк вече знае онова, което наскоро бе научила — тримата родители не се спогаждат и трябва да бъдат разделени.

— Джеси трябва да убеди Риса, че се налага да я оперираме. И ти, и аз знаем това. Но го кажи и на него.

— Добре. Ще заведа Джеси в Приемната. Нали веднага ще ни кажеш кога е възможно той да я види?

— Разбира се — усмихна се Фаръл и се приближи до Риса.

Кейтлин не чу думите му, но видя реакцията, която се изписа на малкото, красиво лице. Щом чу, че баща ѝ е тук, Риса отвори очи — зелени като на Джеси.

Кейтлин се запита дали ще може да убеди бащата на Риса да излезе от интензивното отделение.

„Трябва да го убедя.“

Тя не можеше да позволи на Джеси да стане свидетел на сценария, който можеше да последва, ако медикаментозното лечение не действаше — стоманеното острие на ларингоскопа в устата на Риса, пластмасовата тръбичка в гърлото ѝ и екипът от лекари и сестри, извършващи сърдечен масаж на гърдите ѝ.

27.

Приемната

23:30

Понеделник 6 март

— Ще ми разкажеш ли коя е Риса, Джеси?

Той се намръщи.

— Не е необходимо да ми казваш, но...

— Само се опитвам да реша откъде да започна... Майката на Риса и аз се запознахме през първата година в колежа. Приличахме си в много отношения. И двамата бяхме в конфликт със семействата си и се чувствахме нещастни заради това. Всъщност, онази пролет сключихме споразумение. През лятото щяхме да се опитаме да се помирим с роднините и когато през есента се върнем, всичко да бъде наред.

— Но това не е станало — предположи Кейтлин, спомняйки си оскъдните факти, които знаеше за Джеси. През онова лято, когато вероятно е бил на деветнайсет години, той бе срещнал красивата Гейбриела Сейнтджон, която бе нанесла последния, фатален удар на вече отчуждилите се близнаци.

— Не. За нито един от двама ни.

— И тогава си се сближил със Стефани.

— Стефани? Не, Кейтлин. Стефани е мащеха на Риса. Майка ѝ се казва Линдзи.

„Тогавя защо Риса не е с теб?“

Кейтлин не зададе този въпрос на глас. Щеше да научи отговора, когато Джеси ѝ разкажеше всичко. Той очевидно се колебаеше как да продължи и дали да спомене за Гейбриела.

После явно взе решение и не каза нищо за нея.

— Нито Линдзи, нито аз се върнахме в колежа. Тя ми писа едва след тринайсет години, чрез издателя ми...

Ти ли си Грейдън Слейк, Джеси? Каква хитра маскировка. Сигурно си ти. Кой друг би избрал такъв псевдоним? Това е спомен за онзи 4 юли, който промени живота ти, нали? Но очевидно животът ти отново се е променил. Готвеше се да станеш хирург и може би наистина си станал. Книгите ти изобилстват от медицинска терминология. Дори се питам дали Патрик, добрият близък, не е Грейдън Слейк. Онзи ден в Езерото на Грейдън несъмнено е бил паметен и за него. Но ти много добре ми обясни колко сте различни. Изглеждаше невероятно, че и двамата сте толкова емоционални. Но Грейдън Слейк си ти, нали, Джеси? Чувствам го по еротиката в романите ти. Не съм забравила онази пролет, когато бяхме заедно. Еротиката и много повече. Искях през есента да се върна и да бъда с теб. Но не можах. Не е необходимо да споменавам, че лятото ми беше катастрофално. В разгара на усилията ми да оправя нещата с родителите ми почина дядо ми. Макар да знаеше, че умира, той бе забравил да ме зачеркне от завещанието си. А може би не бе забравил, а нарочно бе оставил името ми там. Възможно е. Вероятно си спомняш, че нарушените отношения, характерни за семейството ни, обхващат много поколения. Дядо сигурно е искал да натрие носа на баща ми за последен път и определено успя. Аз бях най-облагодетелстваната от богатството му. Нямаше никакви условия, препятствия и изисквания, дори да издържа психиатричен тест. Родителите ми, разбира се, съвсем не бяха очаровани заради психичните ми депресии и последвалата съдебна битка беше дълга, срамна и болезнена. Най-смешното беше, че те можеха да имат всичко до последния цент, всичките му милиони. И аз с готовност бих им ги дала само срещу любовта им. Но те така и не ме попитаха, а ме атакуваха и загубиха. И оттогава не си говорим. Такова беше лятото ми, Джеси. Надявам се, че на теб ти е провървяло повече. Ще ми се обадиш ли, Джеси Фолкнър? Аз съм същата, каквато бях на деветнайсет години, но по-мъдра, по-непреклонна и още

по-секси. Дори да не си Джеси, а Патрик, който поради някакво странно стечение на обстоятелствата се е нарекъл Грейдън Слейк, пак ми се обади. Може да се позабавляваме. Обещавам, че ще прекараме приятно. По дяволите, какви ги дрънкам? Нуждая се единствено от теб, Джеси. Моля те, обади ми се!

Линдзи живееше в Лос Анджелис и беше по-богата, отколкото дядо ѝ бе мечтал да бъде. Тя обичаше приключенията и с непогрешим инстинкт постоянно балансираше между риска и печалбата. Името ѝ беше в списъка на най-канените гости в Холивуд. И на едно от празненствата по случай присъждането на наградите „Оскар“ Линдзи се запозна с Даниъл. Той беше известен адвокат на хора от развлекателния бизнес.

Връзката им беше бурна и кратка и бе прекъсната внезапно, когато в живота на Даниъл се появи Стефани. Линдзи беше бременна, когато се разделиха. Нито един от двамата не знаеше това, нито можеше да го предвиди. Линдзи употребяваше противозачатъчни средства. „Семейният“ ѝ опит и безпощадното съзнаване на недостатъците ѝ я бе убедил, че няма да бъде добра майка.

Но от друга страна, тя не мислеше, че има право да прекъсва бременността си и да убива живота, който бе успял да се зароди и растеше в нея, въпреки усилията ѝ да не забременее.

Линдзи току-що бе научила, че е бременна, когато написа писмото на Джеси. Десет дни по-късно той седеше в луксозното ѝ жилище на Уилшър Булевард, а тя му разказваше за бебето в утробата си.

— Може би двамата заедно ще се справим — тихо каза Джеси, докато обсъждаха идеята, че Линдзи не е годна да бъде майка.

— Това ще бъде все едно слепец да води слепи — измърмори тя, макар да съзнаваше, че Джеси, който я познава добре и иска да ѝ помогне, ще бъде до детето, когато я обладаеха демоните на депресията. — Не мислиш ли?

— Може би не, Линдзи. Вероятно и двамата знаем достатъчно, за да избегнем най-пагубните грешки.

Линдзи не искаше да каже на Даниъл за бебето. Но Джеси настоя, че Даниъл има право да знае и трябва да реши дали да се включи в живота на детето си или не.

И Даниъл пожела да бъде с детето си. Стефани също.

Линдзи отказа да разреши на Даниъл да присъства на раждането. Но той и Стефани бяха в „Мемориъл“, когато Риса се роди. Те вече бяха женени и Стефани беше бременна.

Джеси беше в родилното отделение и държеше Риса няколко минути след раждането ѝ. Той обичаше бебето с ожесточеност, граничеща със страх.

Джеси се страхуваше да не я загуби, така както се бе простил с любимия си брат, когото толкова много обичаше. Но въпреки опасенията си, не беше в състояние да се откаже от Риса.

Джеси млъкна и се унесе в спомени, за които не можеше да говори. Той бе разказал само фактите. Но Кейтлин долови чувствата и любовта му.

Изречението му беше непроницаемо. Отвъд стъклото зад него блещукаха светлините на града — пъстроцветна дъга от звезди.

— Ти ли я кръсти Риса? — попита Кейтлин.

— Не. Линдзи.

— Но името е от романа ти „Влез, не стой на дъжда“.

— Да. Риса означава „смях“. Сигурно знаеш това от книгата.

— Да. Риса е прекрасно име. Не го бях чувала. Откъде го знаеш?
— Стори ѝ се, че видя иронична усмивка на мрачното му лице.

— Отидох в една книжарница и купих всички книги с имена за бебета, които намерих. Продавачът предположи, че съм бъдещ баща.

— Наистина е било така. Избирал си име на дъщеря си.

— Риса не е моя дъщеря, Кейтлин.

— Но е живяла при теб, нали? — Кейтлин си спомни за нишата в къщата му, където бяха наредени романите на Грейдън Слейк. Риса го бе напуснала преди шестнайсет месеца. Оттогава изложбата бе занемарена. — Не си ли живял с Линдзи и Риса?

— Да. В продължение на пет години, с изключение на времето, когато Риса беше в Лос Анджелис при Даниъл. Тогава Линдзи пътуваше.

— Пътувала е? Без теб?

— Изпитваше необходимост да бъде сама.

— А ти?

— Не.

— Къде ходеше Линдзи?

— На различни места. Получавах картички от всички краища на света.

— Сама?

— Имаш предвид дали е била с други мъже? Може би. Нямам представа.

— Не си ли я питал?

— Не. Нямах да има значение, Кейтлин. Интересувах се само Риса.

— Но си държал и на Линдзи, нали?

— Разбира се. Много. И тя държеше на мен. И ако се питаеш дали съм ѝ бил верен, отговорът е да. Бях на трийсет и две години, когато Риса се роди. Сексуалното разнообразие сигурно е било важно, когато бях по-млад, но не и тогава.

— Но Линдзи е била свободна да бъде с други мъже.

— Свободна — тихо повтори Джеси. — Нали знаеш какво казват за свободата?

— Не. Какво?

— Свободата е онова, което ти остава, когато вече няма какво да губиш — безизразно отговори той.

Когато Риса и Линдзи заминаваха, Джеси оставаше в Мауи, очакваше завръщането им и се страхуваше, че няма да ги види отново.

Той знаеше, че не им е приятно да го оставят. Но Джеси познаваше и капризите на съдбата. Той бе видял как мачтата удари брат му по главата и после бе заминал с разбито сърце.

В продължение на пет години Линдзи и Риса се връщаха, точно когато бяха обещали. И когато потресаващото събитие се случи, Джеси не беше в дома си в тропиците.

— Трябва да отидеш някъде — каза му Линдзи. — За един месец, ако обичаш.

— Защо?

— Защото Риса и аз имаме планове. Тук. Коледен подарък за теб, Джеси. Настоящият момент изисква триседмичното ти отсъствие, а

през четвъртата — Риса ще бъде в Лос Анджелис.

— Добре. Ще замина.

— Но ще бъдеш в Лос Анджелис, когато Риса и аз пристигнем, нали?

— Знаеш, че ще бъда там.

— Добре, защото наистина искам да се срещнеш с Франк Фаръл.

— Линдзи?

— Всичко е наред, Джеси. Знаеш, че Риса е здрава. Но операцията е необходима. Време е отново да се срещнеш с Франк. И с Даниъл. Минаха пет години.

Когато Риса беше само на няколко часа, четиримата ѝ родители научиха какво може да означава шумът в сърцето ѝ. Най-лошото предстоеше. Риса не се нуждаеше от операция, докато беше малка и не бе страдала от хронични респираторни инфекции.

Операцията щеше да бъде направена следващата година, когато Риса навършеше шест.

— Бих искал да бъда там, Линдзи. Но Даниъл може да има нещо против. Както знаеш, той не ме обича много.

— Даниъл не обича да си с Риса, това е всичко.

— Сигурна ли си, че е само това?

— Да, Джеси. Трябва да бъдеш с нас, когато се срещнем с Франк Фаръл.

Но когато моментът дойде, Линдзи промени решението си.

— Заминавам, Джеси.

— Тази вечер? Когато трябва да се срещнем с хирурга?

— Исках ти да бъдеш там. А аз трябва да замина. Тази вечер. Сериозно. Имам среща с демоните ми.

Джеси знаеше, че тя не лъже. Той бе говорил с нея всеки ден през последните три седмици. Тонът ѝ ставаше все по-мрачен и унил — сигнал за настъпваща депресия. И сега вече Линдзи се бе примирила и се бе приготвила да ѝ се предаде.

Джеси неколккратно предложи да се върне в Мауи. Коледната изненада нямаше да бъде развалена. Той само щеше да научи за нея малко по-рано от предвиденото. Но Линдзи твърдо бе решила да се пребори с депресията, докато коледният подарък от нея и от Риса бъде готов.

И Линдзи успя. Но в мига, в който я видя на летището, Джеси разбра колко усилия ѝ е коствала победата.

И сега Линдзи казваше, че трябва да замине довечера, за да пътува в страни, чиито езици не говори. По този начин тя преживяваше пристъпите на депресия. Лекарствата не помагаша, Линдзи бе изпробвала всичко. Само времето помагаше. И тя винаги предпочиташе да бъде някъде далеч.

— Знам, че трябва да заминеш, Линдзи. Но може би този път двамата трябва да се срещнем с демоните ти. Познавам ги. Срещали сме се няколко пъти.

— Но само за малко.

— Може би е време е да ги опозная по-добре. Риса ще бъде с Даниъл.

Линдзи очевидно се изкуши, но накрая решително поклати глава.

— Не. Трябва да бъда сама. Лесно ще намериш кабинета на Франк. Намира се на осмия етаж в Института по сърдечни заболявания. Пък и Риса знае пътя.

— Добре. — Джеси докосна лицето ѝ, което беше хладно, защото кръвоносните съдове се бяха свили от непрестанния прилив на адреналин. Тя беше уплашена и се готвеше да избяга. — Пази се, Линдзи.

Докато беше прокуден от къщата си с формата на полумесец, Джеси живя в малка стая в скромен хотел в Южна Калифорния. Той пишеше и не му трябваше нищо повече. Когато наближи денят на завръщането на Риса и Линдзи, Джеси се премести в двустаен апартамент в „Шато он Барингтън“ — луксозен хотел, който се намираше срещу болницата.

Той беше във всекидневната и дописваше „Синя луна“, когато чу детски глас.

— Джеси?

Тя стоеше в коридора. Беше по нощница и боса, а русите ѝ къдрици приличаха на златист облак.

Джеси бързо се приближи към нея, коленичи и нежно заговори.

— Риса? Какво има, миличка?

— Страхувам се.

„О, любов моя, моля те, никога не се страхувай от нищо“, помисли си той.

— Защо, Риса? От какво? Знаеш ли?

Тя поклати глава и Джеси се поколеба, преценявайки какви въпроси може да ѝ зададе, без да предизвика нови страхове.

— От срещата с доктор Фаръл ли се боиш?

Преди години Джеси ѝ бе обяснил, че в сърцето ѝ има вратичка, която пропуска кръвта в погрешна посока и трябва да се затвори и да се превърне в солидна стена.

Перспективата за операция на сърцето ужасяваше всички пациенти, но не и Риса. Освен ако нещо не се бе променило.

— От доктор Фаръл ли се страхуваш?

— Не — отговори Риса, но Джеси никога не я бе виждал толкова несигурна и обляна в сълзи.

Страхът ѝ нямаше нищо общо с увреждането на сърцето ѝ. Тогава дали не се боеше от Даниъл? И дали Линдзи не се бореше с този страх преди всяко посещение при него?

Затова ли толкова настояваше Джеси и Даниъл отново да се видят? Защото подозираше, че няма да понесе да гледа как Даниъл измъчва Риса. Или вероятно виновната беше Стефани, досущ зла мащеха от приказките.

Джеси реши, че няма причина момиченцето да се страхува от мащехи, които искат да убият доведените си деца. Той ѝ бе разказвал други, красиви и прекрасни приказки за белоснежни лъвове, които като всички същества на света трябва да бъдат закриляни и обичани.

Дали Джеси не покровителстваше Риса твърде много? Дали цивилизацията наистина бе стигнала точка, когато беше необходимо петгодишните момиченца да бъдат учени, че трябва да се страхуват от всеки?

— От татко ли се страхуваш?

Името Даниъл неизбежно пораждаше болка, а сега предизвика смразяваща ярост. Ако Даниъл причиняваше болка на Риса... тогава човекът, когото всички в Монтклеър мислеха за убиец, наистина щеше да извърши убийство, при това с удоволствие.

— От татко? — изненадано повтори Риса, после се намръщи. — Не.

— От Стефани?

Недоумението ѝ се засили и Риса отново поклати глава.

— Знаеш ли защо се страхуваш, миличка?

— Не! Но се *страхувам!*

— Знам, любов моя. Виждам. Може би си сънувала нещо страшно.

Риса сви крехките си, слаби рамене.

— Може би.

— Да ти разкажа ли приказка, с която да прогоним страшните мисли? Какво ще кажеш?

Риса изглеждаше несигурна, но кимна.

— Добре. Да опитаме. Коя приказка да ти разкажа?

Джеси очакваше, че Риса ще поиска да чуе за някое от непубликуваните и дори ненаписани приключения на снежнобелия лъв. През последните две години това бяха любимите ѝ истории.

Но в онази нощ, когато неизвестно защо беше уплашено, момиченцето пожела разказ, който ѝ доставяше удоволствие много отдавна.

— „Сладки картофи, Джеси“.

Двамата седнаха на дивана до работната му маса и тя се сгуши в обятията му.

— Имало едно време малко момиченце — започна Джеси. — Чакай да помисля как ѝ беше името.

— Риса — засмя се тя.

— А, да, точно така. Казвала се Риса. И какво обичала да прави най-много?

— Да ходи в магазина за хранителни стоки. С Джеси!

Не след дълго клепачите ѝ се затвориха. Джеси можеше да я занесе в леглото ѝ, както бе правил много пъти, когато приказката постигнеше желания ефект. Но в онази нощ, когато Риса се страхуваше толкова много, той я държа в прегръдките си и я гледа как спи. Безпокойството не я напусна дори в съня. Челото ѝ остана намръщено.

Още ли се страхуваше? Джеси се помоли на Бог да не е така. Освобождаването от страха беше подарък, който Линдзи и Джеси ѝ бяха дали. А в интерес на истината, Даниъл и Стефани ѝ бяха осигурили спокойствие.

— Не, не, не!

Риса се събуди и се вкопчи в Джеси.

Беше три и двайсет сутринта. Никога нямаше да разберат дали точно в този миг колата на Линдзи бе излетяла от скалата. Намериха я

едва на зазоряване.

Линдзи бе карала на север по магистрала едно — зрелищен път през деня, но коварен нощем, особено по това време на годината, няколко дни преди Коледа, когато бе паднала гъста мъгла.

За пръв път от много години Линдзи отиваше в Кармел, където беше родният ѝ дом. Неизвестно защо, тя бе предприела това пътуване сама и бе загинала.

Откриването на катастрофиралата кола и на тялото на Линдзи беше само началото на потресаващи разкрития...

Проучването на Даниъл, за да разбере всичко за мъжа, с когото дъщеря му прекарваше по-голямата част от живота си, бе започнало две години след раждането на Риса. Даниъл можеше да го направи и по-рано, но изпитваше угризения, че разследва Джеси.

Даниъл му беше длъжник и го знаеше. Ако не беше Джеси, той нямаше да познава момиченцето. Но именно заради нея Даниъл трябваше да научи всичко за Джеси.

Адвокатската практика му осигуряваше достъп до множество частни детективи. Даниъл избра най-добрия. За няколко месеца частният детектив научи за опита за братоубийство в Езерото на Грейдън и за нападението с цел изнасилване, изпратило Джеси Фолкнър в затвора — там, където всички мислеха, че му е мястото. Името на набелязаната жертва беше заличено от съдебните архиви и дори най-големите клюкари в Монтклеър отказаха да разкрият името ѝ.

Липсващият детайл разстрои амбициозния детектив, но нямаше значение за Даниъл. Той бе научил онова, което искаше, и много повече, отколкото се стремеше да разбере.

Даниъл незабавно сподели с Линдзи обезпокоителните разкрития.

— Всичко това са глупости.

— Глупости? — изумено повтори той. Даниъл очакваше, че Линдзи веднага ще отиде да вземе Риса и да я доведе в Лос Анджелис.

— Изнасилването и убийството ли са глупости, Линдзи?

— Никой не е бил убит, Даниъл. Нито изнасилен.

— И фактът, че Джеси не е успял, е достатъчен?

— Обвиненията са били фалшиви.

— Фалшиви?

— Да.

— Джеси ти е казал, че обвиненията са фалшиви и ти си му повярвала, без да задаваш въпроси.

— Точно така. Но не беше необходимо да ми го казва. Аз бях сигурна в това. И ако познаваш Джеси, и ти ще му повярваш.

— Отивам да взема Риса. Няма да позволя дъщеря ми да прекара още една нощ в дома на онзи човек.

— Тя е и моя дъщеря, Даниъл. И ти обещавам, че ако се опиташ да я вземеш, Риса, Джеси и аз ще изчезнем и няма да можеш да ни намериш. Знаеш, че ще го направим, Даниъл. И никога повече няма да видиш Риса. Това ли искаш?

— Искам дъщеря ми да бъде в безопасност.

— *Аз също.* И тя е в безопасност, обичана и щастлива.

— Ще ми обещаеш ли нещо, Линдзи?

— Може би.

— Не го оставяй сам с нея.

— Риса никога не е сама с него.

Когато Даниъл му каза това, думите на Линдзи пронизаха сърцето на Джеси. Беше ли се съмнявала в него?

Джеси никога не бе подлагал на изпитание Линдзи. Не я беше лъгал, за да види дали тя ще застане на негова страна. Беше ѝ казал само истината.

И Линдзи без колебание бе приела твърденията му, че е невинен. Дори се пошегува: *„Прелъстил си друга жена, Гейбриела, само двайсет и четири часа, след като си бил с мен? Невероятен си.“*

Не, Линдзи не се бе съмнявала в него. В завещанието си, написано само няколко седмици преди смъртта ѝ, тя изразяваше убедеността си, че Джеси не е нито убиец, нито изнасилвач, нито е способен да издевателства над малки момиченца.

Линдзи бе завещала цялото си огромно богатство на Риса, а дъщеря си — единственото съкровище, което имаше истинска стойност за нея — бе поверила на Джеси.

Той трябваше да придобие родителските права над Риса и да ги споделя с Даниъл.

Последната воля на Линдзи бе изпълнена.

— Но желанието ѝ няма силата на закон — каза Даниъл на Джеси. — Във всяка съдебна битка ще победя аз. И двамата го знаем.

Кейтлин осъзна, че Джеси не ѝ казва *много* неща. Той още криеше някои тайни.

— Но ти се бори за Риса, нали? — попита тя.

— Не, не се борих.

— Защо?

— Защото знаех, че няма да спечеля.

— Защо? — повтори Кейтлин, отчаяна, че той не споделя всичко с нея. — Не разбирам.

— За Риса беше най-добре да бъде с Даниъл, Стефани и Холи, сестричката ѝ, която много обича.

— А ти, Джеси?

„Нима реши, че ще е твърде трудно да поемеш грижата за момиченцето? Толкова ли много щеше това да ограничи свободата ти? Нали знаеш какво казват за свободата?“

Кейтлин не му зададе тези въпроси. Знаеше, че са гневни и предизвикани от отчаянието ѝ, че Джеси не ѝ доверява тайните си. Беше загрижена и за него и долавяше болката му.

— А ти, Джеси? — повтори Кейтлин.

— Аз имам лъва. Това беше коледния ми подарък. Оградата с шиповете, охранителната система и лъвът. Тази беше изненадата, която Линдзи ми готвеше, преди двете с Риса да отидат в Лос Анджелис. Искаше да ми остави *нещо*.

— Линдзи е знаела, че ще умре? Мислиш, че се е самоубила? — прошепна Кейтлин.

Джеси въздъхна.

— Смятам, че е възможно. По шосето не е имало следи от спирачен път. Но това не означава нищо, защото е имало мъгла. Може да е било нещастен случай или самоубийство и дори аз съм се питал дали Линдзи не е възнамерявала да изчезне. Тя би го направила така, все едно е умряла.

Линдзи е знаела, че въпреки желанието ѝ, Джеси може да не придобие родителските права над Риса. Вероятно дори е знаела, че той няма да води съдебни битки.

И затова му бе подарила лъва. Защото Линдзи е знаела, че без да има нещо скъпо, което да закриля и обича, Джеси Фолкнър може да не оцелее.

— Кога видя за последен път Риса?

— В навечерието на Коледа, преди шестнайсет месеца.

Даниъл искаше Джеси да замине, без да се сбогува.

Джеси отказа.

Нито пожела да каже на Риса, че иска да живее сам.

— Трябва да тръгвам, Риса.

— Къде отиваш, Джеси?

— Връщам се в Мауи.

— Така ли?

Тя не разбираше. Джеси искаше Риса да осъзнае истината бавно, постепенно, с течение на годините и когато най-после разбере, че той завинаги е изчезнал от живота ѝ, да не ѝ липсва.

— Ти ще останеш с татко, Стефани и Холи. Ако искаш, може да тръгнеш на училище тук, през януари. Мисля, че ще бъде забавно.

— Наистина ли?

— Да.

— А ти, Джеси?

— Аз не трябва да ходя на училище — весело отговори той, после сериозно добави: — Винаги ще бъда с теб, Риса. Майка ти те гледа от небето и те обича.

— И ти ли ще отидеш на небето?

— Да. Но ще бъда на луната. Нали си спомняш какво ти казах за нея? Луната е винаги на небето, макар че не я виждаш.

— Да.

— Добре — усмихна се Джеси. — Не го забравяй, миличка. Непрекъснато ще бъда с теб, макар да не ме виждаш.

— И оттогава не си разговарял с нея, така ли?

— Не.

— Но знаеше, че операцията е насрочена за юни.

— Стефани ми се обаждаше. Оказа се, че в края на краищата, тя не е злата мащеха, а смел шпионин в редиците на врага. Предполагам, че сега Даниъл знае това. Стефани несъмнено го е признала, когато му е казала номера на пейджъра ми.

В същия миг вратата на Приемната се отвори.

Кейтлин видя тъжното лице на Джеси и долови страха в зелените му очи. Той погледна лекаря, който застана на прага.

— Джеси? — каза Франк Фаръл. — Можеш да я видиш.

28.

**Кардиологично интензивно отделение
Болница „Мемориъл“ Уестуд
Вторник, 7 май, един часа след полунощ**

Тя беше толкова малка и крехка.

В нежната ѝ кожа бяха забити иглите на системата за интравенозно поддържане на живота. Мониторите над главата ѝ показваха жизнените ѝ функции.

Риса седеше облегната на възглавници. Дишането ѝ беше неравномерно, но не толкова затруднено, а устните ѝ бяха придобила розов оттенък.

Медикаментозното лечение действаше. Но дали вече момиченцето можеше да говори? Или Джеси Фолкнър нямаше доверие на своя глас?

Той се намери да излезе, но Риса отвори очи и промълви:

— Джеси.

— Здравей, миличка — отговори Джеси и се приближи до нея.

— Ти плачеш. *Недей!*

— Няма нищо, миличка. Не се тревожи за мен. — Той докосна лицето ѝ, което беше изпотено от битката със смъртта. — А ти, Риса? Как си?

Той разбра отговора, преди тя да събере сили да каже нещо. Риса се задъхваше и се давеше също като Патрик в онзи ден в Езерото на Грейдън. И сега, както и тогава Джеси изпита отчаяние, безпомощност и предчувствие за безвъзвратна загуба.

„Не. Няма да загубя и теб, Риса! Няма да го позволя.“

— Добре съм. Много съм добре. Само...

Тя млъкна, за да си поеме въздух и се приготви да довърши изречението. *„Само ще си почина малко и ще се прибера вкъщи. Не ми е необходима операция.“*

— Мисля, че знам защо се страхуваш, Риса. Боиш се да оправят сърцето ти, нали? Да затворят вратата и да я превърнат в стена?

Тя кимна и изпитателно се вторачи в него.

— Но това е нещо, което знаем отдавна, нали? И често сме говорили за него. — Дали през последните шестнайсет месеца Даниъл бе забранил разговорите за заболяването ѝ? Дали той и Стефани бяха решили, че е най-добре да не обсъждат този въпрос? — Тогава не се страхуваше, нали, Риса?

Тя поклати глава.

— Знаеш ли защо се страхуваш толкова много, миличка?

Риса кимна.

— Каж ми защо. Каквото и да е. Само да е истината. Знаеш, че на мен можеш да кажеш всичко.

Тя се колебаеше. А може би събираше сили да отговори. И не откъсваше очи от Джеси.

— Доктор Фаръл — прошепна момиченцето.

Джеси прикри изненадата си. Риса отдавна познаваше Франк Фаръл като неин лекар, съсед и баща на най-добрата ѝ приятелка. Затова ѝ беше толкова трудно да признае за страха си. Тя винаги внимаваше да не обиди някого.

Джеси потисна чувствата си и изпита гняв. Ако Франк Фаръл бе сторил нещо лошо на Риса...

— Каж ми защо се страхуваш от него?

— Аз... Сънувах нещо.

— За операцията ли?

Риса кимна и пое въздух.

— Оперираха ме и *умрях!*

— О, миличка — прошепна Джеси. Сърцето му се сви.

— И той беше *виновен*.

— Не, разбира се, че не е било така. Но това няма значение. Просто сънят е бил страшен и реален.

— Мама беше там.

— Мама — тихо повтори Джеси, потискайки силния си импулс да изкаже на глас мислите ѝ.

Той я познаваше добре и я обичаше много, затова знаеше, че има неща, които самата тя трябва да произнесе.

И зачака. Гледаше я как се бори и потискаше желанието си да я сграбчи в обятията си, да избяга с нея и да тича, докато... стигнат до вълшебното място, каквото съществува само в приказките.

Всъщност мястото, където искаше да заведе Риса, беше непознато и за двамата. Но в мислите си Джеси често се бе озовавал там, от момента, когато лекарите за пръв път чуха шума в сърцето на Риса. Мястото действително беше вълшебно. Там Джеси щеше да я притисне към себе си и увреденото ѝ сърце да се слее с неговото.

— Искам да бъда с мама, Джеси. *Наистина.*

Риса се задъхваше все по-малко. Медикаментозното лечение действаше. Но само да можеше някаква магия да премахне съня и да прогони образа на Линдзи, която я викаше и я молеше да отиде при нея, защото се чувства самотна там горе, на небето. Джеси видя терзанията, изписани на красивото личице на детето.

— Знам, че искаш да бъдеш с мама, Риса, но...

— Но татко, Стефани, Холи и ти?

— О, Риса, мама е с теб, миличка. *Знаеш*, че е така. Но ти имаш право — наистина се нуждаеш и от двама ни. — Джеси успя да се усмихне, прикривайки всички чувства, освен любовта си.

— Но аз много се страхувам!

— Знам. Но дали страхът ти ще изчезне, ако друг лекар извърши операцията?

— А доктор Фаръл?

— Това съвсем няма да го обиди, Риса. Той иска най-доброто за теб и знае колко завладяващи могат да бъдат сънищата и колко реални изглеждат.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Не се тревожи за това. И знаеш ли още какво? Случайно съм тук с една приятелка, която е сърдечен хирург.

— Наистина ли?

— Да. Ще ѝ се довериш ли, Риса?

— А ти имаш ли ѝ доверие, Джеси?

„*Бих ѝ поверил живота си и теб — най-скъпото, което имам.*“

— Да, миличка. Напълно.

— Тогава и аз ѝ се доверявам! — най-после се усмихна детето.
— Напълно.

— Защо си ядосан, Даниъл?

— Не обичам той да е близо до нея.

— Но тя разговаря с него — настоя Стефани. — Може би му казва защо се страхува.

Кейтлин чу разговора им. Тя, Франк и Марти също наблюдаваха през стъклото Джеси и Риса. Кейтлин виждаше само лицето на детето, на което бяха изписани обич и доверие.

Какъв беше източникът на враждебността на Даниъл? Любовта на Риса към Джеси? Толкова ли ревнив беше Даниъл и не искаше да споделя сърцето ѝ с никого... освен ако не се наложеше, защото момиченцето умираше?

Мислите на Кейтлин бяха прекъснати от някакво движение в остъклената стая. Джеси се изправи и се обърна.

На лицето му бяха изписани силни чувства. Той се вторачи през стъклото и търсецият му поглед се спря на нея.

„О, Джеси Фолкнър, какво искаш от мен?“

Но тя разбра, преди той да я попита:

— Ще го направиш ли? Ще оперираш ли Риса, Кейтлин?

Джеси не питаше дали тя може да извърши операцията. Той знаеше отговора на този въпрос. Доктор Тейлър беше специалист по такива деликатни хирургични намеси.

Джеси я питаше само дали ще я направи.

— Да — прошепна тя. — Разбира се, че ще я оперирам.

— Благодаря. — Признателността в зелените му очи беше покрасноречива от всички думи, които би изрекъл. После Джеси се обърна към Франк и обясни причината за страха на Риса. — Сънувала е операцията. Ти си оперирал и тя е умряла. Риса знае, че това е само сън, но не може да се отърси от страха. Не каза нищо, освен решението си, че не иска да я оперираш, защото не желае да нарани чувствата ти.

Лекарите са учени. Но и те вярват в чудеса като всички останали. Вярват обаче и в злото. И ако пациентът е убеден в леталния изход, предупреждението му се взема насериозно.

— Нали ѝ каза, че няма да нарани чувствата ми? — попита Франк Фаръл.

— Разбира се. Но Риса иска да го чуе и от теб, колкото е възможно по-скоро.

— Тръгвам веднага. И ще я запозная с Кейтлин.

— Аз ще представя Кейтлин на Риса — с тон, нетърпящ възражение, заяви Джеси.

— Отивам в кабинета ми да си взема бяла престилка и стетоскоп
— каза Кейтлин.

„И докато съм там, ще се обадя по телефона за нещо важно.“

29.

Брентууд

Едни и трийсет след полунощ

Вторник, 7 май

— Обажда се Кейтлин, Патрик. Трябваш ми.

— Кейтлин — измърмори изненадано той. Патрик бе прекарал вечерта с Аманда.

„Ще бъдем заедно, Аманда. Имаме бъдеще заедно.“ Той не бе произнесъл тези предизвикателни думи, но разговорът ги бе сближил.

Срещата им бе приключила с обещанието да празнуват в събота вечерта. Бяха разговаряли няколко часа, без да изпитват желание да се разделят и да си кажат довиждане.

Накрая, преди малко, си бяха пожелали лека нощ и приятни сънища и когато телефонът иззвъня, Патрик беше сигурен, че се обажда Аманда, за да го попита дали и той изпитва същите чувства като нея.

Но Кейтлин произнесе думите, които Патрик се надяваше да чуе от Аманда.

— Нуждаеш се от мен?

— Да, Патрик, Както и едно шестгодишно момиченце. Тя страда от вроден сърдечен порок и има сърдечна недостатъчност. Трябва да се направи операция. Съгласих се да я оперирам, но ми е необходим асистент. Ти.

— А Франк? Или...

— Франк не може да го направи и не съм се обръщала към друг. Искам ти да дойдеш, Патрик.

— Защо?

— Защото момиченцето е Риса и е нещо като дъщеря на Джеси.

— О, Кейтлин!

— Джеси не е бащата, но се е грижил за нея.

— При теб ли е Джеси в момента? Нямам представа откъде се обаждаш.

— Не. Ако откажеш и чувстваш, че не можеш да асистираш в случая, ще те разбере и няма да му кажа.

— Ще асистирам, Кейтлин. Кога ще започнем?

— По някое време през следващите три-четири часа, когато състоянието ѝ се стабилизира след медикаментозното лечение. Да ти се обадя ли пак?

— Тръгвам веднага, Кейтлин. Искам да я прегледам и да видя кардиограмата ѝ и показанията на осцилоскопа. Попитах те кога ще оперираме, защото се чудех дали ще има време да ми прелеят кръв. Чувствам се добре и мога да оперирам, но ако Джеси иска, малко освежаване на кръвта ми няма да навреди.

Джеси чакаше точно там, където Кейтлин го бе оставила. Сам. Франк, Марти, Стефани и Даниъл бяха при Риса.

Джеси отново беше изолиран и самотен.

Кейтлин изпита желание да го докосне и да го прегърне, но потисна импулса си и тихо каза:

— Здравей.

— Здравей. — В гласа му прозвуча благодарност. — Всичко уредено ли е?

— Да.

— Щом те излязат, ще влезем ние.

— Добре.

Франк я забеляза и насочи другите към вратата. Кейтлин видя лицето на момиченцето, когато двамата с Джеси се приближиха до леглото ѝ.

— Дишането ѝ се е подобрило много през последните няколко минути, докато бях в кабинета ми — отбеляза Кейтлин.

На лицето на Джеси се изписа надежда.

— Да, така е.

Риса замислено наклони глава на една страна и се вторачи в Джеси.

— Какво има, миличка?

— Изглеждаш различен.

— Сериозно?

„Разбира се, Риса, след като отсъстваш от живота ми.“

Промяната се бе отразила на изражението му, но той не се опитваше да я прикрие. Риса я забеляза, но не я разбра.

— Косата ти е по-дълга! Ето какво е!

Джеси се усмихна.

— И твоята, дребосъче.

— Да, но моята коса *трябва* да е дълга, защото съм момиче.

— Аха, разбирам. — Джеси докосна лицето ѝ. Кожата ѝ още беше изпотена, но съвсем не толкова студена като преди. — Дишането ти се подобри, нали?

Риса кимна.

— Но въпреки това трябва да ме оперират, нали?

— Да. Съгласна ли си?

Детето отново кимна и за пръв път погледна Кейтлин.

— Ти ли ще ме оперираш?

— Да, Риса, ако нямаш нищо против.

Момиченцето се обърна към Джеси.

— Това е доктор Кейтлин Тейлър — обясни той. — Тя е страхотна.

— Добре — прошепна Риса. — Добре, доктор Тейлър.

— Добре — повтори Кейтлин. — Ще ми помага и един друг лекар, Риса. Той е чудесен хирург и Джеси го познава много добре. Ще дойде след малко и сама ще се увериш, че е прекрасен човек.

Кейтлин долови реакцията на Джеси, но не откъсна очи от детето.

— Наистина ли е прекрасен, Джеси? — попита Риса.

— Да. Всъщност, той ми е брат.

Зелените очи на детето се отвориха широко от почуда.

— Брат?

— Близък. Но не си приличаме, така че няма да ни объркаш.

— Но щом ти е брат, защо никога не ни е идвал на гости?

— Ами... поради много причини. Едната е, че беше твърде зает да стане хирург.

— За да може да ме оперира?

— Да, миличка, точно затова.

В същия миг в стаята влезе лекар.

— Това той ли е? — тихо попита Риса.

— Не — отговори Джеси. Освен на Патрик, Кейтлин явно се бе обадила и на Стивън. — Това е доктор Шеридан. Нуждаеш ли се от мен, Стивън?

— Да.

— Добре. Трябва да тръгвам, Риса.

— Къде отиваш, Джеси?

— В друга част на болницата. Не се безпокой. Ще бъде наблизно. Не забравяй, че дори да не ме виждаш, ще бъда до теб.

Джеси знаеше, че отново се сбогува с нея. Риса *щеше да живее*, но както и преди, той щеше да бъде прогонен от живота ѝ.

— Е, по-добре да тръгвам — каза Джеси и се отправи към вратата.

Кейтлин би го проследила с поглед, ако можеше да откъсне очи от лицето на Риса.

Тя се запита дали объркването и паниката, които видя на лицето на малката си пациентка, не са зловещо предчувствие за смърт. Но розовите устни и страни на детето бяха доказателство, че състоянието ѝ се подобрява и дишането ѝ вече не е затруднено.

А леко ускореният сърдечен ритъм, личащ от монитора над главата ѝ? Това беше напълно обяснимо. Сърцето на Риса плачеше: „*Не си отивай, Джеси! Моля те! Не ме оставяй!*“

И сърцето на Кейтлин му бе отправило такава молба, когато дори без да накуцва, Джеси бе излязъл от болницата, след като му взеха костен мозък. Тогава той не бе доловил отчаяния ѝ зов. Или просто не му бе обърнал внимание.

Но Джеси Фолкнър не пренебрегна настойчивата молба на детето.

Той се обърна, усмихна се и прошепна:

— Обичам те, сладко картофче.

Паниката на Риса изчезна и лицето ѝ засия. И както бе правила много пъти, тя радостно повтори:

— И аз те обичам, сладко картофче!

— Какъв е рискът, Стивън?

Шеридан леко се намръщи. Той вече бе вкарал иглата във вената на Джеси и кръвта капеше в стерилна чаша.

— Преди двайсет години, преди появата на СПИН и хепатит Б, непрекъснато се преливаше кръв, дори при леки степени на анемия. Сега разполагаме с тестове за СПИН и хепатит. Но какво би станало, когато се появи следващата пренасяна по кръвен път болест, онази, която още не е описана? Все пак, взехме си поука и в днешно време кръвопреливането се прави много пестеливо. Но, Джеси, искам да ти кажа, че ако това ставаше преди две десетилетия, щях да ти *преливам*, а не да ти взимам кръв.

— Не говоря за себе си. Хематокритът ми ще спадне още малко. Е, и какво от това? Питам какъв е рискът за Патрик.

Стивън трябваше да се досети, че Джеси е загрижен не за себе си, а за Патрик.

— Съществува потенциален риск — отговори Шеридан. — Но Патрик го приема с готовност. Той каза, че ще вземе толкова кръв, колкото можеш да му дадеш.

„*За Руса*“

— В такъв случай, вземи колкото можеш повече, Стивън.

30.

„Ариел“, Три часа сутринта Вторник 7 май

Доктор Шеридан каза на Джеси, че трябва да прекара остатъка от нощта в леглото в стаята до кръвната банка, освен ако не иска да го закарат в хематологията, където ще лежи до брат си, докато Патрик получава кръвта му.

Стивън усети, че Джеси не би избрал този момент, за да се помири с брат си. Вниманието на Джеси беше съсредоточено върху Риса, Той бе завладян от силни чувства и много развълнуван и Шеридан реши да му вземе минимално количество кръв.

Интуицията на Стивън се оказа вярна. Джеси отхвърли предложението да бъде с Патрик, но помоли лекаря да предаде на брат му безкрайната му благодарност.

Но Стивън не очакваше, че Джеси няма да изпълни указанията му да лежи до края на нощта. Нито предполагаше, че Джеси ще прекара часовете на операцията на Риса, като стои пред рафтовете с малки стъклени бурканчета в секцията за детски храни в „Ариел“.

„Сладки картофи, Джеси!“

Това беше част от ритуала, докато пазаруваха в магазина за хранителни стоки. В началото Риса беше малка и Джеси я носеше на ръце, докато обикаляше между щандовете. Тя го щипеше по лицето, пляскаше с ръчички и сочеше бурканчетата с детски храни.

По-късно, когато Риса порасна, Джеси започна да ѝ готви и стъклените бурканчета останаха в миналото. С изключение на една от храните. Любимата ѝ.

И тогава започна нов ритуал. Риса и Джеси вече не пазаруваха от детските щандове. Докато вървяха към касата, бутайки пълната количка, тя ахваше и слагаше ръка на устата си.

— Какво има, Риса? — с престорен ужас питаше Джеси. — Забравихме ли нещо?

— Да! Сладки картофи, Джеси!

И сега скъпоценната му Риса, красивото му, сладко картофче беше в операционната зала. А кръвта на Джеси помагаше на Патрик да оперира детето.

Джеси знаеше всичко за операцията. Кейтлин и Патрик щяха да отворят гърдите на Риса, да изолират сърцето ѝ и да я сложат на командно дишане.

Когато апаратът за изкуствено дишане поемеше жизнените ѝ функции, Кейтлин щеше да разреже сърцето и с бързината на умела шивачка да преобрази смъртоносната врата в солидна стена.

Джеси знаеше и чувстваше, че в момента Риса е на командно дишане. В същия миг съзнанието му се замъгли от загубата на кръв и той се озова в ничието пространство между живота и смъртта.

Сърцата на Джеси и Риса бяха живи, но застинали.

Кейтлин не мислеше за нищо друго, освен за предстоящата задача. Емоциите нямаха място в съзнанието ѝ. Не можеше да си позволи да изпитва болка, че Джеси е изчезнал. Франк, Даниъл и Марти явно го ненавиждаха и той си бе тръгнал.

Но Кейтлин щеше да мисли за това, след като Риса дойде в съзнание и започнеше да се възстановява.

— Готова ли си? — попита Патрик.

— Да. Започваме.

Джеси усещаше, че всичко върви добре. Скоро сърцето на Риса щеше радостно да затупти и тя да дойде в съзнание.

И *неговото* сърце биеше с нов ритъм. Но после неочаквано спря.

— Патрик?

Въпросът на Кейтлин беше спокоен, въпреки ужаса ѝ.

Никога не казвай в присъствието на пациента онова, което не искаш да чуе. Това беше максима, към която Кейтлин и Патрик строго се придържаха.

Всички лекари бяха чували истории за пациенти, изпаднали в кома, които се събуждат и ясно си спомнят разговорите край леглото им. Понякога тези дискусии бяха обезпокоителни и нанасяха непоправима вреда — роднина, който се оплаква защо не са издърпали иглата на системата за интравенозно поддържане на живота, или лекар, уведомяващ близките, че няма надежда.

Кейтлин и Патрик стриктно се придържаха към максимата. Дори сега, когато сърцата им се изпълниха с отчаяние.

Операцията бе минала успешно. Апаратът за изкуствено дишане беше изключен, но сърцето на Риса остана неподвижно и отказваше да реагира на мерките, които бяха предприети.

Не всички средства бяха изчерпани, но...

Патрик не каза нищо, а обви в шепа малкото сърце, после го стисна в юмрук и пак отпусна пръсти. Отново и отново.

Задвижвана от силното желание, воля и чувствата на брат му, ръката на Патрик ритмично се свиваше и отпускаше.

И на петнайсетата компресия той върна живота на Риса.

Петнайсет. Възрастта, на която бяха близнаците в онзи съдбовен 4 юли в Езерото на Грейдън.

— Да. Обади се. — Болногледачът Джонатан се намръщи. — Преди по-малко от минута, след като сърцето му отново бе започнало да бие. Не знам къде е. Стори ми се задъхан. Пак щял да се обади, за да разбере как е Риса. О, и каза да предам благодарностите му на теб, на анестезиолога и на сестрите. На всички.

Никой не видя Джеси Фолкнър през целия ден. Но той се обади в отделението, както бе обещал и изпрати на Кейтлин двама бели и розови рози и картичка, на която пишеше само „Джеси“. А в два часа следобед се обади в кабинета на Патрик.

— Съжалявам, не е тук в момента, но е някъде в болницата — каза секретарката. В гласа ѝ прозвуча обич към Патрик, въпреки неодобрението, че се е върнал на работа. — Доктор Фолкнър явно се е възстановил. Преди час отиде в спешното отделение, за да прегледа пострадал от катастрофа. Казвате, че сте му брат? Вероятно ще можете да го вразумите.

Патрик влезе в кабинета си минута по-късно. Секретарката му предаде благодарностите на Джеси.

Кейтлин предполагаше, че Джеси е наблизил, както бе обещал на Риса.

Тя пак се обади в хотелската му стая, но не позвъни повече. Джеси щеше да се появи в подходящия момент.

31.

Корт Апартаментс, Уестуд

Вторник 7 май

Джеси дойде в десет вечерта, навреме, за да я изпрати до дома ѝ. Нощта бе настъпила отдавна, макар че градът не беше тъмен. Уличните лампи на Барингтън Авеню разпръсваха златиста светлина.

Кейтлин взе две рози — бяла и розова. Цветята щяха да прекарат нощта в спалнята ѝ. А Джеси?

Двамата се приближиха до вратата на апартамента ѝ, без да разговарят.

— Искан да се сбогувам.

Пръстите ѝ се свиха в юмруци и ноктите се вкопчиха в плътта.

— Да се сбогуваш?

— Утре се връщам в Мауи.

— Разбирам. Ще влезеш ли?

Щом прекрачиха прага, Кейтлин пусна розите и протегна ръце към него.

— Обичай ме, Джеси!

— Не мога — усмихна се той. — Загубил съм твърде много кръв.

— Тогава ми позволи аз да го сторя.

Усмивката му помръкна и лицето му стана сериозно.

— Не, Кейтлин.

— Джеси, аз...

— Беше хубаво.

— Хубаво? Имаш предвид секса?

— Беше страхотен.

Зелените му очи блестяха, но погледът му беше безизразен. Джеси беше изключително резервиран. „Защо, Джеси? Защо?“

Той видя объркването и болката ѝ и потисна импулсивното си желание да ѝ каже истината. „Не искам да те оставям, Кейтлин, но трябва да го направя. За твое добро.“

Джеси се бе заклел пред себе си да си тръгне, когато рискът за Кейтлин стане твърде голям и опасността засенчи изкушението. И този момент бе настъпил, защото желанието му към нея беше толкова силно, че той можеше да загуби контрол.

Винаги когато Джеси обичаше някого, съдбата се намесваше, наказваше го и отмъщаваше. Съдбата беше безмилостният враг на сърцето му и капризна сила, която той не можеше да контролира. Любовта му не можа да предотврати удара на мачтата, нито сърдечното заболяване на Риса и анемията на брат му.

„Трябва да си тръгна, Кейтлин. Трябва да те оставя. И за теб ще бъде по-лесно да си замина с жестокост, а не с любов.“

— Е, сбогом, Кейтлин.

— *Чакай, Джеси!* Преди да тръгнеш, би ли ми разказал тайната си? Чувствам, че имам право да я знам.

Той не искаше да ѝ разказва нищо. Но въпреки това изпита егоистичната надежда, че Кейтлин ще отхвърли като невъзможни „престъпленията“ му, ще му повярва и ще го обикне.

Джеси безразлично сви рамене.

— Защо не? Когато бях петнайсетгодишен, се опитах да убия Патрик. Плавахме с яхта в едно място, наречено Езерото на Грейдън. Блъснах мачтата към главата му и когато той не умря, се опитах да го удавя.

— Не ти вярвам!

Сега изкушението и опасността бяха неизмеримо големи. В безстрашната си любов Кейтлин бе забравила изумлението, болката и обидата. Тя беше боец, впуснал се в ожесточена битка, защитаваше го, вярваше му и го обичаше. Радостта стопли душата му, заплашвайки да разтопи леда. Джеси трябваше да спре това, като смрази сърцето си.

— Попитай жителите на Монтклеър. Или Патрик.

— Не е необходимо да питам никого, Джеси. *Знам, че не е вярно!*

В морскосините ѝ очи блестеше страст. Джеси бе потиснал чувствата си. Но битката му беше по-ожесточена от нейната. *„Мрази ме, Кейтлин. Ненавиждай ме. Никак не е трудно.“*

— Когато бях на деветнайсет, нападнах приятелката на Патрик и се опитах да я изнася, за което прекарах в затвора следващите две години.

„Не, Джеси!“

— Ето, това е истината за мен. — Той трябваше да си тръгне тогава, когато сърцето му беше толкова сковано от лед, че едва биеше. Но демонът на изкушението го накара да попита. — Е, чувстваш ли се изнасилена?

— Не!

„Чувствам се обичана.“

— Е, добре. Тогава си съгласна, че сексът беше страхотен. Сбогом, Кейтлин.

Джеси тръгна към вратата.

Кейтлин изпита паника и отчаяние.

„Не си отивай, Джеси! Не ме оставяй! Моля те!“

Джеси се обърна.

— Кейтлин?

— Да?

— За Риса. Нямам думи да изразя благодарността си.

И после излезе.

Кейтлин трябваше да каже нещо, какъвто и да беше отговорът му и колкото и презрително да блестяха студените му очи.

Трябваше да му каже, че се чувства обичана. И още нещо. Например какво се бе случило на зазоряване в операционната зала.

„Аз не спасих Риса, Джеси. Нито Патрик. Ти я спаси. Твоята кръв, воля и любов.“

Кейтлин се обади на Патрик. Отговори телефонният му секретар и тя остави съобщение.

„Обажда се Кейтлин, Патрик. Джеси заминава утре, затова, ако искаш да говориш с него, трябва да го направиш тази нощ. Джеси ми разказа *всичко*. За случката в езерото и за опита за изнасилване на приятелката ти, която, предполагам, е била Гейбриела. Джеси не може да се е опитал да те убие, Патрик! *Не!* Наистина ли мислиш, че го е направил? А що се отнася до инцидента с Гейбриела, в дома му има непубликуван ръкопис, озаглавен «Адът, лишен от ярост». Може би Джеси е *отказал* на Гейбриела. Не смяташ ли, че може да е било така? Аз мисля, че се е случило точно това, особено като видях държането ѝ онзи ден в клиниката. Много съм развълнувана и всичко това може би не е моя работа, но... Вече е късно, нали? Е, казах каквото имах да ти кажа.“

Патрик не беше вкъщи, а в болницата, в интензивното отделение, и чакаше брат си. Даниъл и Стефани си бяха тръгнали.

Те бяха капнали от умора и същевременно радостно развълнувани. Риса се бе събудила усмихната след упойката, без да проявява признаци на страх или на болка.

Но скоро зелените ѝ очи започнаха да търсят неспокойно и настойчиво. После тя си спомни думите на Джеси. Той беше с нея, макар че не го виждаше.

Патрик изпрати Даниъл и Стефани и зачака брат си.

Той знаеше, че Джеси ще дойде под прикритието на мрака, без да зачита правилата в болницата. Такъв си беше Джеси. Предизвикателен и непокорен бунтар, но в същото време, любящ закрилник.

Джеси дойде след час. Беше толкова съсредоточен в Риса, че не видя нищо друго. Патрик се оттегли в сенките и се вторачи в него.

— Обичам те, сладко картофче — прошепна Джеси на спящото момиченце, защото не искаше да я събуди, но въпреки това се надяваше, че думите му ще се преплетат със сънищата ѝ.

И сигурно стана така, защото Риса се усмихна в съня си.

— Запомни този сън, малка моя. И не забравяй, че аз винаги съм с теб и те обичам.

Джеси докосна русите ѝ къдрици, нежното лице и румените ѝ страни и през мъглата, която внезапно премрежи очите му, отново видя усмивката ѝ.

После си тръгна.

Така трябваше.

Той излезе в унес от стаята на Риса. На лицето му бе изписана тъга и изражение на неизмерима загуба. Патрик го последва, без да издава присъствието си. Той слезе осем етажа по стълбите — лесно постижение за човек, в чиито вени течеше тъмна, гъста и здрава кръв.

Кръвта на Джеси беше разрежена и бледочервена. Но това не беше причината да се качи на асансьора. Вратите бяха отворени и му предлагаша единственото, което в момента имаше значение — обещанието за бързо бягство.

Фонтанът също беше подарък от Тимъти Аскуит. Денем слънцето позлатяваше водите, а нощем ги озаряваха разноцветни

светлини и капките приличаха на скъпоценни камъни — смарагди, рубини и сапфири.

Патрик се приближи до фонтана, където брат му неочаквано бе спрял, и промълви:

— Здравей, Джеси.

— Предполагам, че си застанал на безопасно разстояние.

Патрик усети гнева му — жестоко напомняне за онзи отдавнашен ден и предупреждение, че там, където има вода, Патрик не трябва да се приближава до брат си.

— Ще ми разкажеш ли за онзи ден, Джеси?

— Ти ми разкажи, Патрик.

— Не мога. Не си спомням.

Патрик видя изненадата в очите на Джеси.

— Не си спомняш? Мислех...

— Получил съм амнезия, малко преди удара по главата. Дойдох в съзнание в болницата.

— Но знаеш какво се случи. Целият град е видял. И после, в килията на предварителния арест, аз ти го казах.

— Пак ми разкажи, Джеси. — Патрик се вторачи в лицето на брат си и сърцето му се изпълни с радост. Той беше готов да повярва на всяка дума, която Джеси произнесе. — Но този път ми кажи истината.

Джеси не отговори веднага.

— Беше нещастен случай, Патрик. Ти се изправи да поемеш кормилото, точно когато аз завих. Гледаше вълните, а не мен. Не разбра, че завивам. А аз не забелязах, че ставаш. Не те предупредих, че ще завивам. Ти също не ме предупреди, че ще се изправяш.

„Било е нещастен случай!“, зарадва се Патрик, но въпреки това, долови терзанията на Джеси.

— Не си бил виновен ти, Джеси, аз съм нарушил основното правило в плаването. Станал съм, без да погледна мачтата.

Джеси сякаш не го чу. Той се бе пренесъл в миналото и отново преживяваше онези ужасни мигове.

— Опитах се да ти помогна, Патрик, но ти отстъпи назад. Ударът те бе зашеметил, но въпреки това ти се страхуваше от мен. Предполагам, че е било заради скарването ни предишната вечер. Сетне падна в езерото и аз скочих след теб. Сборичкахме се. Ти се биеше с

мен. Схватката спря, когато крайниците ти започнаха да се тресат конвулсивно. Сега знам, че е било клиничен спазъм. Беше изпаднал в посттравматичен шок, задъхваше се и се задушаваше, когато пристигнаха спасителните лодки. Изгонването ми в „Брукфийлд“ изглеждаше справедливо наказание за безразсъдността ми, която за малко не отне живота ти. Разбрах това, едва когато Гейбриела ми каза какво мислят всички, включително и ти.

— Но аз *не вярвах*, че си искал да ме убиеш, Джеси, докато не го чух от теб.

Джеси сякаш отново не го чу. Вероятно щеше да изслуша Патрик, едва когато се изповядаше докрай.

— Аз направих синините на ръцете ѝ. Сграбчих я и я стиснах силно, за да ми обясни защо ме нарече убиец. После я пуснах, блъснах я и повече не съм я докосвал.

— Макар че тя те е желала.

— Бяхме заедно преди две лета.

В гласа на Джеси отново прозвуча извинение.

Сега беше ред на Патрик да се ядоса.

— Защо, Джеси? Защо?

— Какво? — попита Джеси, стреснат от внезапния гняв на брат си.

— Защо ме излъга? Защо призна престъпления, които не си извършил?

Джеси сви рамене.

— Бях обиден и гневен. Чувствах се предаден. Предполагам, че исках да обидя и теб и да ти причиня болка. Бях егоист. Сприхав и глупав.

— Мисля, че е имало друга причина. Толкова дълбока, че не си знаел за съществуването ѝ. Смятам, че си се опитвал да ме закриляш и предпазваш, както винаги си правил.

— Да те закрилям и предпазвам?

— Да. Отказал си се от себе си, И как не! Бил си изоставен от брат си, от родителите си, от всички. Но може би си чувствал, че аз не съм те изоставил напълно и бих продължил да те защитавам. Вероятно си решил, че тази лоялност не е в мой интерес. Ти си бил загубена кауза. И за да ме отблъснеш, за *мое добро*, си решил да ме накараш да те мразя. Но това не стана, Джеси. Аз намразих себе си. Презирах се,

защото съм те разочаровал и съм те накарал да искаш да умра. Ненавиждах не теб, а себе си... и не съм преставал да те обичам.

— Как си могъл да обичаш брат, който е признал, че се е опитал да те убие?

„Виждаш ли, Джеси? Имам право. Опитвал си се да ме предпазиш и закриляш, като ме накараш да те мразя. Но не успя.“

Патрик се усмихна нежно и същевременно иронично.

— А ти, Джеси? Как си могъл да обичаш брат, който е приел изповедта ти за вина, без да възрази? Брат, който те е предал по най-подъл начин? Но ти продължи да ме обичаш, нали?

— Да. — Шепотът на Джеси беше дрезгав и изпълнен с надежда.
— Да.

Патрик изпита желание да се приближи до него.

Но още беше рано. И двамата се нуждаеха от време.

— Спомняш ли си онзи ден? — попита Патрик. — Преди нещастния случай?

Джеси се намръщи и колебливо поклати глава.

— Беше идеален ден, Джеси. Вятърът беше освежителен и топъл, а небето и езерото — ослепително сини. Но най-ясно си спомням колко щастлив се чувствах.

— Щастлив — повтори Джеси.

— И в безопасност.

— И в безопасност.

Двамата братя стояха на няколко крачки един от друг.

Но сърцата им вече бяха слети в едно.

Оцветените в различни светлини капките във фонтана радостно подскачаха. Мислите на Патрик и Джеси бяха щастливи. Те се чувстваха в безопасност и се обичаха.

32.

Уестуд, Сряда,

8 май

Кейтлин пресичаше Барингтън Авеню, когато си спомни, че днес е сряда — денят, в който щеше да пие чай с Лилит в „Просперо“. Тя бе загубила представа за времето, откакто Джеси Фолкнър изчезна от живота ѝ.

„Стегни се — помисли Кейтлин и се върна по улицата. — Знаеше, че това ще е най-вероятният сценарий. Джеси не ти обеща нищо, освен малко време в леглото.“

Те наистина бяха прекарали една страстна нощ. Джеси бе казал, че сексът е бил страхотен. Но това съвсем не я утешаваше.

„Не ми е необходима утеха“, помисли тя, докато се връщаше в апартамента си, за да облече подходящ тоалет за срещата с Лилит.

Кейтлин пхна ключа в ключалката и чу, че телефонът звъни. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Сигурно беше Джеси, който се обаждаше, за да ѝ каже, че не може да се качи на самолета и да замине без нея.

— Ало?

— Аз съм, Кейтлин.

— Здравей, Патрик — без ентузиазъм го поздрави тя. — Сигурно си чул съобщението ми.

— Да. И се оказа права.

— Говорил си с него?

— Цяла нощ. Всъщност, току-що се връщам, защото закарах Джеси на летището. И едва сега чух съобщението ти.

— Той заминава, така ли?

— Да. Кейтлин?

— Да?

— Ти си влюбена в него.

— Той ли ти го каза?

— Не. Ти.

— Не знам какво да кажа, Патрик. Джеси е страхотен. И защо да не е? Нали ти е брат.

Патрик въздъхна.

— Ако мога да му пожелаая само едно нещо, това си ти.

— Патрик...

— Говоря сериозно, Кейтлин.

— Благодаря.

— Но не съм сигурен дали бих го пожелал на теб.

— Джеси не е убиец, нито изнасилвач. Знаеш това, Патрик!

— Да, знам. Но той е много затворен. Винаги е бил такъв. И тъжен. Едва ли любовта ще може да излекува тъгата му. Знам го, защото съм се опитвал... Но ще продължавам да опитвам.

— Сближихте ли се отново?

— Започнахме. Благодарение на теб.

— Тогава вече ще разговаряш с него?

— Да, и ще му отида на гости.

— Няма да му кажеш за чувствата ми, нали? Моля те. Не казвай на никого.

— Няма, Кейтлин.

— О, мила моя! Изглеждаш много уморена. Трябваше да отложим срещата. Все още можем да го направим, Кейтлин.

Кейтлин се усмихна на елегантната жена, която я поздрави на входа на „Просперо“.

— Нищо ми няма, Лилит. Денят беше дълъг, това е всичко. Но свърши. Пациентите ми са добре. А ти, между другото, изглеждаш чудесно.

— Чувствам се отлично. Но ти не повярва, че е така, когато ти се обадох, нали?

— Не бях сигурна.

— Няма причина да се безпокоиш. Ето защо, иди си вкъщи и си почини. Може да те изпратя, за да съм сигурна, че ще си легнеш.

— Довечера ще си легна рано, Лилит. Но в момента не искам нищо друго, освен да изпием по чаша чай.

— Добре — съгласи се Лилит и добави: — С кифлички.

Докато чакаха да изпълнят поръчката им, Кейтлин се възхити на най-новите снимки на внуците на Лилит.

— Робърт и господин Аскуит са ми оставили съобщение на телефонния секретар, че утре следобед смятат да дойдат в Института по сърдечни заболявания, за да го разгледат.

— Да. Робърт обсъди с режисьора вероятността да заснемат там голяма част от „Крадец на сърца“. Сигурно някои от кабинетите и операционните зали са свободни нощем.

— Да.

— И снимачният екип няма да пречи?

— Не. — *„Но ако Джеси Фолкнър е там, за да наблюдава филмирането на великолепния му сценарии и да се увери, че главната му героиня, сърдечният хирург, е отстъпчива, женствена и очарователна, както я е описал, това ще разбие сърцето ми.“*

— Кейтлин? Защо се намръщи? Може би не искаш да снимат „Крадец на сърца“ в Института?

Кейтлин поклати глава.

— Намръщих се заради нещо, което не е свързано с филма.

— Стори ми се, че е свързано.

Кейтлин се изненада от настойчивостта ѝ. Но Лилит изглеждаше загрижена, затова Кейтлин призна:

— Ами, да, в известен смисъл. Питам се дали Джеси ще присъства на филмирането. Имам предвид, Грейдън Слейк.

— Знаем, че името му е Джеси, Кейтлин. Знаем всичко за него. Решихме, че трябва да разберем що за човек е, преди да позволим на „Джемстоун Пикчърс“ да инвестира време и пари в „Снежният лъв“.

— Всичко — повтори Кейтлин. — Джеси каза ли ви, че е невинен?

— Не беше необходимо. И повярвай ми, ако не беше абсолютно убеден в невинността на Джеси, Тимъти нямаше да ти позволи да отидеш, при това сама, в дома му. Но, за да отговоря на въпроса ти, не мисля, че Джеси ще присъства на снимането на филма.

— А Робърт? Би било хубаво да го видя отново.

— О, да. Робърт ще бъде там всеки ден. И Тимъти.

— Наистина ли?

— Смятаме да се преместим в Лос Анджелис. Всичко, което ни свързва с Лондон, е навикът и миналото. И фактът, че централата на „Глобал Нюз“ е там. Решихме, че дори на нашата възраст, навиците може да бъдат нарушени и щом Тимъти и аз можем да се преместим,

същото може да стори и „Глобал Нюз“. Няма смисъл да стоим в Лондон, когато Робърт, Фей и внуците ни са в Лос Анджелис.

— Нямате ли други ангажименти в Лондон?

— Не. Цялото ни семейство е тук — усмихна се Лилит, отпи от чая си и грациозно сложи чашата в чинийката. — А ти, Кейтлин? Имаш ли семейство тук?

— Не...

— О, Кейтлин, мила моя, много съжалявам.

— Всичко е наред, Лилит. Имах чудесна майка и прекарахме заедно шестнайсет прекрасни години. Детството ми беше много щастливо.

— Радвам се — каза Лилит, после се намръщи.

— Сигурно се питаш за баща ми — усмихна се Кейтлин.

— Да, признавам.

Кейтлин изведнъж изпита желание да говори за него, за тях и за любовта им. Тя докосна перлите на врата си.

— Той и майка ми се запознали на борда на „Кралица Елизабет“ по време на презокеанско пътуване от Саутхамптън до Ню Йорк. Баща ми бил женен, но... се влюбиха. И двамата знаели, че любовта им няма бъдеще, а са важни само дните и нощите на кораба, където съм зачената.

— Струва ми се, че не изпитваш огорчение.

— Не. Баща ми не знае, че съществувам, затова не се чувствам нито отхвърлена, нито изоставена. Пък и той е дарил на майка ми прекрасни мигове на щастие и любов. Може би всъщност не я е обичал. Но тя *мислеше*, че я е обичал. Умря с тази мисъл. И затова ще бъда вечно благодарна на загадъчния Майкъл.

— Казвал се е Майкъл?

— Да. Поне аз така предполагам. Мама не ми каза името му, но второто ми име е Микаела. И след като той е бил единственият мъж в живота ѝ, наричам го Майкъл на Маги.

— Маги.

— Тя се казваше Маргарет. Но баща ми я е наричал Маги. Ако пренебрегнем изневярата, връзката им е била много романтична — усмихна се Кейтлин.

— Да.

— Мама казваше, че е бил много добър човек. Прекрасен. И той като нея знаел, че любовта им е греховна и изпитвал силно чувство за вина. Тя мислеше, че Майкъл ще се върне при съпругата си и ще ѝ бъде верен до края на живота си.

— Може би е така. Вероятно Майкъл на Маги е нарушил брачната клетва само веднъж — за да те създаде. Това поне е била хубавата последица от изневярата му. — Лилит се усмихна, като видя неприкритата изненада на Кейтлин. — Знаеш колко много означаваш за нас, Кейтлин... И тъй като нямаш семейство, винаги си добре дошла при нас.

— О, Лилит — прошепна Кейтлин. — Благодаря.

33.

Пасифик Палисейдс

Четвъртък 9 май

— Аз съм, Аманда, Патрик.

Ръката ѝ стисна телефонната слушалка.

— Здравей.

— Какво правиш?

— Смоуки и аз сме навън и играем на тревата — засмя се тя.

— Може ли да се присъединя към вас? Знам, че си на повикване, но искам да ти покажа нещо.

Патрик говореше безгрижно, сякаш се виждаха всеки ден. Но всъщност не се бяха срещали от нощта в Приемната, когато Аманда му се изповяда. Той много добре чу всяка нейна дума и въпреки това, продължаваше да я желае.

В онази нощ се зароди голямата илюзия в сърцето на Аманда. Двамата бяха разговаряли в понеделник през нощта. Във вторник Патрик ѝ се бе обадил от кардиологичното отделение, докато чакаше Джеси, а предишната вечер бе споделил с нея за сдобряването с брат си.

С всеки телефонен разговор ѝ ставаше по-лесно да говори. Гласът на Патрик сякаш я милваше. И илюзията се засилваше.

Но желанието му да я види предизвика познати тръпки на страх.

— Аманда? Може ли да дойда?

— Да, разбира се.

„Да, Патрик, защото е крайно време да сложа край на фантазиите си, че съм нормална и мога да обичам.“

Аманда беше облечена в сини джинси и памучна фланелка. Червеникаворусите ѝ коси бяха сплетени на плитка. Нямаше грим. Беше боса. И не си беше сложила пръстена.

Докакто чакаше Патрик, тя изпита безумно желание да се втурне в къщата и да облече широката тъмночервена рокля на яркосини

незабравки. Но Аманда устоя и продължи да гледа лудориите на котенцето.

Тя щеше да чуе бръмченето на колата на Патрик и едва когато вратата се отвореше, щеше да стане да го поздрави.

Но Аманда не чу кога вратата на колата му се затвори. Вероятно ударите на сърцето ѝ бяха заглушили звука.

Неочаквано на зелената трева се появи още едно котенце — по-малко от Смоуки, яркооранжево и невероятно смело.

Смоуки не забеляза присъствието му, но безстрашната гостенка го съзря и крадешком и грациозно тръгна към него.

В същия миг Смоуки я видя и се хвърли към нея. Смелостта ѝ се изпари и малката котка подскочи високо нагоре. После стъпи на лапите си, изви в дъга оранжевия си гръб и започна да обикаля около него — разтревожено, но и с интерес. С всяка стъпка, любопитството ѝ нарастваше.

— Коя си ти? — тихо попита Аманда, за да не я стресне.

— Приятелката на Смоуки. Поне така се надявам.

— Патрик... — прошепна тя, изненадана от гласа и от вида му. Той изглеждаше напълно излекуван и съвсем здрав. — Ти...

— Изглеждам малко по-добре? Не съм толкова ужасяващ?

„По-добре, да, но далеч по-ужасяващ.“ В онази нощ Патрик приличаше на скелет и в глупавите ѝ фантазии всичко беше възможно.

Но сега, на златистата слънчева светлина, той изглеждаше здрав, силен и невероятно мъжествен.

„Не мога да го направя. Не мога дори да опитам.“

Той долови страха ѝ. Стана му неприятно, но събра сили, усмихна се и посочи котенцата.

— Помислих, че ще бъде хубаво Смоуки да има приятелка, с която да играе, когато ти не си вкъщи. Но може би няма да иска.

Патрик внимателно бе обмислил решението си да намери приятелка на Смоуки. Той искаше да покаже на Аманда, че всички живи същества се нуждаят от приятел в живота.

Пък и човек можеше да преодолее сам някои страхове, но за да прогони други, му беше необходим другар. Да лежиш сам в мрака и да си спомняш фантомите на нощта или да стоиш на балкони високо над земята, или да вдишваш миризмата на огън и пушек, бяха самотни занимания, но докосването, доверието и любовта...

Аманда несъмнено разбра намерението му. Котенцето, което щеше да бъде приятелка на Смоуки, беше с цвета на косите ѝ и бе женско.

Котенцата ожесточено се сборичкаха.

— По-добре да ги разделим — измърмори Патрик, разочарован, че е предизвикал раздор, когато се надяваше да създаде радост.

Котенцата се разделиха, преди той да стигне до тях, но не потърсиха отделни кътчета, където да се скрият. Сега Смоуки започна да гони гостенката си. После, когато ѝ омръзна да я преследват, тя рязко се обърна и хукна след него. Накрая двете котета се сблъскаха, изправиха се, прегърнаха се с предните лапи и започнаха да се ритат със задните.

— Винаги ли е така? — попита Патрик.

— Не знам. Не съм имала котенце, преди да взема Смоуки. Но той се държи така, когато играе. Има играчка, която, мисля, че обича, и непрекъснато я прегръща и рита.

— Е, може би трябва да ги наблюдаваме известно време.

Аманда кимна. Лъчите на залязващото слънце позлатиха косите ѝ. Лицето ѝ беше поразително красиво и спокойно като на ангел. Тя забрави за страха си. Теменуженосините ѝ очи заблестяха, а на устните ѝ затрептя лека усмивка.

Котенцата играеха неуморно. Едва когато слънцето залезе, те преплетоха лапи, свиха се на кълбо и се отпуснаха на тревата.

— Изглежда толкова лесно — промълви Аманда.

Патрик не знаеше какво да ѝ каже. За него докосването, целувките и сливането на телата беше лесно. Но чувствата и любовта бяха трудни и невъзможни, докато не срещна Аманда.

Тя се страхуваше от докосването — физическият израз на най-интимното от всички чувства. И имаше основателна причина.

Патрик не можеше да ѝ каже, че ще бъде лесно за нея. Нито че физическата интимност в любовта е незначителна в сравнение с емоцията. Любенето на Аманда и Патрик нямаше да е обикновено, а неопишуемо прекрасно.

Но ако Аманда не можеше да преодолее страха си и докосването се окажеше невъзможно?

Тогава Патрик щеше да се примири, защото душите и сърцата им вече се бяха докоснали, а това беше най-важното.

Той я погледна, за да ѝ каже, че единствено любовта има значение, и се подготви за страха ѝ, но в очите ѝ прочете доверие.

Треперейки от страх, тя протегна ръце към него.

— Не, Аманда.

— Не?

— Ти броиш, нали?

„Изпълваш съзнанието си с цифри и ако се съсредоточиш върху тях, ще издържиш на всичко — мрака, пълен с чудовища или... една или безброй ноци в леглото с мен.“

— Аз... — *„Трябва да броя, Патрик. Не разбираш ли? Това е единственият начин. Не че не мога да правя секс. Всъщност, дори съм специалист в тази област. Стига да виждам числата в миговете, когато се докосваме, всичко ще бъде наред.“* — Да, Патрик, броя. Но това няма значение.

— Няма значение? Не, не е така. Аз не съм Ройс или приемният ти баща...

— Знам. Но просто не мога да го направя по друг начин. Никога няма да мога.

Аманда познаваше само секса, ужаса, унижението и болката. Но не и любовта.

— Може би.

— Така е, Патрик.

Той си представи какво би било бъдещето ѝ, ако продължи да настоява един ден да се докоснат. Мисълта, че Патрик чака тя да бъде готова за него, щеше да я изпълни с напрежение и притеснения.

Аманда щеше да бъде пленница на това бъдеще, както в детството си е била заключвана в тъмна стая. Патрик никога нямаше да допусне това.

— Да, така е — съгласи се той.

— Тогава?

Патрик се усмихна.

— Тогава докосването няма да е част от живота ни. За мен това също не е важно, Аманда.

Той искаше да добави, че могат да се обичат платонично. Но не можеше да произнесе: *„Разбира се, ще се нуждаем от други жени, Аманда. В края на краищата, съм мъж.“*

Патрик никога нямаше да каже тези думи, нито ги мислеше. Той беше готов да живее така, както Аманда иска. Достатъчно му беше тя да не се страхува.

— Но за мен има значение — прошепна Аманда. *„Трябва да се докосваме. Иначе връзката ни няма да бъде пълноценна и заедно ще се отправим към лудостта.“* — Моля те, Патрик.

— Какво?

— Позволи ми... — *„Да броя, докато ме целуваш и любиш. Нека да изпълня съзнанието си с такава светлина и цветове, че никога да не сбъркам истинската страст с насилието на Ройс. Колкото и силно да е желанието ти.“*

„Няма да те докосна, красива моя Аманда. Но не искам да те пусна от невидимите обятия на сърцето ми.“

— Аманда?

— Не мога да го направя, Патрик. Не мога.

Той видя отчаянието ѝ и долови безмълвната ѝ молба: *„Моля те, не ме карай да опитвам.“*

И заради нея, Патрик трябваше да ѝ каже сбогом.

34.

**Институт по сърдечни заболявания
Болница „Мемориъл“, Уестуд
Четвъртък, 9 май**

Кейтлин въздъхна. Беше уморена. Изпитваше и облекчение, че току-що приключилата операция е минала успешно. Освен това, беше тъжна. Джеси ѝ липсваше. Искаше ѝ се да бе означавала повече за него. *Всичко.*

Тя отново въздъхна и се опита да мисли за по-весели неща. Пациентите ѝ бяха добре, включително Риса. Момиченцето скоро щеше да се прибере вкъщи. Но в Бел Еър, не в Мауи...

Силна болка прониза душата ѝ. Кейтлин прогони тази мисъл и си представи възстановяващите се пациенти, приятния разговор с Лилит в „Просперо“ и многобройните бъдещи срещи със семейство Аскуит.

После мислите ѝ се насочиха към Робърт и Тимъти и застрашително се отправиха към автора на „Крадец на сърца“ — истинският крадец на сърца.

Кейтлин успя да ги пренасочи, преди да загуби контрол.

В продължение на двацет минути тя се бе разхождала из Института със снимачния екип на филма. Вниманието на всички, особено на Робърт, бе съсредоточено не толкова към обстановката, колкото към нея.

Той я попита дали ще може да им дава консултации по време на снимките, за да бъдат сигурни, че актьорите държат правилно скалпелите. И че рентгеновите снимки са поставени както трябва на светлинните табла. И така нататък.

Робърт, изглежда, имаше желание да я направи активен участник във филма и макар и не толкова бърз, Тимъти явно беше на същото мнение. Кейтлин се съгласи с всяко искане. Чувстваше се радушно приета и желана. Сетне пейджърът ѝ иззвъня и я повикаха да асистира в спешна операция.

Приятните спомени я бяха накарали да се усамоти в любимото си скривалище — тайното стълбище в остъкления коридор между операционните зали в Института и кабинета ѝ.

Тя реши да слезе и тръгна надолу по стъпалата.

— Красиво е, нали?

— О, господин Аскуит. Не знаех, че сте тук.

— Съжалявам. Не исках да те стресна.

— Не, няма нищо. — Кейтлин се огледа, търсейки Робърт, но коридорът беше пуст.

— Сам съм. Робърт си тръгна преди малко. Искам да обсъдя нещо с теб.

Тя се смути.

— Съжалявам, че сте чакали тук толкова дълго.

— Исках да чакам и се наслаждавах на залеза.

— Да отидем ли в кабинета ми или...

— Тук е чудесно. Искам да ти покажа нещо, Кейтлин.

Дипломатическото му куфарче беше на пода пред нея, сякаш Тимъти Аскуит знаеше, че тя ще мине оттам.

Сигурно шефът на Института му бе казал, че Кейтлин е в любимото си убежище. Той се бе постарал да уведоми най-щедрия благодетел на болницата за всички подробности.

Някакъв неясен, но силен импулс накара Кейтлин да остане на мястото си. Вероятно това се дължеше на нежеланието ѝ да се държи твърде свойски със сдържания господин Аскуит. Но по-скоро завладяващото усещане на очакване я накара да остане там, където беше, опряла гръб в стената за подкрепа.

Той извади малък плик и застана пред нея. И тогава Кейтлин го възприе по различен начин — емоционално.

На лицето му беше изписано силно вълнение.

— Името му не беше Майкъл — каза Тимъти Аскуит.

Кейтлин не беше в състояние да пророни дума. Трудно ѝ беше дори да диша.

Тя знаеше, че брат му е починал и смъртта му е променила живота на Тимъти Аскуит.

— Името му беше Тимъти, Кейтлин. — Чувствата го задавиха и направиха гласа му дрезгав. Но той трябваше да произнесе тези думи, защото цял живот бе чакал да ги каже. — Името на баща ти е Тимъти.

Тимъти.

Кейтлин си пое дълбоко въздух. Но още не беше в състояние да говори. Пък и баща ѝ искаше да каже още нещо.

— Онази нощ... Разбрах, че си ти, преди да чуя името ти. Ти приличаш толкова много на нея.

— На Маги — прошепна Кейтлин.

„О, мамо, само да можеш да видиш изражението му — нежността и любовта. Но ти виждаш, нали, мамо? Усещам присъствието ти. Знам, че си тук.“

— Маги — повтори Тимъти Аскуит, сякаш шепнеше на своята голяма любов и също усещаше присъствието ѝ. Гласът му отново потрепери от силните чувства, но той нямаше да им се предаде. — Тогава ти, дъщеря ми, щеше да оперираш племенника си.

„Тими ми е племенник, а Робърт — брат. Робърт, който беше толкова внимателен към мен днес следобед. Робърт, който бе накарал майка си да се почувства толкова зле, че се бе отказала от сватбеното пътешествие.“

— Лилит — промълви тя.

На лицето на Тимъти се изписа болка.

— Едва снощи разбрах, че Лилит знае. Случайно една нейна позната е била на кораба. Не я познавах, пък и Маги и аз бяхме много дискретни. Поне се опитвахме. До снощи мислех, че сме успели. В редките случаи, когато се разхождахме на палубата, спазвахме безопасно разстояние. Снимката е била направена по време на една от онези разходки. — Той погледна плика в ръката си. Снимката беше вътре. — Маги и аз стояхме настрани един от друг, но разстоянието не можеше да скрие чувствата ни. *Самите ние* не можехме да ги скрием, макар да се опитвахме. Познатата на Лилит изгаряла от нетърпение да ѝ даде това разобличаващо доказателство.

Лилит, която бе мълчала за рака на гърдата си, докато празниците свършат.

— Тя не е казала нищо.

Тимъти се усмихна нежно — признание за благородството на съпругата му.

— Можеше да ми каже и сигурно щеше да го стори, ако не се бях върнал променен. Бях разбрал какво е любовта и осъзнах, че Лилит ме обича истински. Винаги ме е обичала, дори когато беше сгодена за

Майкъл. През следващите няколко месеца, докато синът ни да се роди, аз обикнах Лилит. Това нямаше да се случи, ако не беше Маги. Любовта ми към майка ти събуди нещо у мен. И заради Маги, любовта ми към Лилит е силна и истинска. Лилит не е имала причина отново да се съмнява в мен.

„Точно както ти мислеше, мамо.“

— Лилит те позна в нощта на операцията на Тими. От години не бе поглеждала снимката, но образът на майка ти се бе запечатал в паметта ѝ. Лилит не знаеше как да постъпи.

Но Тимъти Аскуит бе направил много за Кейтлин. Той бе построил Института по сърдечни заболявания и тайно стълбище, където в някой друг живот баща и дъщеря биха прекарвали щастливи часове.

Тимъти Аскуит бе направил фонтан. Денем, когато Кейтлин беше на работа, озарените от слънчевите лъчи капки вода блестяха в златисто. А нощем, от апартамента си, тя виждаше разноцветните светлини, досущ като искрящи скъпоценни камъни. Любимият ѝ цвят беше синьозеленият, оттенъкът на океана, където родителите ѝ се бяха срещнали, танцували и обичали.

Но блестящите символи на искрящите води на океана не бяха достатъчни за Тимъти Аскуит. Нито преустройството на болницата, която се бе превърнала в дом за Кейтлин. Той знаеше, че тя копнее да има *семейство*.

Но какво семейство можеше да даде Тимъти на дъщеря си? Патрик, който ѝ беше като брат, и близък на Джеси, талантливият писател, когото Тимъти познаваше и уважаваше и знаеше, че страда от отчуждението с брат си? Тимъти Аскуит не можеше да режисира *помирение* между близнаците. Но можеше да уреди случайна среща по време на филмирането на „Крадец на сърца“.

Съдбата — заболяването на Патрик — се бе намесила, за да сближи отново близнаците. Но дори Патрик да не съществуваше, Тимъти пак щеше да избере Джеси да напише „Крадец на сърца“ — подаръкът за Кейтлин, тържеството на страстта и кариерата ѝ — и това щеше да му даде възможност да вижда дъщеря си отново и отново.

— Лилит разбра, че няма да разкрия истината, без да съм научил предварително какво мислиш за мен. Нямах представа какво да направя — призна той. — Ако те бях поканил на чай и бях започнал да

те разпитвам за родителите ти, това щеше да бъде много странно, нали? Можеше да те накарам да се почувстваш неудобно и да те притесня.

Но Лилит дискретно я бе попитала за тези неща. Кейтлин си спомни колко умело Лилит бе насочила разговора от семейство Аскуит към нейното. В края на краищата, Лилит имаше тайна мисия, която бе скрила дори от съпруга си.

— Едва по-късно сте разбрали за истинската цел на желанието й да се срещне с мен на чай, нали?

— Да. Едва когато Лилит се върна от „Просперо“, научих, че през цялото време е знаела за Маги. Лилит сама бе решила да разговаря с теб, защото обича и двамата ни, Кейтлин.

„И аз я обичам. — помисли тя. — Обичам тази благородна и красива жена, която предложи да ме сложи да си легна и да ме завие, настоя да си поръчаме кифлички и ме покани да стана част от семейството й.“

— Казахте ли на Лилит, че Маги е...

„Мъртва.“

Кейтлин не довърши въпроса, защото Маги живееше в сърцето й. И в сърцето на Тимъти.

— Веднага след като те видях, научих всичко, което можах... и за двете ви.

Тя долови силните чувства, които той се опитваше да овладее.

— Можеш ли да ми простиш? — попита Тимъти.

— Да ви простя?

— Защото не бях с теб и не се грижих за двете ви. И не бях с вас, за да те обичам, когато...

„Тя почина.“

Тимъти също не можа да произнесе тази дума. Но Кейтлин изпита желание да каже на баща си други неща.

— Маги беше с нас през всичките тези години. Дори преди тя да ми каже за вас, вие живеехте в сърцето ми.

— А сега, може ли да бъда до теб, Кейтлин? — Гласът му потрепери от любов и надежда.

„О, да“, помисли тя, но се поколеба, преди да отговори, защото не знаеше как да се обърне към него. Най-после Кейтлин разбра защо

никога не го бе наричала Тимъти, За нея той не беше „Тимъти“. Тогава може би „татко“? Така, както го наричаше Робърт? Да.

— Кейтлин? — тихо повтори той, уплашен от мълчанието ѝ. — Кейтлин? *Кейти?*

Изведнъж светът се промени и стана по-светъл. Въздухът сякаш заблестя с вълшебно сияние. В тази сребриста нощ, когато духовете на вечните влюбени отново танцуваха като пъстроцветни дъги в искрящия въздух, Кейтлин разбра, че може да нарича само по един начин този човек, който я обича толкова много.

— Да, татко.

35.

Спешно отделение Болница „Мемориъл“, Уестуд Четвъртък 6 юни

— Масово бедствие — с достойно за възхищение спокойствие съобщи Дарла, операторът на пейджърите.

Масово бедствие можеше да варира от травма, предизвикана от срутване на сграда или катастрофа на няколко превозни средства до хранително отравяне в училище или служители, обзети от необяснима паника. Ето защо, съобщението се изпращаше до пейджърите на специалистите във всички области на медицината. Щом се установеше причината за бедствието, при пациентите оставаха само съответните екипи.

Аманда и Патрик се появиха от срещуположни посоки и се срещнаха пред спешното отделение.

— Патрик.

— Здравей, Аманда.

Двамата не се бяха виждали почти от месец. Всеки живееше с болката си. Но непрекъснато мислеха един за друг. И си представяха думите, които някой ден щяха да си кажат. Във въображаемите им сценарии нямаше минало, а само вълшебно и приказно настояще и бъдеще.

Когато се срещнаха, и двамата бяха потънали в тези мисли. Дали това беше случайната среща, за която мечтаеха? И краят на празнотата, която чувстваха?

„Не.“ Това прозрение осени и двамата, когато осъзнаха реалността.

— Знаеш ли какво е станало? — попита Аманда.

— Да. — Изречението на Патрик беше сериозно и я предупреждаваше за трагичната вест, която щеше да ѝ съобщи. — По време на събрание в близката гимназия един от учениците е открил огън с полуавтоматично оръжие.

— О, не! Пак ли?

— Да. И положението е много лошо. Има доста убити и много ранени в тежко състояние. Вече викаме колегите от домовете им.

— Ако се нуждаеш от мен, Патрик...

Доктор Прентис и доктор Фолкнър се съсредоточиха върху възникналата ситуация, но в думите им прозвуча невероятния копнеж, който ги терзаеше. Аманда видя болката в сините очи на Патрик.

„Да, нуждая се от теб, Аманда,“

— Аз... — „Не мога, Патрик.“ — С удоволствие ще ти помогна.

— Благодаря. Но ти имаш достатъчно работа със семействата и приятелите на жертвите.

Тя се казваше Еви и беше само на тринайсет години. Бе отхвърлила ухажването на едно шестнайсетгодишно момче. И днес това момче бе станало нейният убиец. Еви беше една от онези, които бяха избрани да умрат.

Еви беше почти мъртва, когато я докараха в спешното отделение. Дългите ѝ кестеняви коси бяха сплъстени от кръв, кожата ѝ беше бяла и прозрачна като лед, а светлосините очи не виждаха. Единствената причина да диша беше, че ѝ подаваха кислород и правеха масаж на сърцето ѝ.

— Докторе? — попита санитарят.

— Закарайте я право в операционната — отговори Патрик Фолкнър.

— Той ли ти каза да ме повикаш, Триш?

— Не, Кейтлин. Но става дума за огнестрелна рана в сърцето.

— Патрик може да оперира и сърца, Триш.

— Да, знам. — Триш се намръщи. — Мисля, че трябва да отидеш. Патрик не те е повикал, защото е предполагал, че си с друг пациент. Но нещата са под контрол, нали?

— Да, така е — призна Кейтлин.

Лекарите се бяха погрижили за всеки млад пациент. Петима, сред които Еви, бяха закарани в спешната хирургия. Бяха приети още шестима, чието състояние трябваше да се стабилизира.

Кейтлин нямаше ангажименти към пациентите. Онези с рани в коремната област, бяха предадени на специалистите по обща хирургия, а другите, които имаха травми в гърдите, но не и в сърцето, бяха

поверени на способните ръце на екипа по гръдна хирургия. За единствения пациент с рани в главата — младия убиец, се грижеше завеждащият неврохирургията. Момчето едва ли щеше да оцелее.

Кейтлин откликна на спешната ситуация и помогна, където беше необходимо. И после Триш ѝ каза, че една от ученичките има наранявания в сърдечната област. Патрик вече се грижеше за нея.

Но Кейтлин не се тревожеше за пациентката, а за Патрик. Тя не го беше виждала през последния месец. Не бе разговаряла и с Аманда. Кейтлин отбягваше и двамата.

Тримата взаимно се отбягваха.

Кейтлин знаеше, че Патрик е добре. Излекуван. Но тя се чувстваше неудобно да говори с брата на мъжа, когото обичаше, защото Патрик знаеше за несподелената ѝ любов. През изминалия месец той несъмнено бе разговарял с Джеси, който явно не бе попитал за нея, Кейтлин и Патрик се разминаваха по коридорите и в операционните и се усмихваха. Но усмивката на Патрик беше тъжна.

А Аманда сякаш бе изчезнала. Кейтлин я видя едва в този трагичен ден, но от разстояние, докато приятелката ѝ се грижеше за семействата на мъртвите и умиращите.

Кейтлин и Аманда не си казваха лъжи.

„Но се отбягваме — помисли Кейтлин, — когато има истини, които са твърде болезнени, за да бъдат споделени. И с тримата ни става нещо болезнено.“

Тя тъгуваше за Джеси. Имаше и една друга болка, дълбока рана, която можеше да бъде излекувана. Кейтлин се бе заклела да го стори. През почивните дни. И после щеше да забрави за тъгата си и да се съсредоточи върху двамата си приятели.

Но ако някой от тях се нуждаеше от нея сега...

Тя се усмихна на Триш.

— Може да отида в операционната да видя какво става.

— Добре, Кейтлин.

Тринадесетгодишното момиче бе починало. Пораженията бяха толкова тежки, че и най-талантливите хирурзи на света нямаше да могат да я спасят.

Очите на Еви още бяха отворени, когато Кейтлин пристигна. Младото сърце беше разкъсано от куршумите и дори отчаяните усилия

на Патрик не можаха да го възстановят.

Кейтлин се вторачи в нея и се замисли за този безсмислен край на надеждата. Сетне погледна Патрик и осъзна, че той още не бе забелязал присъствието ѝ. И Патрик отчаяно се бе вторачил в разкъсаното сърце. Той внимателно затвори и заши младите, безжизнени гърди на момичето, сякаш се боеше да не ѝ причини болка, макар да беше мъртва.

И когато нямаше какво повече да направи за Еви, Патрик Фолкнър излезе от операционната. Без да пророни дума.

Кейтлин го проследи с поглед.

Един от младите специалисти се приближи до Патрик, който внимателно се заслуша в думите му, съсредоточавайки се върху следващия пациент, нуждаещ се от грижите му. Нямаше време да тъгува и да размишлява. Патрик бе необходим на друго място.

— Мога ли да ви помогна с нещо, доктор Прентис?

Аманда се обърна по посока на учтивия глас и видя медицинската сестра, която асистираше на Патрик.

— Всъщност, търсех доктор Фолкнър, Лоръл. Но не бих искала да го безпокоя, ако е с пациент.

— Не е. За щастие, състоянието на жертвите от стрелбата е относително стабилно.

Минаваше полунощ. Бе настъпил краят на един ден, който беше изпитание за много хора, обзети от надежда и отчаяние. Еви и убиецът ѝ бяха починали, но Патрик бе спасил живота на Сюзан. Всички смятаха, че той е извършил чудо с русокосата сестра на Еви.

Патрик ѝ липсваше. Аманда не го беше виждала отдавна. Докато той разговаряше със семейството на Еви, тя предлагаше утеха на родителите на шестнайсетгодишното момче, което бе причинило толкова много нещастие.

— Доктор Фолкнър отиде ли си вкъщи, Лоръл?

— Не. Макар че трябваше да го направи. В момента той е на покрива, на площадката за хеликоптери. Преди половин час преместихме пациент. Всички други лекари слязоха веднага, но доктор Фолкнър остана и още е там. Лично аз не бих стояла там нито секунда повече от необходимото, а не ме е страх от височини.

Преди няколко години Аманда се бе качвала на покрива, за да приеме пациент с екламписия. Тя се бе съсредоточила върху болния, но болезнено съзнаваше къде се намира. По края нямаше перила, а само нисък зид.

Покривът я примамваше и предизвикваше. Аманда се бе зарекла, че някой ден ще отиде там, ще позволи на паниката да я завладее и после ще я преодолее.

— Как да стигна дотам? Забравила съм...

— Има асансьор, но ключът сигурно е в доктор Фолкнър. Качете се по стълбите. Само три етажа. Има вътрешна врата, която се отваря с код. Да ви го кажа ли?

— Да.

— Добре. Едно-едно-четири-седем. Защо не го запишете?

— Не е необходимо. Ще го запомня.

„Много ме бива с числата. Страховете ми ме направиха специалист в тази област.“

Тежката врата се затвори автоматично зад нея. Отпред имаше тунел със стълби.

Покривът се намирал на петнайсетия етаж над земята. Но Аманда може би никога нямаше да стигне дотам. Тя можеше да забрави кода и да остане затворена в тъмния тунел. А можеше да избухне и пожар.

Защо предприе това опасно изкачване? Дали най-после не се бе предала на страховете си и бе решила да направи онази фатална стъпка към бездната?

Но Аманда трябваше да види Патрик. Тази мисъл не я напусна през целия този трагичен ден, когато бяха разбити много мечти. Повечето от жертвите на стрелбата бяха тринайсет годишни — възрастта, на която беше Аманда, когато животът ѝ необратимо се бе изплъзнал от контрол.

Тя трябваше да види Патрик. Това изненадващо желание беше радостен лъч в морето от тъга. Мисълта ставаше все по-настойчива и постепенно я успокои. Паниката ѝ изчезна.

Аманда тръгна нагоре към главозамайващите височини и мрака. Стълбището можеше да е изпълнено с гъст пушек и пламъци или с

чудовища, но това нямаше значение. Тя щеше да продължи да върви нагоре, тласкана от чувство, което не бе изпитвала дотогава.

Аманда стигна до вътрешната врата и набра кода.

И после се озова на покрива. Нощта не беше тъмна, както си бе представяла. На безлунното небе блещукаха хиляди звезди, а долу се виждаха светлините на града.

Патрик стоеше досами ръба. Аманда знаеше, че не трябва да го стряска. Той нямаше да чуе стъпките ѝ и когато се приближеше до него, тя щеше да прошепне.

Но Патрик се обърна към нея, преди да е издала звук. Тя видя измъченото му лице.

— Аманда — прошепна той, — какво правиш тук?

Застанал досами края на покрива, Патрик се бе опитвал да почувства страха ѝ от височини и непреодолимото желание да скочи и се разтревожи, че сега тя е там.

Но на красивото ѝ лице не бе изписан страх.

— Аманда?

— Дойдох да те видя.

— Защо?

Въпросът беше малко груб и нервен, защото бе предизвикан от спомена за един друг път, когато доктор Аманда Прентис бе отишла при него. Тогава Патрик беше умиращ пациент и се нуждаеше от съвет на психиатър. Той беше отчаян и тази вечер. Заради смъртта на младите хора. Дали Аманда бе чула за трескавия му опит да спаси Еви? Вероятно Кейтлин ѝ бе казала да отиде да го утеши.

— Защо, Аманда?

„Трябва да видя Патрик.“ През целия ден тези думи бяха отеквали в съзнанието ѝ.

Но защо?

Тя не бе могла да отговори на този въпрос и после някакво неопределено чувство я накара да се качи на покрива с очакването да види Патрик. И сега, когато застана пред него, Аманда най-последно разбра отговора.

— Защото се нуждая от теб, Патрик. *Защото те обичам.*

— О, Аманда.

— Аз...

„Трябва да те докосна.“

Мисълта беше толкова шокираща и същевременно прекрасна, че Аманда не можа да я изрече на глас. Но думите бяха излишни. Изящните ѝ ръце без колебание се протегнаха да докоснат лицето на любимия ѝ.

И в следващия миг тя го докосна. Пръстите ѝ нежно погалиха хладното му, брадясало лице. Сините му очи блеснаха от учудване и безпокойство.

Тя го бе предупредила, че за Шери докосването е невъзможно.

Той отпусна ръце до тялото си и сви юмруци.

— Докосни ме, Патрик.

— Аманда...

— Моля те!

Тънките му пръсти се разтрепериха.

И сетне той я докосна толкова нежно, сякаш тя беше най-крехкото създание на света.

„Наистина ли съм толкова крехка? — запита се Аманда. — Дали тази нежна милувка ще събуди спомените за ужаса и светецките числа?“

Тя видя тези въпроси и безпокойството в сините очи на любимия си и за миг двамата затаиха дъх и зачакаха.

Но Аманда не започна да брои. Числата не се появиха. Съзнанието ѝ беше изпълнено единствено с образа на Патрик. Стори ѝ се, че лети над коварната бездна и се приближава към него.

— Прегърни ме, Патрик.

„Целуни ме. Обичай ме. Люби ме...“

Той долови радостта в гласа ѝ, видя блесналите ѝ от изумление очи и почувства желанието в безстрашното ѝ докосване.

Патрик прегърна Аманда и я притисна към сърцето си.

36.

**Корт Апартаментс, Уестуд
Девет часът вечерта
Петък, 7 юни**

Вроденият порок на сърцето на Риса беше излекуван. Но имаше една друга житейска несправедливост, която трябваше да бъде поправена. Докато този проблем не беше решен, операцията на момиченцето не можеше да се смята за напълно успешна.

Доктор Кейтлин Тейлър щеше да отстрани онзи остатъчен дефект. Операцията щеше да бъде деликатна и същевременно агресивна — битка на остроумие и воля със силен противник.

Кейтлин притежаваше най-мощното оръжие — истината, срещу която опонентът ѝ нямаше какво да противопостави.

„Ще победи — помисли тя. — Ще спечеля. Трябва да го направя.“

Кейтлин стоеше до прозореца в спалнята си, гледаше като хипнотизирана разноцветните струи на фонтана и черпеше сили от танца на светлините и капките и от спомена за вълшебния, син океан. Тя усещаше присъствието и на двамата си родители, както Маги бе обещала винаги да бъдат заедно.

Кейтлин можеше да помоли баща си да я придружи по време на пътуването ѝ тази събота и неделя. Тимъти Аскуит щеше да се съгласи и влиянието му щеше да ѝ помогне да изпълни мисията си.

Но тя не бе поискала помощта на баща си. Трябваше да се справи сама.

На вратата се позвъни.

Таксито бе дошло. Кейтлин беше готова, сякаш цял живот бе чакала тази операция.

Тя отвори вратата и изненадано промълви:

— Джеси...

— Здравей, Кейтлин — тихо и нежно я поздрави той.

— Защо ме гледаш така?

— Съжалявам. Но изглеждаш уморена. И тъжна. — *„И красива. Обидена. Смела.“*

„И ти. Уморен, тъжен и съсипан — човек, който е загубил всичко.“

— Чувствам се добре, Джеси.

— Радвам се. Може ли да вляза?

— Разбира се.

Той прекрачи прага и видя пътническата ѝ чанта.

— Заминаваш ли някъде?

— Да.

— Къде?

Кейтлин сви рамене.

— По работа.

— Сигурно ще е наблизко, защото от осем сутринта в неделя си на повикване.

Това беше вярно. Но защо Джеси си бе направил труда да провери? За да се увери, че Кейтлин е свободна през следващите трийсет и шест часа и да прекарат още една страстна нощ?

— Пътуването ще бъде кратко. Ще асистирам в един тежък случай.

Джеси реши, че това е почти цялата истина. А може би Кейтлин се бе научила да лъже. Бе усвоила от него този пагубен талант.

Той взе от ръката ѝ самолетния билет и щом видя безпокойството ѝ, се запита дали тя не възнамерява да лети до Мауи, да застане на прага на дома му и да отправи смело предизвикателство — *„Между нас има нещо повече от секс, нали, Джеси?“*

Не, Кейтлин не смяташе да ходи при Джеси. Тя щеше да предприеме това изморително пътуване *заради* него.

— Ще се срещнеш с Гейбриела, нали?

Джеси беше учуден и в очите му блестеше нещо, което много приличаше на любов. Но Кейтлин знаеше, че не трябва да вярва на тези зелени очи.

— Да. Заради пациентката ми Риса. Тя трябва да те вижда, Джеси. И Даниъл трябва да знае истината. Патрик може да му каже какво всъщност се е случило в Езерото на Грейдън, а Гейбриела — за инцидента в къщичката на градинаря. И тогава...

— Кейтлин. — Гласът му беше изумително тих и интимен, както в онази нощ, когато шепнеше името ѝ. — Правиш го заради мен, нали? Макар че нараних чувствата ти.

— Не си... — Гласът ѝ постепенно заглъхна, защото Кейтлин не можа да произнесе лъжата.

В същия миг на вратата отново се позвъни. Таксито бе пристигнало, но Джеси набързо го отпрати.

— Госпожицата няма да пътува — каза той на шофьора и му плати сумата за разстоянието до летището. — Благодаря ви.

Таксито потегли и Джеси отново се обърна към Кейтлин.

Сега косите ѝ не бяха мокри от дъжда. Но тя пак беше очарователната прелъстителка, която бе дошла при него в бурята. Морскосините ѝ очи блестяха смело. Тогава Кейтлин бе отишла при Джеси, твърдо решена да спаси живота на Патрик.

А сега искаше да спаси Джеси.

— Ще се срещна с Гейбриела. Ако желая, ела с мен. Ще ѝ кажеш за „Адът, лишен от ярост“ и че ще го публикуваш, ако тя не оттегли фалшивите си обвинения срещу теб.

— „Адът, лишен от ярост“ няма да бъде публикуван. Написах го в затвора, Кейтлин, и романът представлява много обезпокоителна хроника на фантазиите ми да отмъстя на Гейбриела.

— Тя напълно го заслужава.

— Никой не заслужава онова, което съм написал. Пък и няма смисъл да се конфронтирам с нея. Гейбриела никога няма да се отрече от обвиненията си. Не може да си го позволи. Историята с изнасилването я направи известна и може да бъде шансът ѝ да обитава Белия дом.

— Основаващ се на лъжа.

— Лъжа, която е помогнала на много жертви на изнасилване. Благодарение на Гейбриела светът е малко по-безопасен за жените. За Риса.

— Но Риса се нуждае от теб и ти...

— И аз се нуждаю от нея — призна той. — Но желанието ми е по-силно от нейното. Даниъл я обича и Стефани е чудесна майка. Освен това за Риса е важно да бъде с Холи. Всичко ще бъде наред с нея.

— А ти?

— Ще го понеса. — Устните му се разтеглиха в лека, но обезоръжаваща, сексапилна усмивка. На лицето му се изписа копнеж и болезнено желание. — Може би.

— Може би?

Усмивката му изчезна и копнежът се засили.

— Липсваше ми, Кейтлин.

— И ти ми липсваше.

— Не исках да те оставям. Но мислех, че ще бъде най-добре, ако замина. Излъгах те за онова, което съществува между нас и какво означаваш за мен, защото смятах, че така ще бъде по-лесно за теб. Знам, че подобна пресметната жестокост невинаги има желанието ефект. Патрик би трябвало да ме ненавижда. Но той обвинява себе си. Поема вината ми. Патрик е добър човек... Ти също. — По лицето му премина сянка на гняв. — Но неизвестно защо реши, че не си *достатъчно* добра за мен.

— Ти можеш да притежаваш всяка жена, Джеси. Думите ѝ предизвикаха учудване.

— Но аз не искам *всяка*.

— Не?

— Знаеш, че искам само теб, Кейтлин. *Обичам те*.

И през нощта, докато в далечината танцуваха искрящите, разноцветни капки на фонтана, Джеси ѝ показва любовта, потребността и страстта си, които изпитваше от мига, в който я видя за пръв път. Любенето им бе изпълнено с радост.

— Трябваше да се върна по-рано — прошепна той.

— Върна се точно навреме — успокои го Кейтлин.

— Ами, забави ме пристигането на госпожа Львица.

Кейтлин се усмихна.

— Дойде ли? Ожениха ли се?

— Да. И са много щастливи.

— Ти ли извърши бракосъчетанието?

— Не. Нито гледах. Това е личен въпрос между двама. Оказа се, че лъвовете се женят първия път, когато се любят.

— Тогава ти би трябвало да си женен няколко пъти — пошегува се тя.

— Не. — Изражението му беше сериозно и изпълнено с любов. — Бих се оженил само веднъж, Кейтлин. За теб. Не съм обичал

истински друга.

37.

Мауи

Четвъртък, 4 юли

— Не бях прав — каза ѝ той в деня на сватбата.

— За какво, Патрик?

— Казах ти, че Джеси предпочита самотата и да тъгува необезпокояван. И никой не може да наруши самотата и тъгата му. Но грешах. Тъгата и самотата му изчезнаха... Заради теб.

— О, Патрик, аз...

— Не спори с мен, бъдеща *снахо* — усмихна се Патрик.

Те бяха изпълнили мисията си и пътуваха нагоре, по криволичещия път към имението на Джеси.

Патрик бе казал, че с Кейтлин и Аманда трябва да свършат нещо в последната минута. Джеси мигновено предложи да шофира, защото познаваше коварните завои по пътя. Но Патрик умело отказа, за да не разкрие изненадата. И Джеси се съгласи, без да задава въпроси.

Аманда спаси положението, като реши да не отива с Кейтлин и Патрик и да остане и помоли любезния домакин да ѝ покаже градината.

После Аманда им разказа колко неспокоен е бил Джеси и как непрекъснато се е ослушвал, за да долови някакъв друг звук, освен шумоленето на листата на палмите и звучните песни на хилядите птици.

Двигателят на колата на Кейтлин и Патрик работеше почти безшумно, но Джеси чу, че се връщат.

Той забърза надолу по стълбите. Вратата на колата се отвори. Тя изскочи навън и хукна към него. Джеси я прегърна и прошепна:

— Риса!

Сетне коленичи, за да види блестящите ѝ от радост очи.

— Здравей, сладко картофче. Нали ти трябва шаферка? — Момиченцето се усмихна толкова лъчезарно, че очите му се насълзиха.

— Да.

— Ами, ето ме! — Тя се поклони, сетне изражението ѝ стана замислено. — Трябва отново да се виждаме, Джеси. Ако искаш.

— Знаеш, че искам.

— И аз. И ще бъде лесно, защото ще прекарваш много повече време в Лос Анджелис с Кейтлин. Но може ли понякога да идвам тук?

— Разбира се.

— И да доведе Холи?

— Да, стига...

Джеси погледна Кейтлин и Патрик и видя отговора на въпроса си в усмихнатите им лица.

Даниъл нямаше нищо против. После Кейтлин, Аманда и Патрик щяха да кажат на Джеси, че са обяснили истината на Даниъл. Аманда дори се бе подготвила да предложи доказателство от личен опит, убедително от професионалната ѝ преценка — твърдата ѝ вяра, че Джеси не е способен да извърши насилие над жени. Но не се наложи да произнесе нито дума.

Даниъл бе убеден лесно, защото *искаше* да вярва в мъжа, когото Риса толкова много обичаше. Освен това знаеше, че за нея е най-добре Джеси отново да присъства в живота ѝ.

Риса попита дали стаята ѝ още съществува и дали може да види снежнобелите лъвове.

Преди да я хване за ръката, Джеси се вторачи в нея и този път не можа да скрие чувствата си.

Сетне погледна и тримата възрастни, които обичаше най-много — Кейтлин, Патрик и Аманда, дали му този дар, и прошепна:

— Благодаря.

На залез слънце в тропическия рай близнаците Фолкнър се ожениха за жените, които обичаха.

Момиченцето, за което бе написан „Снежният лъв“, носеше огромни букети от гардени и рози. А момченцето, което бе харесало книгата и я бе показало на дядо си, носеше четирите венчални пръстена, гравирани с обещания за вечна обич.

Свидетели на брачните им клетви станаха тъмнопурпурното небе, родът Аскуит, Даниъл, Стефани и Холи. Сега всички бяха едно щастливо семейство.

Белоснежните лъвове също присъстваха на церемонията, макар и скрити в гората. Но след полунощ, докато Джеси и невестата му стояха в уханната градина, лъвовете се появиха.

Кейтлин не ги видя веднага, защото бе омагьосана от посребрения от луната океан. Но когато погледна над вълшебното синьо пространство, тя съзря двата лъва. Лъв и лъвица. Младоженец и булка. Съпруг и съпруга.

Кейтлин се обърна към Джеси и леко залитна. Беше ѝ се завило свят.

— Кейтлин? — разтревожено попита той и я притисна в обятията си, за да я увери, че винаги ще я подкрепя.

— Аз... Ние...

— Бременна ли си?

— Да — промълви тя.

Очите му блеснаха от радост.

— О, Кейтлин!

Двамата се понесоха в бавен танц под сребристата луна. Любовният им танц беше обещание, че никога повече сърцата им няма да бъдат застрашени.

Издание:

Катрин Стоун. Крадец на сърца

Редактор: Саша Попова

Оформление на корицата: Петър Христов

ИК „Бард“, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.